

๑

บ้านหลังใหญ่ปลูกอยู่กลางทุ่งกว้างติดภูเขา ตัวบ้านสองชั้นสร้างจากไม้ ปูน และหิน ด้วยรูปแบบทันสมัยคล้ายบ้านทรงยุโรป แต่ภายในโล่งโปร่งสบาย ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนทั้งของไทยและต่างชาติผสมผสานกัน บอกให้รู้ว่าเจ้าของบ้านต้องเคยผ่านการใช้ชีวิตในต่างแดนมาพอสมควร

หญิงวัยหกสิบเศษในรถเข็นทอดมองดวงตะวันกลมใหญ่สีแดงที่ค่อยๆ อ่อนแสงลงและเคลื่อนตัวลับหลังเขาเขียวขจีลูกใหญ่อยู่ครู่หนึ่งก็ถอนใจ

“ชีวิตคนแก่พิการอย่างฉันดีแต่เป็นภาระให้ลูกหลาน ทำประโยชน์อะไรไม่ได้เลย วันๆ ได้แต่นั่งดูคนอื่นทำงานและรเวลาจากโลกนี้ไป ฉันน่าจะทำอะไรได้มากกว่านี้นะจ๊ะ” เสียงรำพันนั้นบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวอึดอัดแค่นั้นที่ต้องตกอยู่ในสภาพคนพิการ

จินดาตุแลรับใช้ญาติมานานจนเข้าใจความรู้สึกของคนเป็นนายดี อันที่จริงคุณท่านน่าจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าบุตรชายคนเล็กไม่ก่อเรื่องขึ้นแล้วทั้งปัญหากับภาระต่างๆ ไว้ให้บุตรชายคนโตต้องมาแบกรับ โดยเฉพาะกันติชา หญิงสาวซึ่งอ้างตัวเป็นสะใภ้ใหญ่ กับบังอร มารดาของเธอที่พากัน

อพยพมาขออาศัยอยู่ในบ้าน โดยมีทารกชายอายุราวสองเดือนเป็นพยานว่า เธอเป็นภรรยาของปภพ น้องชายของปรุพท์ ซึ่งปภพเสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์เพราะเมาแล้วขับ

ตอนแรกญาติไม่เชื่อ แต่อีกฝ่ายมีใบทะเบียนสมรสเป็นหลักฐานจึงจำต้องรับไว้ แม้จะไม่ค่อยแน่ใจนัก เพราะบุตรชายไม่เคยเล่าให้ฟัง แต่พอเห็นหน้าหลานก็ต้องรับ อีกอย่างท่านก็ปลงกับพฤติกรรมของบุตรชายคนเล็กที่มักทำให้พ่อแม่ต้องกลุ้มใจเสมอ ไม่ว่าจะเรื่องสุรา นารี และการพนัน แถมปภพยังรักความสบายไม่คิดจะช่วยดูแลกิจการของครอบครัวเลยหลังเรียนจบ ปล่อยให้คนเป็นพี่รับผิดชอบฝ่ายเดียว ส่วนตัวเองไปใช้ชีวิตสุขสบายในกรุงเทพฯ บ่อยครั้งที่มาขอเงินมารดาเพราะไม่พอใช้ จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต

แม่ตายแล้วยังสร้างปัญหาให้คนข้างหลังต้องมาแบกรับ คือลูกเมียแถมแม่เมียอีกคนที่ทำตัวเองเข้ามาอยู่ในบ้านและทำตัวเป็นคุณผู้หญิงของบ้าน ไม่ค่อยเกรงใจแม่สามี เพราะญาติเป็นคนใจดี มีเมตตา และไม่ยากก้อปัญหาให้บุตรชายคนโตปวดหัวเพิ่ม ประโยคที่จิ้นตามักได้ยินญาติพูดบ่อยๆ ยามลูกสะไภ้กับแม่ของเธอร่างอานาจกับคนในบ้าน แล้วคนในบ้านมาฟ้องคือ

‘ฉันขอโทษแทนคุณชาช่าด้วย ไว้ฉันจะเตือนเอง’ แต่จนแล้วจนรอดญาติก็ไม่เคยเตือนได้สักครั้ง เพราะกันติดิชาจะอ้างเสมอว่าคนในบ้านไม่ให้ความเคารพยำเกรง ต้องกำราบบ้าง โดยบอกว่า ‘คุณแม่ใจดีกับพวกนี้เกินไป ถึงกำเริบ ไม่รู้จักนาย ไม่รู้จักบ่าว’ และบังอรยังเสริมอีกว่า

‘นั่นสิคะ คุณณี เราเป็นนาย ไปยอมพวกคนใช้ทำไม คุณณีทำแบบนี้ ซาซ่ากับหลานเราจะต้องร้อนนะคะ ต่อไปจะชี้ใครมีต่องขออนุญาตพวกมันก่อนระอะ อยู่ต่อหน้าคุณณีก็ทำตัวสงบ ลับหลังร้ายๆ ทั้งนั้น คุณณีถูกพวกมันหลอกรู้มัย’

ญาติจึงเป็นฝ่ายยอมสองแม่ลูกเอง โดยขอโทษคนในบ้านแทน จนครั้งหนึ่งทนไม่ไหวเพราะกันติดิชาจะไล่แม่ครัวที่อยู่มานานออก ทว่าทำอาหาร

ไม่ได้เรื่อง แต่ถูกญาติขวางไว้ และสั่งห้ามไม่ให้สองแม่ลูกยุ่งกับคนในบ้านอีก จากนั้นไม่กี่วัน อยู่ดี ๆ ญาติก็หกล้ม กลิ้งตกบันได โชคดีศีรษะไม่พาดพื้น ประตูก็กลับมาเห็นเข้าพอดีจึงรีบพาส่งโรงพยาบาล แต่ผลจากการล้มครั้งนั้นก็ทำให้ญาติเดินไม่ค่อยได้ ต้องอาศัยรถเข็นอย่างทุกวันนี้ สองแม่ลูกจึงถือโอกาสยึดอำนาจเบ็ดเสร็จ ปกครองคนในบ้านโดยที่ประตูที่ไม่เคยได้รับรู้ เพราะงานรัดตัว ไม่ว่างงานในไร่หรือการค้าผักผลไม้ที่มีอยู่กว่าหลายร้อยไร่ กันติซากับมารดาภิณฑลผอ ทำอะไรได้แบบเนียนไม่ทำให้ประตูที่ผิดสังเกตเพราะใครๆ ก็รู้ว่าประตูที่ผลาดและเต็ดขาด ที่สำคัญเป็นคนเอาจริง

จินดาคิดแล้วก็เห็นใจคนเป็นนายยิ่งนัก ตกอยู่ในสภาพน้ำท่วมปากพูดอะไรมากไม่ได้ เพราะไม่อยากให้บุตรชายต้องมาแบกรับปัญหาในบ้านอีก

“อย่าคิดมากซิคะคุณท่าน อย่างน้อยก็อยู่เป็นกำลังใจให้คุณโตคะ”
จินดาพยายามปลอบใจ

“ขอบใจนะจินดาที่พยายามปลอบฉัน พูดถึงลูกชายคนนี้ก็ทำให้ฉันรู้สึกละอายนัก ฉันไม่เคยได้ช่วยอะไรเขาเลย มีหน้าซำยังเอาภาระมาให้ ตั้งแต่กลับจากนอก ปีนีป่าเข้าไปสามสิบสองแล้วยังไม่มีเมีย ฉันคงต้องหาผู้หญิงมาดูแลเขาลูกคน ไม่อย่างนั้นคงเสร็จซาซ่าแน่ ชยันเอาใจพี่ผิวแทนแม่ผิวอย่างฉันเหลือเกิน” ญาติพูดถึงลูกสะใภ้อย่างอ่อนอกอ่อนใจ

คนฟังรู้ว่าผู้เป็นนายหมายถึงอะไร กันติซานั้นชยันดูแลข้าวของเครื่องใช้ของประตูที่เป็นพิเศษ บางครั้งก็ยกน้ำเข้าไปไว้ในห้องเวลากลับมาเหนื่อยๆ แถมจงใจแต่งตัวเน้นสัดส่วนแต่ถูกเจ้าของห้องเชิญออกมาบ่อยๆ

“อย่าห่วงเลยคะ คุณโตรู้ดีคะว่าอะไรเป็นอะไร ไม่อย่างนั้นคงไม่รอดปากเหยี่ยวปากกาจนถึงวันนี้ หน้าตาออกจะแมน หล่อเข้ม เสียแต่ดูไปหน่อย” จินดาวิจารณ์เพื่อให้คนเป็นแม่สบายใจ

“ก็จริง แต่แม่พวกนั้นไม่ได้อยู่บ้านเดียวกับเรานี่ ถึงอย่างไรโตก็เป็นผู้ชาย ลักวันต้องพลาต ฉันยังไม่อยากมีสะใภ้คนโตกับคนเล็กเป็นคนเดียวกันนะจินดา เห็นที่ฉันต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว” สำหรับคนเป็นแม่มันคง

เจ็บปวดมากถ้าเกิดเหตุแบบนี้ขึ้นในบ้าน

“แต่จินว่าไม่เกิดแน่นอน คุณโตไม่โง่หรอกค่ะ ไม่มีทางที่จะไม่รู้ว่าคุณหญิงแบบไหนสมควรเอามาเป็นแม่ของลูก” จินดาไม่กล้าต่อว่า ‘ไม่เหมือนคุณเล็กที่ตาตำ ไปคว่ำใครไม่รู้มาเป็นเมีย’

“ฉันก็หวังว่าโตคงไม่ตาตำเหมือนเล็กก็แล้วกัน” จินดาได้ยินแล้วแทบสะดุ้งที่คนเป็นนายคิดเหมือนกัน และแล้วหญิงต่างวัยทั้งคู่ก็ยิ้มเมื่อได้ยินเสียงรถกระบะเข้ามาจอดในบ้าน ชายร่างสูงใหญ่ในชุดกางเกงยีนกับเสื้อยืดสีเข้มซึ่งเปื้อนซีด็นก็ก้าวลงจากรถ เดินยิ้มเข้ามาหามารดาแล้วหอมแก้มหนึ่งที

“แม่มารอรับผมถึงหน้าบ้าน สงสัยจะมีข่าวตื่นเต้นเล่าให้ฟังแน่” ชายหนุ่มทักมารดาอย่างอารมณ์ดี

“อาจใช่มั้ง โตมาเหนื่อยๆ ตัวเลอะเทอะไปหมด ไปอาบน้ำล้างหน้าล้างตาแล้วมากินข้าวกัน แม่มีเรื่องจะคุยกับโตหน่อย” คนเป็นแม่บอกเมื่อเห็นเสื้อยืดสีเข้มที่บุตรชายใส่อยู่เปียก คงเพราะเหงื่อ ปกติชาวไร่มักสวมใส่เสื้อเชิ้ตลายสกอต หรือสวมเสื้อเชิ้ตและใช้ผ้าขาวม้าคาดเอว แต่บุตรชายของเธอกลับนิยมสวมเสื้อยืด เหตุผลก็เพราะซักร่างง่าย สวมใส่สบาย ราคาถูก ถ้าเลอะมากก็ทิ้ง

“แม่รู้ใจผมที่สุด ผมเหนียวตัวเต็มที หิวน้ำด้วย ขอตัวไปอาบน้ำก่อนแล้วค่อยมาหอมแม่ใหม่ แม่จะได้ไม่บ่นเหม็นอีก โชคดีของผมนะเนี่ยที่แม่ยอมให้ผมหอมแก้ม ถ้าเป็นสาวๆ คงถอยห่าง เพราะทนเหม็นไม่ไหว”

“ก็โตเอาแต่หมกตัวอยู่ในไร่กับห้องทำงาน เมื่อไหร่สาวๆ จะมาสนใจ” ญาติประชิดเสียดเสียด

“ผมรีบไปดีกว่า ขึ้นอยู่กับแม่คงโทษผมอีกที่ไม่ยอมแต่งงาน” ปรุพท์รีบเดินเข้าบ้านด้วยกลัวตกเป็นจำเลยของมารดาที่ไม่ยอมมหาสะใภ้มาให้

“เห็นไหมจิน แล้วแบบนี้จะให้ฉันวางใจได้อย่างไร ทำทางเหมือนโตอยากครองตัวเป็นโสด ฉันจะเตือนเขาว่าขึ้นเป็นโสดนาน ระวังจะได้น้องสะใภ้มาเป็นเมียแทนก็เตือนไม่ได้ มันไม่ดี” คนเป็นแม่บ่น

จินดาอึ้งเมื่อเห็นท่าทางหงอยเหงาของคนเป็นนายคลายลงไป อย่าง
น้อยเวลาอยู่กับบุตรชายก็มีความสุขเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาแม่ลูกบ้าง

“จินว่า นี่ก็ใกล้ค่ำแล้ว เข้าบ้านดีกว่า จะได้ทานข้าวพร้อมคุณโต”

จินดาพูดพลางเซ็นรถพาคนเป็นนายเข้าบ้าน

ปรุพท์เดินเข้ามาในห้องนอนกว้างใหญ่ มีห้องน้ำในตัว ห้องนี้
เขาตกแต่งเอง มุมหนึ่งตั้งโต๊ะทำงานกับเครื่องคอมพิวเตอร์ เขามักใช้เวลา
กลางคืนคิดโครงการต่างๆ รวมถึงติดต่อธุรกิจกับห้างสรรพสินค้าที่มานำ
พืชผลของไร่เขาไปขาย นอกจากนั้นเขายังคิดจะทำรีสอร์ทและจัดโปรแกรม
ท่องเที่ยวเชิงเกษตรที่กำลังเป็นที่นิยมด้วย แต่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างนัก อยู่
ระหว่างรอบริษัทรับจ้างออกแบบส่งสถาปนิกมาดูสถานที่และออกแบบ

ขณะเดินเข้าไปหลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าและหิบบ้างเช็ดตัวมาคาดเอว
ออกแรงของเขาก็เข่าหิวใจสาวสวยคนเดียวในบ้านซึ่งเข้ามาในห้องตั้งแต่
เมื่อไรไม่รู้ จนตกตะลึงจนแทบอยากเข้าไปชบอกเขา เธอจัดว่าเป็นคนสวย
มีเสน่ห์ รูปร่างเฝ้าชวน เธอสวมกางเกงขาสั้นกับเสื้อสายเดี่ยวจับจีบรูดีได้ออก
อวบอิม คอคว้านลึกเกือบเห็นร่องอกอิมขาวนวล ในมือมีแก้วน้ำเย็นเจี๊ยบอยู่
ด้วย อย่างไรก็ตาม เธอไม่เคยได้เหยียดใกล้เขา เพราะอีกฝ่ายทำเป็นไม่สนใจ
เธอจึงเจ็บใจอยู่เนืองๆ

กันติซาหลงรักปรุพท์ตั้งแต่แรกเมื่อเห็นเขากลับจากไร่ รูปร่างหน้าตา
เขาบอกความเป็นชายแท้ๆ ผิดกับสามีที่เสียชีวิตไปแล้ว เธอไม่เคยอาลัย
อาวรณ์ผู้ชายเลย คนนั้นที่เธอหลวมตัวให้เขาหลอกเลย ตอนแรกเธอคิดว่า
เขามีเงินมากมาย เพราะมีบ้านใหญ่โต ตอนหลังถึงรู้ความจริงว่าบ้านก็ไม่ใช่
ของเขา งานที่ทำอยู่ญาติก็ฝากให้ แถมยังขอเงินแม่ใช้ บางทีก็เถเธอ ถ้าไม่
บังเอิญรู้มาว่าเป็นลูกเศรษฐีบ้านนอกมีเรื่องงุ่นกับไร่ผักหลายร้อยไร่ เธอคง
สลัดทิ้งไปนานแล้ว และคงไม่อ้วนอโนให้จดทะเบียนด้วย โดยอ้างเด็กในห้อง
ซึ่งเธออยากเอาออกตั้งแต่รู้ว่าท้องแล้ว แต่เธอก็ไม่ต้องทนนานเพราะเขาอายุสี่

กันติซาเดินทางมาบ้านไร่ และคิดว่าจะทนอยู่ที่นี้สักพัก หลอกพ่อแม่สามีจนได้มรดกก็จะตีกาก บ้านไร่ในสายตาเธอคือบ้านนอก ไม่ทันสมัย แต่ความจริงที่เห็นกลับตรงกันข้าม ยิ่งได้เห็นพี่สามี่ยิ่งทำให้อยากอยู่ต่อเพื่อไขว่คว้าตำแหน่งคุณนายเจ้าของไร่ คิดว่าไม่นานคงสำเร็จเพราะเธอมั่นใจในรูปร่างหน้าตาและเสน่ห์ของตน ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนที่เธออยากได้แล้วไม่ได้ คินนี่เธอจะต้องเอาปรุพท์มาเป็นของเธอให้ได้

คิดได้ดังนั้นจึงพาร่างเข้ยวอนเข้าไปใกล้ร่างสูงใหญ่แข็งแรงที่กำลังจะเดินเข้าห้องน้ำ แต่พอชายหนุ่มได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินเข้ามาใกล้ก็หันไปมองอย่างตกตะลึงคาดไม่ถึง ก่อนคิ้วเข้มจะขมวดเข้าหากัน ตาคมเข้มมองร่างเข้ยวอนในอาการไม่รัดกุมด้วยแวต่าหนิ

“ซาซ่า พี่เคยบอกแล้วใช่ไหม อยู่ในไร่ให้แต่งตัวให้เรียบร้อยหน่อย ไป...กลับไปเปลี่ยนชุดให้มันมิดชิดมากกว่านี้” ปรุพท์คุดน้องสะใจอย่างไม่เกรงใจ

อีกฝ่ายแส้มำทำหน้ามุ่ย ท่างอนพองามแล้วเดินเข้าไปใกล้ “พี่โตคะ อย่าดูนักเลยกะ สองสามวันนี้อากาศร้อนออก ซาซ่าทนไม่ไหวนี้คะ เห็นว่าพี่โตกลับมาคงทั้งร้อนทั้งหิว ก็เอาน้ำเย็นมาให้ดื่ม จะได้ชื่นใจ แล้วก็ไปทำเป็นครุระเบียบไปได้ ซาซ่าไม่ใช่เด็ก เรื่องแค่นี้ทำไม่จะไม่รู้ ไม่คิดว่าพี่โตจะมองไม่เห็นความหวังดีของซาซ่า หรือว่าพี่โตกลัวจะ...” กันติซาแส้มำพูดค้างไว้แค่นั้น ดวงตาคู่สวยจ้องมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเชิญชวนทำทนายอย่างไม่ปิดบัง

ปรุพท์หมองการกระทำของน้องสะใจนี่งักพักหนึ่งแล้วแววแข็งกร้าวก็ปรากฏบนใบหน้าก่อนจะพาร่างสูงใหญ่เข้าไปพาร่างเข้ยวอนแล้วซ้อนขึ้นอ้อมกันติซาธิบายมือเรียวยสวยคล่องคอแข็งแรงของพี่สามี่ทันที รอยยิ้มเข้ยวอนปรากฏบนใบหน้าสวยเร้าอารมณ์ชาย แต่แล้วก็แปรเปลี่ยนเป็นตกใจจนร้องออกมา

“โอ๊ย!”

เขาโยนกันติซาลงบนพื้นหน้าห้องอย่างแรงโดยไม่สนใจว่าอีกฝ่าย

จะเจ็บหรือไม่ ตามมาด้วยเสียงลั่งเด็ดขาด

“กลับไปดูลูกเสีย ต่อไปห้ามเข้ามาในห้องพี่อีก ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าพี่ไม่เตือน” จากนั้นเสียงปิดประตูดังโครมก็ตามมา คนอยู่หน้าห้องจ้องมองประตูด้วยสายตาแค้นจัดปนเจ็บใจและเสียหน้า

“ผู้ชายเฮงช่วย พวกคามตายด้าน ฉันจะจำไว้ ลักวันจะทำให้หลงเสน่ห์ชาซ่าจนใจหัวไม่ขึ้น ไม่มีผู้ชายคนไหนที่ฉันอยากได้แล้วไม่ได้ ทำแบบนี้คิดว่าจะรอดมือชาซ่าหรือ ไม่มีทาง”

ยามค่ำคืนที่ผู้คนพากันหลับใหลอย่างเป็นสุขบนที่นอนอันอบอุ่นนุ่มนิ่ม แต่หญิงสาวรูปร่างบอบบางอรชรคนหนึ่งยังคงนั่งอยู่หน้าโต๊ะคอมพิวเตอร์ สายตาจับจ้องลายเส้นโครงสร้างรีสอร์ทแห่งหนึ่งอย่างตั้งใจ คิ้วเรียวยาวขมวดเข้าหากันเล็กน้อยพร้อมขยับเมาส์เพื่อแก้ไขจุดบกพร่อง ลักพักก็หยุดปิดขี้เกียจ ก่อนลุกจากเก้าอี้เดินไปที่เตียง ล้มตัวลงนอนเพราะร่างกายฟ้องว่าต้องพัก ขณะที่กำลังเคลิ้มๆ อยู่นั้นก็มึนเสียงปลุกหวานๆ เย็นๆ ฟังดูโหยหวานดังเข้ามาสู่โสตประสาท

“วันวิสา ตื่น ตื่นเถอะ ช่วยกานต์ด้วย กานต์เจ็บ กานต์ทรมานเหลือเกิน” เสียงนี้ทำให้มือเรียวยาวเอื้อมไปเปิดไฟหัวเตียงแล้วลืมตาขึ้นมองไปรอบๆ ทันใดนั้นเอง ดวงตากลมโตคู่สวยก็เบิกโตขึ้นเท่าตัว วันวิสาเอามือปิดปากเพื่อไม่ให้เสียงร้องด้วยความตกใจจากสิ่งที่เห็นอยู่ปลายเตียงเล็ดลอดออกมา ภาพหญิงสาวผมยาวสลวยสวมกางเกงขายาวกับเสื้อเซ็กซี่ขาวข่มไปด้วยเลือด ใบหน้าเต็มไปด้วยบาดแผลที่ยืนอยู่ปลายเตียงนั้นช่างน่ากลัวชวนขนหัวลุกนั้ก

“พะ...พะ...ผี พ่อแก้วแม่แก้วช่วยลูกข้างด้วย” เสียงเรียกหาพ่อแก้วแม่แก้วลั่นจนพื้นกระเทบกัน หญิงสาวรีบดึงผ้าห่มคลุมหัวเพื่อจะได้ไม่ต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่ยืนอยู่ปลายเตียง

“ขอโทษทีนะ ฉันคงมาปรากฏตัวในสภาพที่น่ากลัวไปหน่อย ไม่เป็นไร

เปลี่ยนใหม่ดีกว่า จะได้ไม่กลัว” ลิ่นเสียงหวานๆ เย็นๆ ผ้าห่มที่คลุมตัวหญิงสาวเจ้าของห้องก็ถูกดึงออก แต่เจ้าของห้องยังหลับตาปี ไม่ยอมลืมตาปากก็บ่นพึมพำว่า

“ไปที่ซอปปา เกอะนะ แล้วจะทำบุญกรวดน้ำไปให้ อยากกินอะไรอยากได้อะไรบอกมาตรงๆ ฉันจะหาซื้อส่งไปให้ ขออย่างเดียว อย่ามาหลอกมาหลอนกันเลย ผีก็อยู่ส่วนผี อย่ามาวุ่นวายกับคนเลย”

“ไม่ต้องกลัวจ้า ฉันมาตี ไม่ได้มาร้าย ลืมตาใหม่ รับรองไม่น่ากลัวแล้ว” คราวนี้ไม่มีน้ำเสียงโหยหวน หวานๆ เย็นๆ ให้ได้ยินอีก แต่เป็นเสียงที่ไพเราะ

เจ้าของห้องจึงค่อยๆ ขยับเปลือกตาบางใสขึ้น แล้วสิ่งที่ปรากฏสู่ดวงตากลมโตคู่สวยคือ หญิงสาวอายุไม่เกินยี่สิบห้าซึ่งเท่ากับเธอ รูปร่างระหงบอบบางอรชร ผิวขาวใสเนียนละเอียด ใบหน้าเรียวสวย จมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางอímสวยได้รูปอย่างไม่น่าเชื่อ ผมยาวสลวยสยายเต็มหลัง

วันวิสาขาก็มอมองสำรวจตัวเอง ก่อนเงยหน้าขึ้นมองสาวสวยน่ารักตรงหน้า

“นี่มันฉันนี่ เป็นไปไม่ได้ ก็ฉันยังอยู่ตรงนี้ แล้วตรงหน้าฉันล่ะใคร” พึมพำเบาๆ เหมือนจะพูดกับตัวเอง ก่อนจ้องมองหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง

“อะ...เธอ...ปะ...เป็นใคร ทำไมหน้าเหมือนฉันจัง” ในที่สุดก็รวบรวมความกล้าถามออกไป

หญิงสาวผู้มีใบหน้าเหมือนกันยิ้มให้เล็กน้อยอย่างอ่อนโยน มองหน้าคนถามอยู่พักหนึ่งจึงตอบ

“ปะ...เป็นวิญญาณ” เสียงตอบติดจะล้อเลียนนิดหนึ่ง ผิดจากเสียงปลุกในตอนที่แรก แต่คนฟังยังรู้สึกเย็นยะเยือกอยู่ดีเมื่อได้ยิน

“หะ...อย่าบอกว่า ผะ...ผะ...ผีนะ” แม้จะกลัวแต่ก็ยังถามต่อ

“อาจใช่มั้ง” คราวนี้วิญญาณสาวตอบด้วยน้ำเสียงปกติ คงกลัวว่าฝ่ายที่ไม่ใช่ผีจะช็อกตายก่อน

“เอาให้แน่สิ...ฉันกลัวนะ ถ้าเป็นผีจริง จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้

แต่ถ้าไม่ใช่ฉันจะจับส่งตำรวจข้อหาบุกรุกห้องยามวิกาล” ฝ่ายคนรวบรวมความกล้าชูผีสาว

“ขอบใจมากน้องสาว ขอยืนยันว่าตอนนั้นไม่ใช่คนแล้ว” ผีสาวยืนยันนั้นยิ่งทำให้ฝ่ายคนงุนงง

“ขอโทษค่ะคุณผี ฉันไม่เคยมีผีสาว เป็นลูกโตน” วันวิสาห์รีบค้านไม่ต้องการมีญาติพี่น้องเป็นผีแน่ๆ

“เห็นที่ต้องคุยกันยาว เอาเป็นว่าอยากรู้จักไปถามคุณวิชุดาแม่ของเธอ แล้วจะรู้เอง โอ๊ย! ปวดอีกแล้ว”

ผีสาวบอกยังไม่ทันจบปล้นก็มีสีหน้าเจ็บปวดทรมาน วันวิสาห์เห็นแล้วสงสัยเป็นกำลัง ปล้นเธอก็อยากให้ผีสาวตรงหน้าหายเจ็บ จะได้ไม่ทรมานอดสงสัยไม่ได้ว่าใครกันหนอช่างใจร้ายเท่ากับผีสาวตนนี้ได้ลงคอ และคิดอยากแก้แค้นแทน แล้วให้นึกแปลกใจหนักว่าทำไมตัวเองถึงต้องรู้สึกเดือดร้อนแทนผีตนนี้ด้วย

“เป็นยังไงบ้าง ทำไมอยู่ดีๆ ถึงทำท่าเหมือนเจ็บปวดนัก อย่าเจ็บเลยนะ เป็นผีแล้วยังเจ็บได้หรือ” แม่อยากช่วย แต่เธอไม่รู้จะช่วยอย่างไร ขณะเดียวกันก็แปลกใจด้วย ทว่าคำถามของเธอกลับทำให้ผีสาวยิ้มออก หายเจ็บเป็นปลิดทิ้ง

“จริงสิ ลืมไป คงเป็นเพราะก่อนตายฉันได้รับความทุกข์ทรมานมากจนสิ้นใจ เลยจำความรู้สึกนั้นไว้ คิดที่ไรก็เจ็บปวดทุกที ขอบใจน้องสาวที่ช่วยเตือนสติ เพราะคนตายแล้วไม่มีร่างกายรับรู้ความเจ็บปวดอีกต่อไป มีแต่จิตวิญญาณที่รู้สึกไปเอง” ผีสาวพูดเหมือนบ่นกับตัวเองมากกว่า

“ตกลงเป็นผีจริงๆ หรือ แต่เป็นผีที่สวยงามน่ารักมาก น่ารักเหมือนฉัน คราวนี้ฉันขอถามบ้างนะ เธอเป็นใคร ทำไมเรียกฉันว่าน้องสาว แล้วที่มาหาฉันมีจุดประสงค์อะไร ทำไมถึงต้องเป็นฉัน ทำไมไม่ไปหาญาติพี่น้องของตัวเอง ฉันช่วยไม่ได้หรอกนะ คุณผี” ฝ่ายคนถามเป็นชุดหลังจากหายหวาดกลัวแล้ว เมื่อผีสาวตรงหน้าสวยงามน่ารักเหมือนตัวเอง

“ถามมาเป็นชุด แล้วจะให้ตอบข้อไหนก่อนดีละ เอาเป็นว่าจะขอแนะนำ

ตัวเองก่อน ฉันชื่อ รวิกานต์ แม่ชอบเรียกว่ากานต์ จบพยาบาล มาอาศัยอยู่กับแม่สองคน แม่ฉันชื่อ ปวีตรา รัศมิโชค เป็นอาจารย์อยู่มหาวิทยาลัย เราสองแม่ลูกตั้งใจไว้ว่าพ่อแม่เกษียณจะย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด ยึดอาชีพชาวไร่อยู่กับธรรมชาติ แต่ความฝันมันต้องพังทลายลง เพราะแม่ฉันป่วยหนักไม่นานก็เสียชีวิต ก่อนท่านจะจากไป ท่านได้บอกความจริงบางอย่างให้ฉันรู้ว่าท่านไม่ใช่แม่แท้ๆ ของฉัน แม่แท้ๆ ของฉันคลอดฉันกับน้องสาวฝาแฝดอีกคนทิ้งไว้ที่โรงพยาบาลแล้วหนีไป”

“วันนั้นบังเอิญแม่ไปที่โรงพยาบาล เห็นทารกแฝดสองคนหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูจึงคิดจะเอาไปเลี้ยง แต่เลี้ยงได้แค่คนเดียวเพราะฐานะทางบ้านไม่อำนวย จึงขอรับไปหนึ่งคน ส่วนอีกคนห่อที่ทำคลอดเอาไปเลี้ยง ซึ่งก็คือ...” ฝึสาวจ้องหน้าอีกฝ่าย หากแต่นัยน์ตาไร้แววเหมือนกำลังซึ่งใจว่าจะเล่าต่อดีหรือไม่

วันวิสาขะวันเพ็ญ มือเย็นเฉียบ บอกตัวเองว่านี่คือสิ่งที่น่าตกใจกลัว ยิ่งกว่าเจอผีเมื่อครู่อีก แม่ที่เธอคิดว่าเป็นแม่แท้ๆ มาตลอด ที่แท้ก็ไม่ใช่ ความรู้สึกผิดหวังรุนแรง หวาดกลัวอย่างบอกไม่ถูก ขณะเดียวกันกลับรู้สึกเหมือนมีใครสักคนส่งผ่านความเห็นอกเห็นใจมาสู่หัวใจ

“อย่าเสียใจสา ถึงอย่างไรคุณหมอวิชิตาก็รักษาสเหมือนลูกแท้ๆ ท่านจึงไม่ยอมบอกความจริงให้สา รู้ เพราะกลัวต้องเสียลูกสาวแสนน่ารักไป จงอย่าปล่อยให้ความจริงในอดีตมาทำลายความรักความผูกพันที่มีต่อแม่ผู้เลี้ยงดูสาสิ”

น้ำเสียงอ่อนโยนปลอบประโลมของอีกฝ่ายนั้นช่วยให้วันวิสาขะรู้สึกอบอุ่นเหมือนมีญาติสนิทมาอยู่ใกล้ๆ

“ขอบใจมาก สาไม่เสียใจแล้ว แล้วใครเป็นแม่แท้ๆ ของเรา” ครั้งนี้วันวิสาขะยอมรับว่าฝึสาวแสนน่ารักที่เห็นคือฝึสาวฝาแฝดโดยไม่มีข้อสงสัย เพราะเคยมีคนทักเธอบ่อยๆ ว่าทำไมหน้าตาไม่เหมือนพ่อแม่ พอถามพวกท่านก็จะบอกว่าไม่เห็นจำเป็นต้องเหมือนนี่ ขอเพียงท่านรักก็พอ อีกทั้งยังรู้สึก

แปลกใจว่าทำไมถึงรู้สึกผูกพันกับวิญญาณที่เห็นตรงหน้าขึ้นมาเฉยๆ คงเพราะความผูกพันทางสายเลือดมั้งจึงทำให้เชื่อโดยง่าย แต่ก็ยังอยากรู้ว่าแม่ใจร้ายที่คลอดแล้วทิ้งลูกเป็นใคร

“ไม่มีประโยชน์ที่จะถามหา มันไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น อยู่กับความรักรัก ความอบอุ่นของครอบครัวปัจจุบันดีกว่าลา” ผีพี่สาวเตือน

“ก็จริงนะ ถ้างั้นเล่าต่อเถอะ” วันวิสาเห็นด้วยจึงไม่ติดใจเรื่องนี้ แต่ติดใจเรื่องผีพี่สาวแทน

“ก่อนที่ท่านจะจากไปโดยไม่มีวันกลับ เพื่อนของท่านชื่อคุณณณานิเป็นเจ้าของไร่แสงตะวันมาเยี่ยมท่าน คุณณณานิมองหน้าที่อยู่พักใหญ่ แล้วแม่ก็บอกให้พี่ออกไปรอข้างนอก หลังจากนั้นไม่ถึงเดือนแม่ก็เสียชีวิต ก่อนที่ท่านสิ้น ท่านขอร้องให้พี่รับปากเรื่องหนึ่ง คือให้ไปแต่งงานกับลูกชายคนโตของคุณณณานิเพื่อจะได้มีคนดูแล พี่ไม่อยากรับปาก แต่เพื่อแทนคุณท่าน พี่จึงรับปาก หลังจากนั้นท่านก็สิ้น คุณณณานิให้ตัวแทนมางานศพ บอกว่าท่านมาไม่ไหว และบอกว่าหลังงานศพจะให้คนมารับพี่ไปอยู่บ้านไร่สักพักเพื่อทำความคุ้นเคยกับลูกชายของท่าน ซึ่งพี่ก็ไม่รู้ว่าหน้าตาเป็นอย่างไร แต่เมื่อรับปากแล้วก็ต้องทำตาม เพื่อแม่จะได้นอนตายตาหลับ” ผีพี่สาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อยโหยหา

วันวิสาอยากปลอบก็ไม่รู้จะปลอบอย่างไร

“ขอปลอบน้องสาวที่คิดจะปลอบพี่” ผีพี่สาวบอก

“รู้ได้ยังไง” เธอถามอย่างใคร่รู้ และอดคิดไม่ได้ว่าถ้ารู้ไปหมดก็ดี เธอจะได้ถามอนาคตของตัวเองบ้าง

“ในโลกร่างจิตวิญญาณ ไม่มีอะไรปิดบังได้ และไม่อาจเปิดเผยลึซิทกรรมของคนอื่นได้เช่นกัน ถ้าไม่อยากเข้าไปวุ่นวายในวงจรกรรมของผู้อื่น และมันก็ไม่ดีต่อเจ้าของกรรมเองด้วย พระท่านว่า กรรมใดใครก่อ คนนั้นต้องรับผลเอง ไม่มีใครไปแก้ไขมันได้ นอกจากยอมรับและทำดีหนีเอา ให้กรรมชั่วตามไม่ทัน” ผีพี่สาวบอก แผลदन้องมีสีหน้าผิดหวังทันที แต่ก็ยอมรับ

ในสิ่งที่ผีสาวบอก

“ว่า รู้ทั้งหมดเลย โอเค จะไม่ถามเรื่องอนาคตแล้ว เล่าต่อเถอะ
สาอยากรู้ว่าทำไมกานต์ถึงตาย และตอนปรากฏตัวให้สาเห็นครั้งแรกทำไม
น่ากลัวจัง” วันวิสาขอมรรับเสียงอ่อยๆ และเปลี่ยนเรื่องทันที

“เพราะเวลาตายที่ยังยึดติดกับสภาพก่อนตายอยู่ โชคดีที่สาตกใจและ
ร้องหาพ่อแก้วแม่แก้วพี่ถึงได้สติ อันที่จริงพี่จะต้องทรมานด้วยความเจ็บปวด
อยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดกรรม แต่นับว่าบุญพี่ยังมี พระพุทธรูป
หนึ่งบังเอิญผ่านมาเลยเทศน์ให้สติว่าอย่ายึดติดกับภาวะความเจ็บปวดตรงนั้น
ตอนนี้ถือว่าเกิดใหม่แล้ว ซาตีภพความเป็นมนุษย์สิ้นสุดแล้ว หรืออีกนัยหนึ่ง
คือพี่อยู่ในภพของสัมภเวสี แต่ยังไม่เกิดไม่ได้ เพราะยังไม่ได้ทำตามคำสัญญา
ที่ให้ไว้กับแม่ก่อนตาย พี่อยากให้สาช่วย ไม่อย่างนั้นพี่จะรู้สึกผิดต่อแม่”

ยังผีพี่สาวเล่า คนเป็นน้องยังมีสีหน้าไม่เข้าใจหนักขึ้น

“กานต์ยิงเล่าสายยงง ตกกลางตายยังไง แล้วสาจะช่วยอะไรได้บ้าง หรือ
จะให้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ ไว้จะไปถามพ่อว่าทำยังไง ท่านชอบไปวัด”
คนเป็นน้องเต็มใจช่วยอย่างยิ่ง ผีพี่สาวยิ้มเมื่อรู้สึกถึงความน่ารักของอีกฝ่าย

“พี่เองก็ไม่รู้ คุณญาติส่งคนมารับพี่ พอแะทานอาหารก็หมดสติ
ไม่รู้สิก็ตัว มารู้อีกที่ร่างกายก็เต็มไปด้วยเลือด นอนนิ่งอยู่ที่หุบเขาลึกแห่ง
เจ็บปวดทรมานมากมายมาก่อนจะกลายมาเป็นผีอย่างที่สาเห็น จากนั้นก็อย่างที่
บอก อยู่ดีๆ ก็คิดถึงน้องสาวฝาแฝดขึ้นมาเฉยๆ พี่ถึงได้มาหา อยากให้ช่วย
คือช่วยไปเป็นสาวชาวไร่แทนพี่ที่ พี่จะได้ทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ พี่เอง
ก็บอกไม่ถูกว่าทำไมต้องเป็นสาที่ควรช่วยทำเรื่องนี้ให้พี่”

คำขอร้องของผีพี่สาวทำให้คนเป็นน้องมีสีหน้าลำบากใจ

“ให้ช่วยแบบนี้ไม่ไหวมั้ง ช่วยแบบอื่นไม่ดีกว่าเธอ อยู่ดีๆ ให้ไปเป็น
สาวชาวไร่ กานต์คงไม่ได้หมายความว่าให้สาไปแต่งงานกับชาวไร่หนุ่มนั้นด้วย
นะ อยาดีกว่า กานต์ตายแล้ว ไม่ควรไปยึดมั่นถือมั่นในคำสัญญาของมนุษย์
ปล่อยวางไปเถอะ” คราวนี้คนเป็นน้องปฏิเสธ แต่ผลจากการปฏิเสธนี้กลับ

ทำให้ผีเสื้อามีสีหน้าผิตหวังเศร้าสร้อย จนคนเป็นน้องรู้สึกผิตที่แล้งน้ำใจ

“ความจริงสาไม่ผิตหรอกที่ปฏิเสธ พี่เห็นแก่ตัวมากไปหน่อย แต่เพราะอะไรไม่รู้ทำไมพี่คิดถึงแต่สา คิดว่าต้องช่วยได้ และมีเพียงสาคนเดียวที่เหมาะสมกับคุณปรุพท์ เาเป็นว่าสาช่วยสวมรอยเป็นพี่ก็ได้ ไปอยู่ที่นั่นสักพักก็พอถือว่าพี่สาวฝาแฝดคนนี้ชื่อร้องนะน้องสาวคนดี” ผีแฝดพี่วิ่งวน

วันวิสาคิดหนัก งานออกแบบริสอร์ทก็ยังไม่เสร็จ เจ้านายบอกว่าเจ้าของโครงการเร่งมาแล้ว ถ้าไปแล้วจะเอาเงินที่ไหนเลี้ยงตัวล่ะ แม้อยากช่วยก็ช่วยไม่ไหว แต่ยังไม่ทันที่เธอจะปฏิเสธ ผีแฝดพี่ก็พูดแทรกขึ้น

“พี่ลืมนี่ ริสอร์ทที่สาออกแบบให้ เกี่ยวข้องกับเจ้าของไร่แสงตะวัน คราวนี้เต็มใจช่วยหรือยัง ถ้าไม่เชื่อลองโทร. ถามเจ้านายก็ได้ รับรองยังไม่นอนหรอก โทร. ได้” ผีพี่สาวพูดเหมือนรู้อีกแล้ว

“รู้ได้ยังไง ก็ได้ จะลองโทร. ถามพี่พจน์ดู ถ้าจริงสาจะไปแทน” คนเป็นน้องวาง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ และพอโทร. ไปตรวจสอบ ทุกอย่างก็เป็นไปตามที่ผีพี่สาวบอกทุกประการ

“เชื่อแล้ว คราวนี้บอกมา ทำไมถึงอยากให้สาสวมรอยแทน คงไม่ใช่เหตุผลที่อ้างมาแน่ ไหนว่าพี่น้องกัน ทำไมถึงมีความลับต่อกันด้วย” วันวิสาเปลี่ยนเป็นคาดคั้นทันที

“เมื่อก็ยังเป็นน้องสาวแสนน่ารักอยู่เลย ตอนนั้นดูเสียแล้ว เาเป็นว่าไปถึงก็จะรู้เอง อย่าหลงรักชาวไร่หนุ่มหล่อจนงงหัวไม่ขึ้นล่ะ พี่ไปก่อนนะ ไว้เจอกันใหม่ หหมดเวลาแล้ว อีกลักครู่คุณหมอวิชุดาต้องมาเคาะประตูแน่ หาข้อแก้ตัวให้ดินะน้องสาว” กล่าวจบผีพี่สาวก็หายตัวไป

วันวิสาเริ่มฉุน ตกกลางเธอมีพี่สาวเจ้าเล่ห์หรืออ่อนหวานน่าสงสารกันแน่เนี่ย ‘เราก็น่าไปรับปากผีด้วย แล้วทำไมต้องหาข้อแก้ตัว ข้อแก้ตัวอะไร’

ขณะที่เธอกำลังคิดหาคำตอบอยู่นั้น เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงมารดา

“สา สา เปิดประตูให้แม่เดี๋ยวนี้นะ”

๒

วันวิสาขีรีบเดินไปเปิดประตูรับมารดา สตรีวัยห้าสิบต้นซึ่งยังคงเคঁ
ความงามอยู่มากจ้องมองใบหน้าสวยใสน่ารักของบุตรสาวอย่างไม่พอใจนัก

วันวิสาขีมีลู่เพราะไม่รู้จะทำอะไรดีไปกว่านั้น “แม่มีอะไรหรือคะ ทำไม
ทำหน้าที่เรียลจัง” คนเป็นลูกมีสีหน้างุนงง

“ยังจะถามอีก บอกแม่มา จะย้ายไปทำงานต่างจังหวัดทำไมไม่บอก
แม่เอง ต้องให้คุณประพจน์โทร. มาบอกแทน” น้ำเสียงมารดาออกอาการ
ไม่พอใจอย่างหนัก วันวิสาขีอึ้งกับข้อกล่าวหาของมารดา

“แม่คะ เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าคะ สายังไม่รู้เลยนะคะ พี่พจน์อำแม่
เล่นหรือเปล่า” เธอถามแทนคำแก้ตัว

วิสาขีจ้องมองดวงตากลมโตโตสีของหญิงสาวตรงหน้าซึ่งเลี้ยงดูมา
ตั้งแต่แรกคลอดก็ว่าได้ บอกตัวเองว่าถึงแม่ไม่ใช่ลูกในอุทรแต่ก็รักดังแก้วตา
ดวงใจไม่ผิดกับลูกแท้ๆ ย่อมต้องหวังเป็นธรรมดาถ้าลูกจะต้องไปทำงาน
ไกลหูไกลตา แม่สามีจะพูดให้ได้ยินเสมอๆ ว่า

‘คุณตา ยายสาโตจนบรรลุนิติภาวะ เรียบจบมาทำงานสองสามปีแล้ว

“ไม่ใช่ลูกสาวตัวน้อยของเราอีกต่อไปแล้วนะ เลิกห่างได้แล้ว”

แต่จนแล้วจนรอดก็อดเป็นห่วงไม่ได้สักที ครั้งนี้ก็เหมือนกัน เจ้าหน้าที่ บุตระสาวเพิ่งโทร. มาขออนุญาตให้นักออกแบบอนาคตไกลของบริษัทไปทำงานที่ต่างจังหวัดสักพัก เพื่อให้งานออกแบบปริสซอร์ตเป็นที่ถูกใจผู้ว่าจ้าง พอได้ยินก็ปริศนเลย นึกโมโหบุตรสาวที่ไม่บอกตรงๆ ทำไมต้องใช้เจ้าหน้าที่มาบีบบังคับให้เธออนุญาต ขอทำโทษแม่ตัวดีสักทีเถอะ

“ยังว่าแม่เข้าใจผิดอีก แม่เพิ่งวางสายจากคุณประพจน์เอง เขาโทร. มาขออนุญาตแทนสา นี่คงเห็นแม่เป็นยักษ์เป็นมารไร้มัย ถึงต้องให้เจ้าหน้าที่มาขอแทน”

วันวิสาเห็นสีหน้ามารดาบับน้ำเสียงต่อว่าประชดประชันแล้วนึกจนใจ เจ้าหน้าที่เป็นกำลัง ทำแบบนี้เท่ากับบีบเธอซัดๆ แทนที่จะถามความสมัครใจก่อน แต่กลับโทร. มาขออนุญาตมารดาแทน เล่นมัดมือชกเลย แต่เอ...คิดอีกทีไม่น่าใช้ พี่พจน์เป็นคนมีมารยาทพอควร คงไม่โทร. มารบกวนชาวบ้านยามวิกาลหรอก ต้องเป็นฝีมือคนอื่น ไว้ค่อยคิด ตอนนั้นขอเคลียร์กับแม่ก่อน

“แม่คะ สาเองก็เพิ่งรู้จากแม่ ไว้สาจะโทร. ถามพี่พจน์ให้รู้เรื่องว่ามันอะไรกันแน่ ถ้าต้องไปจริงๆ สาขออนุญาตแม่ไว้เลยนะคะ สารู้แม่ห่วงสา รับรองคะ สาจะดูแลตัวเองอย่างดี ถ้าโพรเจกต์นี้จบสาจะพาแม่ไปเลี้ยงฉลองด้วยเงินโบนัสก้อนโตจากพี่พจน์” วันวิสาอ่อนมารดา ก้อนยื่นมือเรียวยาวไปกอดร่างอวบของมารดาแล้วหอมแก้มเนียนอย่างประจบ เพราะรู้ว่าคงไม่มีทางเลี้ยง

“ไม่ต้องมาประจบ โทแล้วนี่ คิดอยากไปให้พ้นหน้าแม่ตลอดเวลา คงรำคาญแม่เจ้าก็เจ้าการคนนี่เต็มที” มารดายังคงประชดอย่างไม่หยาบองและน้อยใจ

“แม่คะ อย่าคิดอย่างนั้นสิคะ สารู้ แม่รักสามากถึงไม่อยากจะสาไปไกลบ้าน แต่สาดูแลตัวเองได้คะ สาให้สัญญาว่าจะโทร. มารายงานให้แม่ทราบเป็นระยะๆ จะพยายามทำงานให้เสร็จเร็วๆ จะได้กลับมาหาแม่ไวๆ ingsคะ” เธอ

พยายามปลอบมารดาและหาเหตุมาอ้างให้ท่านสบายใจ

“พูดแบบนี้หมายความว่า ต่อให้แม่ห้ามก็จะไปใช้มัย” เสียงคาดคั้นของมารดาทำให้คนเป็นลูกอึ้งไปชั่วขณะ ไม่คิดว่าครั้งนี้มารดาจะโกรธจัด

“สาตามใจแม่ค่ะ ความจริงก็ไม่อยากไปเท่าไรหรอก ไม่รู้ต้องไปผจญกับอะไรบ้าง ดีเหมือนกัน จะได้อ้างแม่แล้ว ไม่ต้องไป” ในที่สุดเธอก็คิดแผนให้มารดายอมอนุญาตออก

“ไม่ได้นะลูก เดี่ยวแม่เสียผู้ใหญ่ แม่รับปากคุณประพจน์ไปแล้ว แต่แม่มีข้อแม้ คือจะต้องยอมไปกินข้าวที่บ้านหมอดาริกา ป้าเขาเชิญ บอกว่าลูกชายย้ายกลับมาอยู่เมืองไทยถาวรแล้ว อยกเจอหน้าสา”

ใบหน้าสวยน่ารักส่อแววอึดอัดทันทีเมื่อได้ยินคิดไม่ถึงจะหลงกลมารดาที่แทะท่านก็แกล้งทำเป็นไม่พอใจ จุดประสงค์ก็เพื่อให้บุตรชายเพื่อนรักของท่านดูตัว คงกลัวเธอหาคู่ไม่ได้ เธอยังจำบุตรชายหมอดาริกาได้ ชื่อนายอเสข เป็นคุณชายผู้รอบรู้ เก่งไปทุกเรื่อง ขยับปากจะพูดอะไรหน่อยก็ทำท่าอวดรู้ เพราะหลงตัวเองว่าเป็นนักเรียนทุนเรียนดี ได้ทุนเรียนจนถึงปริญญาโทที่อเมริกา จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง เลยก้าวตัวหล่อเร็ดเซ็ดหยิ่ง กลัวสาวๆ ไล่จับ สงสัยมารดา คงกลัวเธอต้องขึ้นคานมั่ง ถึงขยันเชียร์นายคนนี้จัง คนอย่างเธอสวยเลือกได้ต่างหาก แล้วจะทำไปดี ขึ้นไม่รับปากไปกินข้าวด้วยมีหวังแม่ไม่อนุญาตแน่อย่างน้อยไปทำงานต่างจังหวัดสักพักก็จะได้หลบหน้าคุณชายรอบรู้

“ได้ค่ะ แม่นัดมาเลย สากลัวไม่ได้ไปทำงานต่างจังหวัดตามที่พี่พจน์บอกแล้วจะชวดเงินก้อนโต”

วิชุดายิ้มออกเมื่อได้ยินคำตอบของบุตรสาว ทำไม่เธอจะไม่รู้ว่าบุตรสาวพยายามเลี้ยงที่จะเจอบุตรชายเพื่อนรัก เพราะไม่อยากถูกจับแต่งงานในสายตาเธอ ไม่มีใครเหมาะกับบุตรสาวเท่าผู้ชายสำเร็จรูปคนนี้อีกแล้ว คนเป็นพ่อแม่ต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ลูกตัวเองทั้งนั้นแม่จะฝืนใจบ้างก็ตาม

“ถ้าอย่างนั้นเย็นวันอาทิตย์ไปทานข้าวที่บ้านหมอดาริกากัน จากนั้นสาจะไปทำงานต่างจังหวัดแม่ก็ไม่ว่า”

“ได้ค่ะ” คนเป็นลูกรับคำสั่งเสียงอ่อย

“น่ารักมากลูกสาวแม่ จำไว้นะ ถ้าลูกรักษาสัญญา แม่ก็รักษาสัญญา เช่นกัน แต่ถ้าลูกเบี้ยว ไม่ไปทานข้าวบ้านหมอดาริกาเหมือนครั้งที่ผ่านมา สัญญาจะเป็นโมฆะทันที” มารดายังไม่ไว้วางใจบุตรสาว

“รับรองค่ะ คราวนี้ไม่เบี้ยว ไม่หนี ดึกมากแล้ว แม่ไปนอนดีกว่า นะคะ” วันวิสาขียืนยันและเปลี่ยนเรื่องทันที เพราะไม่อยากให้มารดาพูด เรื่องนี้นาน

“สาด้วยลูก นอนได้แล้ว ต้องพักผ่อนเยอะๆ ตื่นมาจะได้สดชื่น ผิว ไม่หมองคล้ำ เตี้ยไม่สวย” วิชชุดากลับบุตรสาวสวยไม่พอแล้วจะไม่เป็นที่ สะดุดตาสะดุดใจหนุ่มजनอก

“ค่ะ กุดไหนต์คะแม่” วันวิสาขียมอมแถมมารดาเป็นการอำลาแล้วปิดประตู ห้อง เดินไปนั่งที่เตียงอยู่พักหนึ่งก็กดโทรศัพท์หาเจ้านายรุ่นพี่ตัวแสบที่ทำ อะไรโดยไม่บอกล่วงหน้า เสียงโทรศัพท์ดังอยู่พักใหญ่กว่าจะมีคนกดรับด้วย เสียงจ้วเจีย

“คราย”

“สาวเอง พี่พจน์ตัวแสบ ไม่ต้องแก้งค์ทำเป็นหลับเลยนะ” เสียงแหวัดของ ลูกน้องบังเกิดเกล้าทำให้ชายวัยสามสิบห้าหน้าตาดีพอใช้ตื่นเต็มตัว เพราะ สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นหรือใครไปทำให้นักออกแบบสาวหน้าใหม่อนาคตไกลโกรธ ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่กล้าอาละวาดกับเจ้านายแบบนี้ แต่เพราะความเป็นรุ่นพี่ รุ่นน้องมหาวิทยาลัยเดียวกัน คณะเดียวกัน ที่บังเอิญได้มาทำงานร่วมกัน จึง ทำให้สนิทกันจนวันวิสาเกษจะกลายเป็นลูกน้องบังเกิดเกล้าอยู่แล้ว ดีที่ออก ฤทธิ์ออกเดชเฉพาะเวลาอยู่กันสองคนระหว่างเจ้านายกับลูกน้อง แต่อยู่ ต่อหน้าคนอื่นวันวิสาจะทำตัวเป็นลูกน้องที่ดี เคารพให้เกียรติเจ้านาย จึงทำให้ เขาโกรธลูกน้องบังเกิดเกล้าที่ทั้งสวยทั้งน่ารักคนนี่ไม่ลง

“ใจเย็นๆ สา เกิดอะไรขึ้น บอกตรงๆ ฟังนะ”

“พี่พจน์ไม่ต้องมาแก้งค์ทำเป็นไก่ พี่พจน์จะให้สาไปทำงานต่างจังหวัด

ทำไมไม่บอกกันล่วงหน้า โทร. ไปบอกแม่ทำไม สร้างปัญหาให้สา ทำให้สาถูก
แม่ว่า” วันวิสาโล่เป็นชุด

“สา กล่าวหาพี่ได้ไง ทำงานต่างจังหวัดอะไร พี่ไม่เห็นรู้เรื่อง นี่มันก็โหมง
แล้วครับคุณวันวิสา คิดเสียบ้างสิ ต่อให้เป็นเรื่องจริงพี่ก็ไม่โทร. ไปรบกวน
เวลานอนของใครต่อใครเล่นหรอก ยิ่งผู้ปกครองสายิ่งไม่คิดจะรบกวนเป็น
อันขาด” ทนไม่ไหวประพจน์ก็ไล่กลับ อารมณ์กรุ่นๆ ของอีกฝ่ายจึงสงบลง
และเริ่มคิดว่าถ้าไม่ใช่ประพจน์แล้วเป็นใครที่อ้าแม่เธอเล่น คิดกลับไปกลับมา
หลายตลบจนลืมนั่งสนทนา

“สาเป็นอะไร ทำไมเงียบไป” เสียงประพจน์ดังขึ้น หญิงสาวจึงรู้ตัว

“เออ...เปล่าค่ะ สาขอโทษค่ะพี่พจน์ สาไม่กวนแล้ว ไว้เจอกันพรุ่งนี้ค่ะ”
เธอรีบออกตัวและปิดโทรศัพท์ทันทีจนอีกฝ่ายงง แต่ซี้เกียจสนใจจึงลืมหืมตม
นอนต่อ

“กานต์ ออกมาเดี๋ยวนี้ละ” วันวิสาตะโกนเรียกพี่สาวฝาแฝดทันที ด้วย
สงสัยว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจะเป็นฝีมือผี ไม่ใช่คน พลันร่างดงามของรวิกานต์ก็มา
ปรากฏให้เห็นในชุดนอนกระโปรงสีขาว ไม่ใช่ชุดที่ซุ่มไปด้วยเลือดอีกต่อไป

“ทำไมไม่เรียกพี่กานต์ละจะน้องสาวสวยเลือกได้” รวิกานต์ยั่วพลาง
ลอยเข้ามาใกล้น้องสาวฝาแฝดที่นั่งหน้าหงิกอยู่บนเตียง

“พี่ที่สร้างปัญหาให้น้องตั้งแต่คืนแรกที่รู้จักกันไม่ถือว่าเป็นพี่หรือ
อีกอย่าง เกิดก่อนเขาสักกี่นาทีเชียว เอาเป็นว่าเรียกกานต์ดีกว่า บอกมา...
ฝีมือกานต์ใช่มั๊ย ที่ทำให้พี่พจน์โทร. มาขออนุญาตแม่ให้สาไปทำงาน
ต่างจังหวัด” แผลดน้องคาดคั้น

“แก่งนี้ที่รู้ ไม่เอาหน้า อย่าโกรธเลยนะ เดี่ยวสวยเลือกไม่ได้ละ” มาครั้งนี้
แผลที่ดูข่างยั่วเป็นพิเศษ วันวิสาไม่เข้าใจว่าทำไมพบกันชั่วโหมงก่อนยังทำตัว
น่าสงสาร แต่ตอนนั้นก็กลับกวนอารมณ์สุดๆ

“กานต์สนุกนักใช้ใหม่ที่ได้แก๊งค์คนเล่น ถ้าอย่างนั้นต่อไป ผีส่วนผี
คนส่วนคน” คนเป็นน้องซู่เสียงเข้ม

“ไม่ยั่วแล้วสา เอาละ บอกความจริงก็ได้ พี่เป็นคนโทร. ทหาหมอวิชุดาเอง อยากหาข้ออ้างให้สาเวลาไปอยู่ต่างจังหวัดนานๆ พ่อแม่จะได้ไม่เป็นห่วง และอยากให้รีบไปด้วย พี่ไม่มีเวลามากนัก ต้องรีบ แต่ถ้าสาไม่สะดวกใจก็ไม่เป็นไร พี่คงขออ้อมมากไป”

เสียงคู่แฝดอีกภพหนึ่งนั้นแค่ร้านัก วันวิสาได้ยินแล้วสงสารจึงยื่นมือไปหวังจะจับมืออีกฝ่ายมากุมไว้ให้กำลังใจ แต่กลับจับได้แค่อากาศ ดวงตาคู่สวยฉายแววสงสัย มองหน้าแฝดพี่อย่างไม่เข้าใจ เธออาจเก่งเรื่องอื่น แต่ความรู้เรื่องจิตวิญญาณนั้นเป็นศูนย์

รวิกานต์ยิ้มให้น้องสาวคนละครบก่อนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ขอบใจนะสา ออย่าลืม พี่ไม่ใช่คน ไม่มีการประชุมรวมกันของธาตุดิน น้ำลมไฟจนก่อเป็นรูปร่างขึ้นมาเหมือนคนอื่นต่อไป ที่เห็นเป็นเพียงร่างที่เกิดจากพลังงานจากจิต ที่แสดงให้สาเห็นเท่านั้น”

พอแฝดต่างภพอธิบายให้ฟัง วันวิสาก็รู้สึกกลัวความตายขึ้นมา ไม่คิดว่ามันจะน่ากลัวแบบนี้ หากเธอต้องตกอยู่ในสภาพนี้คงรับไม่ได้แน่ นับว่าแฝดพี่ของเธอเข้มแข็งมาก

“กานต์ สาขอโทษ ช่วยบอกหน่อยว่าทำไมเสียงแค่ร้านักจึงตอนสาปฏิเสธ” วันวิสาอยากรู้

“ตอนนี้ยังบอกไม่ได้ ยังไม่ถึงเวลา ไปถึงเวลาจะรู้เอง ว่าแต่สาพร้อมจะไปพบคุณญาติได้เมื่อไหร่” รวิกานต์ถาม

“สาอย่าบอกไม่ได้ ต้องขอเวลาเคลียร์งานและขออนุญาตพี่พจน์ก่อน ไม่อย่างนั้นพ่ออาจจะดะนะ” วันวิสายังไม่หาคำตอบสำหรับเรื่องนี้

“ไม่ต้องห่วง รับรองพจน์นี้ไม่ทันที่สาจะเอ่ยปาก คุณประพจน์ก็รีบไล่ไปให้พจน์ๆ หน้าซนิตสาเตรียมแพ็กกระเป๋าแทบไม่ทัน แต่อย่าลืมนะ บอกเจ้านายในคอนโทรลว่าสาจะไปในนามผู้หญิงชื่อรวิกานต์” เมื่อเธอไม่ยอมพจน์ธรวิกานต์ก็เป็นฝ่ายตัดสินใจให้แทน

“มากไปกานต์ คิดจะบงการชีวิตสาหรือไง สายอมช่วย แต่ไม่ใช่ให้

กานต์มาบงการนะ” วันวิสาห์มีความเป็นตัวของตัวเองสูงพอควร

“ไม่ได้บงการ แต่ทุกอย่างต้องเป็นไปตามลิขิต ถึงอย่างไรต้องไปภายในวันสองวัน ไม่เชื่อคอยดู” พี่สาวต่างภพยังคงยืนยันคำพูดเดิม

“แต่สามันใจ เป็นไปไม่ได้ เพราะแม่ไม่อนุญาตแน่” วันวิสาห์มันใจ

“ไม่ต้องห่วง ไข่จะสวมบทเป็นวันวิสาคนสวยเลือกได้ให้ รับรองนายอเสขต้องเซ็ดขยาดผู้หญิงที่ชื่อวันวิสาไปอีกนาน หมอวิซุตาไม่มีวันรู้เด็ดขาดว่าวันวิสาตัวจริงได้เผ่นออกจากบ้านไปก่อนถึงวันอาทิตย์แล้ว” แผลดพี่อาสาโดยที่แผลน้องไม่ได้อึ้งขอ

“หมายความว่ายังไง” วันวิสาห์รู้สึกมึนกับสิ่งที่ได้ยิน

“ไว้ถึงเวลาจะรู้เอง ขอตัวก่อน พระอาจารย์เรียกแล้ว แล้วเจอกันน้องสาวสวยเลือกได้” ร่างรวีกานต์หายวับไปกับตาโดยที่วันวิสาห์ห้ามไม่ทัน

“คิดจะไปกับ ยังพูดกันไม่รู้เรื่องเลย คอยดูนะ มาอีกทีจะต่อว่าให้เซ็ด” เธอบ่นก่อนล้มตัวลงนอน และหลับไปด้วยความเพลียจริงๆ

ทันทีที่วันวิสาห์หลับ รวีกานต์ก็ปรากฏตัวอีกครั้ง เธอยืมให้แผลน้องอย่างอ่อนโยน มองผ้าห่มครู่หนึ่ง แล้วผ้าห่มผืนบางก็เลื่อนไปคลุมร่างอรรชรของน้องสาว

“หลับให้สบายนะสา อย่าลืม กานต์ฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่สา” รวีกานต์พูดเบาๆ แต่คำพูดนั้นกลับฝังแน่นในจิตของแผลคนน้องได้อย่างไม่น่าเชื่อ

กานต์ซาในชุดค่อนข้างแน่นรัดส่วนเดินตรงมาหาปรุพีพีซึ่งกำลังเตรียมตัวไปไร่แต่เช้า เธออุ้มลูกชายวัยหกเจ็ดเดือนมาด้วย แม้ปรุพีพีจะแข็งกร้าวแต่กับหลานชายกลับอ่อนโยนได้อย่างไม่น่าเชื่อ นับว่าเป็นโชคของเธออีกเหมือนกันที่ลูกบังเอิญหน้าเหมือนสามีที่เสียชีวิตไปแล้ว

“น้องมัตต์ สวัสดิ์คุณลุงสิลูก” เธอบอกลูกชายตัวน้อย

เด็กน้อยตาใสบริสุทธิ์ แก้มใส หน้าตาน่าเกลียดน่าชังจ้องมองคนเป็น

ลุงครูหนึ่งแล้วยิ้มให้ ปรุพท์ยิ้มตอบ สายตาจับจ้องที่เสื่อยึดกับกางเกงขาล้น
ของหลานชาย ร่างกลมป้อมที่มีเค้าของน้องชายอยู่มากทำให้คิดถึงน้องชาย
ขึ้นมาจนคิดอยากหยอกล้อเด็กชายตัวน้อยเล่น

“ตื่นแต่เช้าเลยนะ นายมัตถ์ เป็นเด็กต้องนอนเยอะๆ ตื่นเข้ามาจน
ผู้ใหญ่มันไม่ดี กลับไปนอนต่อดีกว่า ลุงต้องไปทำงานแล้ว บาย” ช่างเป็น
คำทักทายเด็กที่ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลยในความคิดของกันติชา

“พี่โตคะ ทำไมต้องรีบไปด้วยคะ อยู่เล่นกับน้องมัตถ์สักพักไม่ได้
หรือคะ” กันติชาขอร้อง

ปรุพท์หันไปมองหลานชายอีกครั้งก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“เสียใจ ซาซ่า พี่ต้องรีบไปไร่ ว่างๆ จะพานายมัตถ์ไปเดินเล่น” พุดจบ
ก็ทำท่าจะเดินไปที่รถ ใจจริงนั้นอยากไปให้พ้นจากร่างเฝ้าयरนของน้องสะใภ้
คนสวยซึ่งเขาไม่คิดจะไว้ใจอีกต่อไป

“เดี๋ยวค่ะพี่โต ซาซ่าอยากขอโทษเรื่องเมื่อสองคืนก่อน ซาซ่าทำอะไร
ไม่ค่อยเหมาะสมไปหน่อย พี่โตยกโทษให้ซาซ่านะคะ” เธอพูดอย่างสำนึกผิด
แต่หาความจริงใจไม่ได้

คิ้วเข้มของชายหนุ่มเลิกขึ้นเล็กน้อย ดวงตาคมเข้มจ้องน้องสะใภ้อยู่
ครูหนึ่งอย่างขังใจ

“ช่างเถอะ พี่ลืมนไปแล้ว ต่อไปอย่าให้มันเกิดขึ้นอีกก็แล้วกัน...อ้อ
พี่อยากเตือนอย่าง เช้าๆ อากาศเย็น ไม่ควรพาลูกออกมาเดินเล่น ถ้าจะพา
ออกมา ควรหาเสื้อผ้าหนาๆ ให้ใส่ ไม่อย่างนั้นเด็กอาจไม่สบายได้”

เขาเตือนก่อนเดินไปขึ้นรถแล้วขับออกไปขณะที่คนถูกเตือนหน้าหงิก

“ผู้ชายอะไร เย็นชา ไร้ความรู้สึก ใจเท่าที่สุด ทั้งขี้ขลาด ทั้งอ้วน ทั้งง้อ ยัง
ไม่รู้รู้สึกอีก โอ๊ย อายากบ้า” เธอบ่นอย่างหงุดหงิดเต็มที่ ผู้ชายอื่นในไร่มองเธอ
ตาเป็นมัน ผิดกับพี่สามมีที่แม่แต่หางตายังไม่แล ยิ่งคิดยิ่งหงุดหงิด อัดอัน
ตันใจ อยากหาใครสักคนมาระบายแค้น เมื่อมองไปรอบๆ ไม่เห็นใครจึงหัน
มามองลูกชายตัวน้อยในอ้อมแขนที่หัวเราะอย่างเด็กอารมณ์ดี

“แกยังมีหน้ามาหัวเราะอีก แกคงดีใจลึที่ฉันหาพ่อใหม่ให้แกไม่สำเร็จ ไ้อ้ลูกเวร ไม่รู้เกิดมาทำไม แทนที่จะช่วยกัน กลับไม่” กันติขาตาลูกชายตัวน้อยที่ยังไร้เดียงสาไม่รู้ความ เอานิ้วจิ้มหน้าผาก และหยิกพวงแก้มใส่แรงๆ จนเด็กน้อยตกใจส่งเสียงร้องจ้า หญิงร่างท้วมวัยห้าสิบต้นๆ มาเห็นการกระทำของกันติขาเข้าพอดีจึงเอ่ยเตือน

“ซาซ่า หัดระงับอารมณ์ไว้บ้าง อย่าลืมน้องมัตถ์ยังเด็กอยู่ ไม่รู้ความ ถ้าแกขึ้นเปลอทำร้ายลูกบ่อยๆ จนคนอื่นเห็น คิดหรือว่าจะได้อยู่อย่างสุขสบายในไร่นี้อ เราอยู่ได้เพราะเด็กคนนี้นะ” บังอรเตือนบุตรสาวด้วยความหวังดี ด้วยวัยที่มากกว่า ผ่านประสบการณ์มาอย่างโชกโชน ย่อมมองอะไรได้ไกลกว่า

“ก็เพราะคิดว่ามันจะทำให้หนูสบายถึงได้ทนอึดทนอดทนมาทั้งที่อยากเอาออกตั้งแต่แรก เมื่ออยากถนอมมันหนักก็เอาไปเลย หนูรำคาญ เด็กบ้า ทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ” กันติขาส่งลูกชายตัวน้อยให้คนเป็นยายทันที

ใ้ชาวบังอรจะเอ็นดูเด็ก แต่เป็นเพราะเด็กคนนี้มีประโยชน์กับเธอและบุตรสาวต่างหากจึงจำต้องดูแลอย่างดี ทำตัวเป็นคุณยายที่รักหลาน และพยายามทำให้เด็กน้อยติด

“แกพูดเบาๆ หน่อยได้มั๊ย เตี้ยวไ้ใครมาได้ยินเข้า ฟังกันพอดี” บังอรเตือน

“อើย! ใครมันจะกล้า เวลานี้ทุกคนอยู่ในโอบอวาทหนูหมดแล้วแม่ หนูหงุดหงิด ตั้งแต่มาอยู่ไร่นี้อ วันๆ เจอแต่ตันไม้ ภูเขา เทบไม่ได้ไปไหน แถมพี่ผัวก็เย็นชาไร้ความรู้สึก แม่รู้มั๊ย หนูอึดสุดสำหรั้อ ขอโทษยังไม่สนใจ ผู้ชายเฮงซวย” กันติขาระบายกับมารดา โดยไม่สนใจว่าใครจะมาได้ยิน

“ถ้าแกหงุดหงิดนัก วันนีก็ให้ใครพาไปเที่ยวก็ได้ กลับมาเผื่ออารมณ์จะดีขึ้น แล้วค่อยคิดหาวิธีจับคุณโตใหม่ แม่เชื่อ สันดานผู้ชายทุกคนเหมือนกัน ลักวันตำแหน่งคุณผู้หญิงแห่งไร่แสงตะวันก็ต้องเป็นของแก ขอเพียงแกใจเย็นและอดทนก็พอ” บังอรพยายามเตือนสติบุตรสาว

“จริงสิ หนูไม่หนาวใจร้อนเลย ดีเหมือนกัน หาใครสักคนพาเที่ยว” ขณะที่พูดก็บังเอิญเหลือบไปเห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงกำยำมายืนต่อมๆ มองๆ อยู่ริมรั้วไม้หน้าบ้าน การแต่งกายบอกให้รู้ว่าเป็นคนไนโร แต่ดูดีกว่าคนอื่นเพราะใส่เสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีน แกรมสวมรองเท้าผ้าใบด้วย จนเธออดแปลกใจไม่ได้

“ใครนะ มายืนต่อมๆ มองๆ อยู่ริมรั้ว” เธอส่งเสียงถามออกไปทันทีที่ชายหนุ่มเดินเข้ามาในบ้าน สายตาสอดส่องไปที่ตัวอย่างระมัดระวังขณะเดินตรงเข้ามาหาม่ายสาว

“มีอะไรให้ผมรับใช้หรือครับคุณนาย” ชายหนุ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงสุภาพ สายตาจ้องมองแม่่ม่ายสาวสวยหุ่นเ้ายาวตรงหน้าด้วยแวตาทที่อ่านไม่ออก

ก้นตึกขามองตอบหนุ่มลูกทุ่งรูปร่างสูงใหญ่ใกล้เคียงกับปรุพีท์ หน้าตาดูดีพอใช้ผิดจากคนงานทั่วไปไนโร ดูแล้วน่าสนใจไม่น้อยแม้จะเทียบชั้นกับปรุพีท์ไม่ได้ แต่ก็สะดุดตาพอใช้ โดยเฉพาะรูปร่าง

“แม่คะ ซาซาขอคุยอะไรกับนายคนนี้หน่อย” พอเธอบอก บังอรก็เข้าใจทันทีว่าบุตรสาวไม่ต้องการให้อยู่รับรู้ คนเป็นแม่พอจะเดาออกว่าบุตรสาวกำลังจะทำอะไร แต่ทำเป็นไม่สนใจ

“ก็ได้ แม่จะพาน้องมัตถ์เข้าบ้านไปหาอะไรให้กิน ดึ้นนานแล้วคงหิว” บังอรปลีกตัวไป ไม่อยากรับรู้ในสิ่งที่บุตรสาวจะทำ บ่อยครั้งไปที่เธอทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไว้กับพฤติกรรมของบุตรสาวที่ไม่ค่อยเหมาะสมนักในเรื่องเพศตรงข้าม เธอเคยนึกตำหนิตัวเองที่ไม่เตือนลูกตั้งแต่แรกจนทุกอย่างสายเกินแก้

“ชื่ออะไรจ๊ะ บอกฉันหน่อยซิ” ก้นตึกถามราวกับเป็นนายผู้ใจดี

“ผมชื่อวัศครับ” ชายหนุ่มตอบเสียงสุภาพ สายตาซอหน้าแวบบางอย่างไว้ขณะทอดมองแม่่ม่ายสาวตรงหน้า

“อ้อ ชื่อวัศ เป็นคนงานใหม่หรือ ทำไมฉันไม่เคยเห็นหน้า” เธอถามอีก สายตาทอดมองร่างสูงใหญ่ของคนงานหนุ่มตรงหน้าอย่างมีความหมาย

“เปล่าครับ ผมอยู่ที่นี้มานานแล้ว” คนตอบยังคงตอบด้วยน้ำเสียง

สุภาพ พลังลอบมองมายังสาวหุ่นเ้ายวนอย่างพอใจ

“นานแล้ว คิดว่าเป็นคนงานใหม่เสียอีก ทำงานกับคุณโตี๋ซั่มยี้” คำถามนี้ทำให้อีกฝ่ายแทบสะดุ้งก่อนจะกลับเป็นปกติ กันติชาไม่ทันได้สังเกตเพราะเธอสนใจอย่างอื่นมากกว่า

“ครับ คุณนายมีอะไรจะใช้ผมหรือครับ” คนงานหนุ่มรีบถามกลับ เพราะไม่อยากจะให้เธอซักถาม

“ไม่ต้องเรียกฉันว่าคุณนาย ฉันไม่ใช่คนถือยศ เรียกฉันว่าคุณซาซ่าก็ได้ นายอยู่ที่นี้มานานคงรู้จักที่เกี่ยวเยอะ ช่วยพาฉันไปดูหน่อย ฉันอยากเห็น” เธอบอกจุดประสงค์

“ได้ครับ ผมจะพาคุณซาซ่าไปดู รับรองต้องชอบ” จากน้ำเสียงนอบน้อมเปลี่ยนเป็นเป็นกันเองมากขึ้น กันติชา รู้สึกไม่ค่อยพอใจ เหมือนคนงานหนุ่มกำลังทำตัวเทียบชั้น แต่ไม่แสดงออก

“ตอนนี้ยังเข้าอยู่ไว้สายหน่อย เราค่อยไปกัน กลับไปทำงานก่อน” เธอไล่

“ได้ครับคุณซาซ่า ราวๆ สิบโมงผมจะมากอดยอยู่ปากทางเข้าไว้ ผมไม่อยากจะให้คุณโตี๋รู้ว่าผมอุ้งงาน กลัวถูกทำโทษครับ” น้ำเสียงกับใบหน้านั้นบอกให้รู้ว่าคนพูดเกรงกลัวปรุพื้่มากเพียงไร

“ทำไมต้องกลัวคุณโตี๋ทำโทษ นายบริการฉัน ไม่เห็นเสียหายตรงไหนกลัวไม่เข้าเรื่อง” กันติชาแก้งทำเสียดุ แม้ใจจะยอมรับว่าคนในไร่ส่วนใหญ่ไม่คอยยกล้ากับปรุพื้

“คุณซาซ่าอย่าทำให้ผมลำบากใจเลยครับ ผมอยากรับใช้เจ้านายสวยๆ อย่างคุณซาซ่าบ่อยๆ ถือเป็นวาสนาคนต่ำต้อยอย่างผม ผมถึงไม่อยากจะให้คุณโตี๋รู้” น้ำเสียงวิงวอนและคำชื่นชมนั้นทำให้ม่ายสาวพอใจ

“ก็ได้...สิบโมงฉันจะไปพบนายที่ปากทางเข้าไว้ก็แล้วกัน อย่าช้าล่ะ” กันติชาสั่งจบกก็เดินเข้าบ้านไป เธอจึงไม่รู้ว่าคนงานหนุ่มมองเธอด้วยสายตาหมายมั่นขนาดไหน

‘เสร็จจนอย่างสุรวัศแหม่นวันนี้ แม่مایشสาวอารมณ์เปลี่ยน ไอ้คุณโต ฉันจะสนองอารมณ์เปลี่ยนน้องสะใภ้คนสวยของแกให้เอง อยากโง่ไม่เอาดีนัก ทำทางผู้หญิงอยากให้เห็นแก่เพิ่มเติมแก่กลับทำเป็นไม่สน ไอ้โง่ ไม่นึกว่าโอกาสแก่แค่นแกจะมาถึงเร็วกว่าที่คิด’

สุรวัศแอบติดตามกันติชามานานเพราะบังเอิญได้ยินคนงานนินทาให้ได้ยิน เขาจึงอยากเห็นตัว พอเห็นแล้วก็ป็นจริงดังคนงานว่า ชีวิตเขาผ่านผู้หญิงมามาก ดูออกว่าใครเป็นอย่างไร บางทีمایشสาวอารมณ์เปลี่ยนคนนี้ อาจช่วยเขาแก้แค้นสำเร็จก็ได้ คิดพลางเดินไปขึ้นรถมอเตอร์ไซด์และรีบขับออกไปให้พ้นอาณาเขตของไร่แสงตะวัน

เช้าวันวิสามาที่ทำงานแต่เช้าเพื่อคุยธุระกับเจ้านายในคอนโทรลก่อนเวลางานจะเริ่ม เพราะมีประชุมและนัดหมายกับลูกค้าทั้งวัน และเธอยังคาใจสิ่งที่ได้ยินจากรวิกันต์

ราวๆ เจ็ดโมงครึ่ง ชายร่างสูงค่อนข้างเจ้าเนื้อก็เดินหัวโน้ตบึกเข้ามา พอเห็นหน้าลูกน้องบังเกิดเกล้าก็ชะงักนิดหนึ่งเหมือนถูกผีหลอก

“สงสัยวันนี้มีพายุแน่ คุณวันวิสามาทำงานก่อนเจ็ดโมงครึ่ง ทุกทีมาเกือบเก้าโมง” เจ้านายในคอนโทรลที่รวิกันต์ตั้งฉายาให้ทักกิ่งประชด

“แล้วไม่ดีหรือไงพี่พจน์ คนเราก็ต้องมีการพัฒนาบ้าง” เธอสวนกลับอย่างไม่กลัวเกรง

“น้อยๆ หน้อยนะคุณวันวิสา นี่เจ้านายนะ ไม่ใช่เพื่อนเล่น บอกรมาดีกว่าว่ามาดักรอพี่แต่เช้ามีอะไร” ประพจน์รู้ทันจนได้ ร่วมงานกันมาเกือบสองปี แถมยังสนิทกันจนภรรยาที่บ้านเข้าใจว่าเป็นกิ๊กจนหวัดจะมีเรื่องบ่อยๆ มีหรือจะไม่รู้จักนิสัยของอีกฝ่าย

“สาไม่มี แต่พี่พจน์ต้องมี และเกี่ยวกับสาด้วย”

เขาทำหน้าไม่เข้าใจกับสิ่งที่ได้ยิน พลันก็มีเสียงหนึ่งบอกเขาว่า ‘งานออกแบบที่ไร่แสงตะวันต้องรีบทำ’ เขาจึงคิดได้ว่าเจ้าของโครงการเร่งมาแล้ว

“สา พรุ่งนี้เตรียมตัวไปไร่แสงตะวัน ไปดูสถานที่และออกแบบให้เสร็จ ไม่เสร็จไม่ต้องกลับมาให้เห็นหน้า”

คำสั่งราวสายฟ้าแลบทำให้คนฟังอ้าปากค้าง ทำหน้าเหลือไปชั่วขณะ เป็นไปได้อย่างไรกัน อยู่ดีๆ เจ้านายในคอนโทรลก็เหียบขาดจนไม่น่าเชื่อ

“ไหนเมื่อคืนบอกว่าไม่รู้เรื่องไงคะพี่พจน์” เธอรีบแย้งทันที

“เมื่อคืน...มีอะไรหรือ” ประพจน์ถามพลางมองหน้าลูกน้องบังเกิดเกล้า เหมือนต้องการคำอธิบายให้กระจ่าง วันวิสาชกมีน้ำโห อยากรู้อาละวาดใส่หนัก แต่ต้องยั้งไว้ เมื่อนึกได้ว่าตัวเองก้าวร้าวเกินเจ้านายจะให้อภัยแล้ว ความจริงอย่างหนึ่งที่ต้องยอมรับคือ โดยตำแหน่งประพจน์เป็นเจ้านายเธอ แม้จะเป็นรุ่นพี่ที่สนิทกันมากก็ตาม

“พี่พจน์ พี่ทำอะไรไม่ได้เลยเธอ” เธอถามย้ำเพื่อความแน่ใจ

“เมื่อคืนพอหัวถึงหมอนก็หลับทันที ไม่รู้อะไรทั้งนั้น” ประพจน์พูดแล้ว นิ่งพักหนึ่งก่อนพูดต่อ “แต่พี่ฝันว่าสาโห มาอาละวาดพี่เรื่องขออนุญาตอะไร ลึกอย่าง เสียงสาโหพอใจมาก พี่จำได้แค่นี้”

วันวิสาแทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน หมายความว่าอย่างไร เธอถูก ผีคู่แฝดตัวแสบซอกนกล็อกแล้วหรือ ‘แสบนักกะกานต์ เจออีกครั้งจะให้หมอผี จับลงหม้อไปเลย’ หน้าตาเธอฉุนเฉียวขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ประพจน์เห็นแล้วคิดว่าต้องรีบเผ่นก่อน ทำทางเธอจะโกรธจัด เขาแค่ หลอกให้วันวิสาเชื่อว่าเขาไม่รู้เรื่อง จะได้รอดตัว ไม่อยากตกเป็นจำเลยของ ลูกน้องบังเกิดเกล้า เกิดโกรธจัดแล้วไม่ยอมทำงานให้มีหวังขวดพอดี แม้ วันวิสาเพิ่งจบมาทำงานได้สองปีกว่า แต่ฝีมือการออกแบบนั้นดีกว่ามีอาชีพ บางคนเสียอีก เขายังไม่ยอมเสียเธอไปเร็วนัก คนมีฝีมืออย่างเธอไม่จำเป็นต้อง มีคนมาขอซื้อตัวไปแน่

“สำคัญๆ คิดนะ คิดออกบอกด้วย พี่ต้องรีบไปพบลูกค้ารายใหม่ ไกลเวลานัดแล้วด้วย อย่าลืมกลับไปเตรียมตัวแพ็กกระเป๋า เดินทางวันพรุ่งนี้ เลย เงินเดือนจะโอนเข้าบัญชีให้ทุกเดือน” ประพจน์พูดเป็นการเป็นงาน รู้ว่า

พูดถึงงาน วันวิสาจะจริงจังทันที ก่อนรีบหิ้วโน้ตบุ๊กเดินออกจากห้อง โดยที่
วันวิสาตั้งรับไม่ทัน

‘ทำไมพี่พจน์ต้องรีบอย่างนั้นด้วย แถมสั่งเสียราวกับต้องจากกันนาน
เป็นปีเป็นชาติอย่างนั้นแหละ แค่นี้ไปดูสถานที่และออกแบบ พอเสร็จแล้ว
ก็กลับ...แต่เดี๋ยวก่อน ขอเอาเรื่องผีคู่แฝดตัวแสบก่อน’

“กานต์ ออกมาเดี๋ยวนี้อย่าเลย ผีตัวแสบ ออกมา!!”

๓

รอบๆ ห้องยังคงเงียบ วันวิสาจึงเรียกอีกสองสามครั้ง แต่ยังคงเงียบเหมือนเดิม เธอเริ่มยิ้มนิดๆ ใจเริ่มเป็นห่วงแฝดผู้พี่ กลัวถูกใครจับลงหม้อถ่วงน้ำอย่างที่เธอคิดจะทำ

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายโปรดคุ้มครองกานต์ด้วย ขออย่าให้กานต์เป็นอะไรไปเลย ตอนเป็นคนก็ถูกฆ่าตายอย่างทรมาณ เป็นผีแล้วอย่าได้ถูกทำร้ายอีกเลย” เธอยกมือขึ้นประนมกลางอก วิงวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตามที่เห็นในโทรทัศน์ และเคยว่าบ่อยๆ ว่างมงาย ครั้งนี้เพราะจนหนทาง ไม่รู้จะช่วยเหลือพี่ได้อย่างไรจึงคิดพึ่งพา พลันเสียงหัวเราะก็ดังขึ้น ตามมาด้วยการปรากฎตัวของ รวิกานต์ในชุดขาวเหมือนแม่ชี

“ขบใจจะสาที่เป็นห่วงพี่ สาหารักมากรู้มัย ห่วงพี่มากจนถึงขั้นยอมลงทุนอนงค์สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งที่เคยว่าเหลวไหลงมงาย พี่ซึ่งใจมาก ทำให้รักสาขึ้นเป็นกอง อย่างนี้ค่อยเหมาะจะมาเป็น...” รวิกานต์ยังคำพูดไว้แค่นั้นเมื่อรู้ตัวว่ากำลังจะเปิดเผยความลับในอนาคต

วันวิสามองแฝดพี่หนึ่ง ในใจนึกจน เธอหรือกจะห่วง กลัวใครจับลง

หม้อถ่วงน้ำ ดันมาทำตัวไม่น่ารัก ไม่สมกับความหวังเยที่มีให้ มันคุ่มกับที่เธอ
หวังใหม่เนี่ย

“เหมาะจะเป็นอะไร ทำไมไม่พูดให้จบ ผีกวนประสาท ไอ้เรารึอูตสารห์
เป็นห่วง ยังมีหน้ามาซ้ำอีก” ตอว่าเสียงขุ่นจัด

“ขอโทษนะสา ไม่ยั่วแล้ว บอกให้ก็ได้ ตอนสาเรียก พี่กำลังเดินจงกรม
อยู่กับพระอาจารย์ ท่านสอนพี่ให้เดินจงกรม นั่งสมาธิ หรือที่เรียกว่ากรรมฐาน
เพื่อสร้างบุญบารมีให้ตัวเอง โศคติที่ตอนเป็นมนุษย์แม่ชอบพาพี่ไปวัด ทำบุญ
ถวายสังฆทานผ้าไตรจีวรบ่อยๆ ตายแล้วพี่ถึงมีเสื้อผ้าใส่ ไม่อย่างนั้นต้องทน
เหม็นใส่ชุดเดิมไปอีกนานจนกว่าจะมีใครทำบุญอุทิศให้ พี่ขอแก้ความเข้าใจผิด
ของสาก่อน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านช่วยเราได้ก็ต่อเมื่อเรามีบุญเกาหนุนด้วย ถ้าเรา
ไม่เคยทำดีมาก่อน ไม่มีทุนเดิมคอยหนุน ท่านก็ช่วยเราไม่ได้ เรียกว่าตนเป็นที่
พึ่งแห่งตนต่างหาก สิ่งที่ช่วยเราจริงๆ คือคุณความดีที่เราสั่งสมไว้ต่างหาก”
ผีเริ่มเทศน์นอกธรรมาสัน

“สาธุเจ้าคะแม่ชี” วันวิสาเป็นฝ่ายยั่วกลับแฝดต่างภพบ้าง

“ร้ายมากนะสา หลอกได้แม้กระทั่งผี คิดว่าโกรธพี่เสียอีก ที่ไหนได้ถูก
หลอก” รวิกานต์ออกอาการงอนเล็กน้อยให้เห็น

วันวิสาหัวเราะซ้ำ “ที่นี้รู้แล้วสินะ เวลาถูกคนอื่นกวนประสาทเป็นยังไง
บอกมา เมื่อคืนปลอมเป็นพี่พจนร์รับโทรศัพท์สาอีกหรือเปล่า”

“เปล่า สาถูกเจ้านายในคอนโทรลอำตต่างหาก เขาไม่ยอมให้สาจับได้
แล้วกลายเป็นจำเลยของสา อีกอย่างต่อให้พี่มีฤทธิ์มากเพียงไร พี่ก็ไม่ได้มี
อิสระจะไปก่อกวนใครต่อใครเล่นตลอดเวลาถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ไม่อย่างนั้น
บาปกรรมจะยิ่งเพิ่มมากขึ้น สภาพที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็เป็นผลจากกรรมในอดีต
ที่ทำไว้ พี่ไม่ยอมไปเพิ่มกรรมใหม่ซ้ำเติมตัวเองเข้าไปอีก” น้ำเสียงหวานๆ
เย็นๆ ของรวิกานต์เจือเศร้าเล็กน้อยในตอนท้าย แต่วันวิสาไม่ทันสังเกตเพราะ
กำลังจูนเจ้านายในคอนโทรล

“พี่พจนร์ตัวแสบ ต้มเราเสียเปื่อย กานต์ก็เหมือนกัน กลัวทำบาปเพิ่ม

แล้วทำไมต้องก่อความสาด้วย” เมื่อจำเลยตัวจริงไม่อยู่ให้ระบายนัดนั้นก็ขอระบายนัดกับแพะแทน ในความรู้สึกเธอ ทั้งคู่ร้ายพอกัน

“เพราะเรานั้นมีบุญกรรมผูกพันร่วมกัน เลิกพูดเรื่องนี้เถอะ มาพูดเรื่องอะไรแสงตะวันพรุ่งนี้ดีกว่า พี่มีเวลาไม่มากด้วยวันนี้ พรุ่งนี้เช้าสาขึ้นรถทัวร์ไปลงที่ราชบุรีแล้วคอยที่ท่ารถ จะมีคนมารับเอง พี่ขอกลับไปฝึกกรรมฐานต่อ แอบแวบมาเดี๋ยวเดียว ขอเตือนอีกอย่าง ไม่ต้องบอกลาพ่อแม่กับคนในบ้าน เข้ามืดที่กระเป๋าก็ไปเลย ที่เหลือพี่จัดการเอง รับรองทุกอย่างไปได้สวย เตรียมตัวเตรียมใจเป็นคุณนายชาวไร่รูปหล่อดีกว่า” ว่าจบรวีกานต์ก็หายวับไปกับตา ไม่อยู่รอให้แปลน้องได้ซักถามอะไรทั้งนั้น

“พี่ผีบ้า เป็นอย่างนี้ทุกทีเลย บทจะมาก็มา บทจะไปก็ไป กำลังจะถามว่าคนที่รู้รู้อะไรว่าเราต้องไปพรุ่งนี้ หรือว่าพี่พจนโทร ไปบอกทางไหน” วันวิสาขบูชาด้วยความฉุน พลันก็มีเสียงตอบดังขึ้นในใจ

‘เจ้านายในคอนโทรลสาไม่ได้บอกหรอกเพราะลืม อย่าลืมบอกทุกคนว่าซัวร์กานต์ และไปทำหน้าที่แทนพี่ ไม่ได้ไปทำงานนอกแบบ’ จากนั้นเสียงในใจก็เงียบไป

“เดี๋ยวกานต์ อย่าเพิ่งไป สามเรื่องจะถามต่อ” เงียบ ไม่มีเสียงตอบอีกแล้ว นึกแล้วนำโมโหหนัก และไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมต้องช่วยรวีกานต์ด้วย เหตุผลคงไม่ใช่เพราะความผูกพันทางสายเลือดแน่ เธอเพิ่งเจอแปลที่เมื่อคืนเอง คนปกติคงไม่บ้าพอที่จะช่วยญาติที่เพิ่งรู้จักเพียงข้ามคืน ยิ่งเป็นผีด้วยแล้วยิ่งไม่มีวันเป็นไปได้ ถ้าไม่ใช่คนดีที่สมควรให้เหรียญผู้เสียสละ แต่สำหรับตัวเธอ เธอก็บอกไม่ถูกว่าทำไม รู้แต่ว่าเป็นเสียงเรียกร้องจากส่วนลึกของจิตใจ หรือนี่คือสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณของคนเป็นฝาแฝดกัน หวังว่าเมื่อถึงเวลานั้นเธอคงไม่บ้าพอที่จะตัดลึนใจเป็นคุณนายชาวไร่ตามที่รวีกานต์บอกนะ

เมื่อใกล้เวลานัด สุรวัดก็มาดักกรอกันดิซาที่ปากทางเข้าไร่ เขาเดินกลับไป กลับมาอย่างหงุดหงิด เพราะสิบโมงกว่าแล้วยังไม่มีวีแววของฝ่ายสาว หนุ่นแยียน ถ้าไม่คิดว่าวันนี้จะได้ชิมเนื้อหงส์ แม้จะไม่ใช่หงส์ฟ้าแต่เป็นหงส์ มีตำหนักก็ตาม ถึงอย่างไรก็ดีดีกว่าเนื้อไก่ที่เขาชิมมาจนเบื่อ เขาคิดเสมอว่าตัวเองมีความรู้มากกว่าคนงานในไร่ทั่วไปที่อย่างเก่งก็จบแค่ ป.สี่ อีกทั้งหน้าตากับบุคลิกของเขาก็ดีเกินกว่าจะเป็นแค่คนงานกระจอกๆ เขาจึงขอทำงานกับปรุพีห์โดยหวังจะได้ตำแหน่งผู้ช่วยเจ้าของไร่หรือหัวหน้าคนงานที่ไหนได้กลับให้เขาทำในตำแหน่ง... เขาหยุดคิดเมื่อเห็นฝ่ายสาวขับรถเก๋งคันหรูมาแต่ไกลแล้วจอดไว้ริมทาง

กัณฑิซาขึ้นเขาเรียวขาวฝ่องลงจากรถก่อนมาปรากฏตัวให้คนงานหนุ่มเห็น สุรวัดตกตะลึงกับการแต่งกายของเธอ ฝ่ายสาวกล้ามากที่ใส่กางเกงขาสั้น อดช่วงขาเรียวสวยกับเสื้อคอกลมลายดอกเนื้อผ้าบางเบาจนเกือบเห็นทรวดทรงงดงามที่ซ่อนอยู่ภายใน เห็นแล้วเขาแทบอยากกระโจนเข้าหา แต่ทำได้แค่มิ้อย่างดีใจ

“คุณซาซ่า ผมคิดว่าจะไม่มีวาสนาได้พาคูณเที่ยวเสียอีก” เขาแก้งทำราวกับน้อยเนื้อต่ำใจในวาสนา

“คนอย่างฉันรับปากใครแล้วก็ต้องทำตามนั้น ไปกันได้แล้ว นายจะพาฉันไปเที่ยวที่ไหนบ้าง” กัณฑิซาพูดด้วยน้ำเสียงวางอำนาจเล็กน้อย สุรวัดไม่ว่าอะไร เพราะเขาคิดว่าอีกไม่กี่ชั่วโมง นางพญาผู้สูงส่งก็ต้องยอมสยบอยู่ภายใต้ร่างเขาอยู่ดี

“ผมจะพาคูณไปเที่ยวน้ำตกที่สวยงามที่สุด รับรองไม่เคยมีใครพบมาก่อน แต่มันไกลหน่อย ใช้รถใหญ่ไม่ได้ ผมรบกวนคุณซาซ่าซ้อนมอเตอร์ไซด์ไปกับผมนะครับ” เขาพูดกับเธอด้วยสายตาวิงวอน

พอกัณฑิซาได้ยินคำว่าซ้อนมอเตอร์ไซด์ก็ทำหน้าเบ้ เธอเมื่อมันจะแยะตั้งแต่เข้าสู่ฝ่ายสาว แฟนคนแรกก็เป็นสิงห์มอเตอร์ไซด์ คนต่อมาก็เหมือนกัน มีเพียงคนที่เพิ่งเสียชีวิตไปที่ขับรถเก๋งคันงาม แต่เป็นเสือหัว โถเงินเธอบ้าง

ในบางครั้ง ดีที่ทำให้เธอได้มาเป็นคุณนายบ้านไร่ แต่ก็ไม่เคยได้ขับรถไปไหน วันนี้คิดจะขับรถตระเวนไปทั่วให้หน้าใจโดยมีทาสรับใช้เป็นผู้ชายตรงหน้า เธออยากระบายในสิ่งที่อัดอั้นมานาน แต่ปรุฟท์ปฏิเสธที่จะเป็นตัวช่วย ดังนั้น สุรวัดก็คือเหยื่อของเธอ เธอจะทำให้เขากลายเป็นทาสรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ให้ได้

“ถ้าสวยจริง ฉันยินดีซื้อ แต่ถ้าไม่สวยตามที่บอก ฉันเอาเรื่องนายแน่ที่หลอกฉัน” เธอขู่ว่า

“รับรองสวยจนคุณซาซ่าอยากมาเป็นครั้งที่สอง เชิญครับ” เขายืนยันและขึ้นไปประจำที่คนขับ

กันตชิวก้าวขึ้นไปซ้อนข้างหลังร่างกำยำของคณางานหนุ่มตามที่ตั้งใจ เข้าใจ พอเข้าใจถึงรู้ว่าเขาเป็นคณางานที่มีกลิ่นตัวสะอาด ไม่เหม็นเหม็นเหม็นอย่างคณางานในไร่ทั่วไป ค่อยยังชั่วหน่อย แต่เธอยังสวงนทาทิ พยายามนั่งห่างๆ เขาไว้

มีหรือคนเจ้าเล่ห์อย่างสุรวัดจะไม่รู้เท่าทันการกระทำของเธอ เขาหยิบหมวกกันน็อกส่งให้แล้วพูดว่า “คุณซาซ่าครับ เส้นทางมันขรุขระหน่อย เกาะแอมดีกว่า ผมกลัวทำคุณตกมอเตอร์ไซด์ครับ”

กันตชิวยื่นมือไปหยิบหมวกมาใส่อย่างคุ่นเคยดี ก่อนขยับร่างอวบอิมหอมกรุ่นไปชิดแผ่นหลังหนา สองมือกอดเอวคนขับไว้

“ไปได้แล้ว ขับดีๆ ละ ถ้าฉันบาดเจ็บแม้แต่ปลายก้อย ฉันเอาเรื่องนายแน่” เธอขู่อีก

“รับรองครับ” สุรวัดตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพ แต่ใจนั้นคิดตรงข้าม บอกตัวเองว่าอยากกินเนื้อหงส์ต้องอดทน แต่ดูท่าจะเป็นอีกาเสียมากกว่า เนื้อแท้จะเป็นหงส์หรือกาที่ช่าง วันนี้ต้องชิมให้ได้ และเป้าหมายต่อไปคือกำจัดปรุฟท์ที่ต่างฝ่ายต่างมีวาระซ่อนเร้นโดยมีสาเหตุมาจากคนคนเดียวกัน

เกือบบ้ายปรุฟท์แวะกลับมาบ้าน พอมาถึงก็พบมารดาตักกรออยู่พร้อมคนดูแล เขาเดินตรงเข้าไปหอมแก้มมารดาเหมือนทุกครั้งที่พบหน้า

“แก้มแม่หอมชื่นใจที่สุด” เขาประจบ อะไรที่ทำให้มารดามีความสุข เขาจะทำ เขาไม่เหลือใครเป็นญาติสนิทอีกแล้วนอกจากมารดา ทั้งบิดาและน้องชายจากไปเพราะอุบัติเหตุ และเขาเกือบเสียมารดาไปอีกคนเพราะอุบัติเหตุในบ้าน ซึ่งเขาไม่เข้าใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร โชคดีที่เขากลับมาพบเข้าพอดีจึงช่วยไว้ได้

“ขอให้มันจริงเถอะ อีกหน่อยพอมิเมียก็จะว่าแก้มเมียหอมกว่า วันนี้จะเข้าเมืองหรือโต ไว้พุงนี้ค่อยเข้าดีไหม แมมีเรื่องจะขอร้อง เข้าไปคุยกับแม่ในห้องสมุดดีกว่า” ญาติบอกบุตรชาย จินดาจึงขยับตัวออกห่างจากรถเข็นปล่อยให้ปรุพท์เข็นพามารดาไปเอง

“จินขอตัวไปดูแม่ครัวหน่อยค่ะ คุณธุระเสร็จแล้วเรียกจินได้เลยค่ะ คุณโต” จินดาบอกอย่างรู้หน้าที่

“ได้ครับพี่จิน” ปรุพท์บอก จินดาอยู่กับครอบครัวเขามาจน แม่ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ

ปรุพท์เข็นรถพามารดาเข้าห้องสมุดที่มีหนังสืออยู่มากมายหลายประเภทไว้อ่านคลายเหงาและเป็นแหล่งความรู้สำหรับคนงานในไร่หรือลูกหลาน ถ้าอยากยืมไปอ่าน เขาเป็นนายที่ขอสั่งเสริมให้คนในปกครองมีความรู้ เพราะจะช่วยแบ่งเบาภาระให้เขาได้มากหากคนงานได้พัฒนาฝีมือและความรู้ขึ้น และมีบางครั้งที่เขาใช้ห้องสมุดเป็นที่ทำงานนอกจากห้องนอน

“โต แม่อยากให้เราไปรับหนูกานต์ที่ทำรถ บขส. แทนแม่ที แม่ไม่อยากจะคนอื่น เดี่ยวจะคลาดกันเหมือนครั้งก่อน หนูกานต์เพิ่งโทร. มาบอกแม่ว่าจะถึงพุงนี้เข้าก่อนสิบโมง” ญาติเริ่มเรื่องทันที

“ใครกันครับหนูกานต์ของแม่ อายุเท่าไร” เขายังไม่รู้เรื่องอะไรทั้งนั้น เพราะมารดาไม่เคยบอกอะไร

“ลูกสาวคุณบ่าวบิตราที่เสียชีวิตไปเมื่อสองเดือนก่อน ตัวคนเดียว แม่สงสารเลยขอให้มาอยู่กับเราอย่างน้อยก็เป็นเพื่อนแม่ หรือช่วยโตทำงานได้อีกอย่าง...โตอายุสามสิบสองแล้ว สมควรมีเมียได้แล้ว แม่อยากให้โต

พิจารณาหนูกานต์คนนี้” เขาคิดไม่ถึงที่อยู่ดีๆ มารดาก็มาแผนสูง เตรียมหาคู่ให้เขาเบ็ดเสร็จ

ชีวิตคู่นี้ใช้เรื่องล้อเล่น ผู้หญิงคนนี้ก็แปลก ยอมด้วย หรือว่าหวังสมบัติหวังความสุขสบาย หรือไม่กี่คงหน้าตาดูไม่ได้เอาซะเลย คงไม่ใช่มั่ง มารดาคงไม่หาผู้หญิงแยะๆ มาเป็นคู่ครองให้เขา

“แม่ล้อผมเล่นหรือเปล่าครับ ผู้ชายอายุแค่สามสิบต้นๆ ยังมีเวลาอีกนานที่จะคิดเรื่องพวกนี้ หนูกานต์ของแม่ก็แปลก ยอมด้วย” เขาประท้วงอย่างนิ่มนวลเพราะกลัวมารดาเสียหัวใจ

“หนูกานต์อายุประมาณยี่สิบห้า เป็นพยาบาล นิสัยดี น่ารัก อ่อนหวาน เหมาะกับโตมาก บอกความจริงให้ก็ได้ ความจริงหนูกานต์ก็ไม่ว่าเหมือนกันว่า แม่จะขอมาเป็นลูกสะใภ้ แม่ไม่ชอบบังคับใคร แม่อยากให้ลองศึกษากันก่อน ถ้านิสัยพอไปกันได้ และหนูกานต์ชอบโต ใช้ชีวิตอยู่บ้านไร่น่าก็ได้ ก็ไม่น่ามีปัญหา นี่จะรูปหนูกานต์ ชื่อจริงว่าวิภากรัตน์ พรุ่งนี้จะได้รับมาไม่ผิดตัว” ญาติหยิบรูปออกจากกระเป๋าเสื้อส่งให้บุตรชาย

ปรุพท์เฟ่งพินิจพิจารณารูปวิภากรัตน์อยู่ครู่ใหญ่ ยอมรับว่าผู้หญิงในรูปสวยน่ารักเอามากๆ มากพอที่จะทำให้ผู้ชายหลงได้สบายๆ แต่...หน้าตาแบบนี้ หรือจะยอมมาจมปลักอยู่ในไร่ ที่ลำคัญทำไมยอมให้ผู้หญิงหาคู่ให้ ดูแล้วไม่น่าจะหาแฟนไม่ได้ ต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่ มันชวนให้สงสัยนัก

“แม่ครับ หน้าตาแบบนี้หรือจะยอมมาหมกตัวเป็นชาวไร่ ผมว่ายาก บางทีหนูกานต์ของแม่อาจมีคนรักอยู่แล้วก็ได้ ถ้ามีแล้วทำไมยอมให้ผู้หญิงหาคู่ให้ หรือคิดจะจับคนรวย” เขาไม่ยอมมาให้มารดาตั้งความหวังไว้มาก ตัวเขานั้นยังงี้ก็ได้ ถ้าผู้หญิงที่มารดาหาให้ดีจริงเขาก็ยินดีแต่งงานด้วย เพราะสักวันก็ต้องหาใครสักคนมาเป็นคู่ชีวิตอยู่ดี เพียงแต่ตอนนี้ทุกอย่างกำลังเริ่มต้น โครงการในไร่หลายโครงการกำลังเริ่ม เขาจึงไม่มีเวลาคิดเรื่องพวกนี้เท่าไร

“หนูกานต์ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผู้ใหญ่ตกลงกันไว้อย่างไร ที่มานี่ก็เพราะแม่ชวน คนเพิ่งเสียแม่ไปจะมีใจคิดเรื่องอื่นหรือโต โตก็ทำเป็นไม่รู้เรื่อง

แอบศึกษานิสัยไปเรื่อยๆ ก็ได้รู้สึก แม่บอกแล้วว่าไม่บังคับ แม่รู้ว่าโตไม่ชอบ ให้ใครมาบังคับ สุดท้ายคนที่ตัดสินใจคือโตกับหนูกานต์เอง ไม่ใช่แม่ คนอื่นนะไม่สามารถกำหนดชะตาชีวิตเราได้เท่ากับตัวเราหรือลูก” ญาณีบอกตามตรง

ปรุพท์เองก็รู้ว่ามารดาเป็นคนมีเหตุผล เข้าใจอะไรๆ ได้ดีและรู้จักเขาดีด้วย ถือว่าเขาได้เปรียบที่ได้ศึกษาผู้หญิงที่มารดาหาให้ก่อนโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว ถ้ารู้ก่อนเธอคงไม่แสดงตัวตนที่แท้จริงออกมา หรือไม่ก็อาจทำป็นรังเกียจเขาตั้งแต่ต้นก็ได้

“ตกลงครับ พรุ่งนี้ผมจะไปรับหนูกานต์ของแม่” ในที่สุดเขาก็ยอมรับปาก

“ขอบใจลูก พาแม่ไปส่งให้เงินได้แล้ว โตคงอยากกลับไปไร่” ญาณีรู้สึกพอใจ ปรุพท์ไม่เคยทำให้พ่อแม่ผิดหวัง ผิดกับลูกคนเล็กที่ด่วนลาโลกไป แต่ยังมีตัวแทนมาคอยสร้างปัญหาให้ เซ้านี้ก็ซักรบไปแต่เช้า ไม่รู้ไปไหน ป่านนี้ยังไม่กลับอีก ซักรบยังไม่เก่ง จะไปเกิดอุบัติเหตุกลางทางรีเปล่าก็ไม่รู้ แม้ว่ากันติซาจะไม่เคยเคารพเธอในฐานะแม่สามี แต่เธอก็อดเป็นห่วงไม่ได้ เพราะไม่อยากให้หลานชายต้องมากำพร้าแม่อีกคน ถึงอย่างไรเด็กก็ยังต้องการแม่อยู่ดี

คนที่ญาณีเป็นห่วงกำลังขึ้นชมหน้าต่างสวยงามสุดบรรยายอยู่กลางหุบเขา สายน้ำที่ตกลงมาจากที่สูงเหมือนม่านน้ำที่กั้นระหว่างธารน้ำตกกับโตรกผารอบบริเวณน้ำตกมีดอกไม้ป่าขึ้นเต็มไปหมด น้ำใสวนให้ลงไปแหวกว่าย กันติซาเห็นแล้วอยากไปยืนอาบน้ำในม่านน้ำตกให้น้ำอุรา

“คุณซาอยากอาบน้ำในม่านน้ำตกไหมครับ” สุรวัดเริ่มแผนทันที

กันติซามองหน้าคนถามอย่างรู้ทัน คิดจะให้ตัวเธอเปียกจนมองเห็นรูปร่างละลือ อยากรู้เหมือนกันว่าเห็นแล้วจะเป็นอย่างไร เธอไม่เคยแค้นเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว

“อยากนะอยากหรอก แต่ฉันไม่มีชุดมาเปลี่ยน ซีนเข้าไปเปียกพอดี”
เธอตอบอย่างไว้เชิง

อีกฝ่ายลอบยิ้ม นัยน์ตาเจ้าเล่ห์ อยากทดสอบอะไรบางอย่าง “ไม่ยากครับ ผมจะทำให้ดู” ว่าจะก็ถอดเสื้อกับกางเกงออก เหลือแค่กางเกงใน แล้วเดินตรงไปยังม่านน้ำตก กันติซาเห็นแล้วนั่งตะลึง คิดไม่ถึงว่ารูปร่างผู้ชายคนนี้จะเร้าอารมณ์เพศตรงข้ามได้มากเพียงนี้ เขาเรียวยาวขยับจะก้าวไปหา แต่กลับชะงักนิดหนึ่งเมื่อนึกได้ว่าเขาคำต้อยกว่าเธอ ที่เธอยอมมาด้วยก็เพราะอยากได้ใครสักคนไว้ระบายนามผิดหวังจากปรุพีท์ หวังจิกหัวให้ช้อย่างทาสและใช้เป็นของเล่นแก้เบื่อ แต่...ทำไมเวลานี้กลับ...เธอไม่กล้ายอมรับว่าอยากมีสัมพันธ์กับผู้ชายที่ฐานะต่ำกว่าเธอ ช่างเถอะ ไหนๆ ก็ว่าเหว่เดียวดายมานานแล้วตั้งแต่มาอยู่ในไร่ หวังว่าพี่สามีจะช่วยคลายเหงาให้เธอได้แต่เขากลับเย็นชาไร้ความรู้สึก วันนี้เธอขอเอานายคนนี้เป็นผู้ระบายนามให้สมปรารถนา

กันติซามองสำรวจไปรอบๆ เมื่อไม่พบสิ่งมีชีวิตอื่นนอกจากเขากับเธอ จึงตัดลึนใจสลัดเสื้อผ้าออกจากกาย เหลือแต่ชุดชั้นใน อวดรูปร่างอวบอ้อม เย้ายวนชาวผ่องให้คนในน้ำตกต้องกลืนน้ำลายลงคอ

กันติซายักไหล่อย่างไม่แคร์ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เดินอวดเรือนร่างอวบอ้อมตรงไปยังม่านน้ำตก ไม่แคร์แม้เมื่อถูกมือแข็งแรงกระชากเข้าหาร่างกำยำและสัมผัสไปทั่วอย่างไม่เกรงใจ จากนั้นทุกอย่างก็เป็นที่ไปตามแรงปรารถนาของทั้งสองฝ่ายอย่างดุเดือดถึงอกถึงใจ เพราะต่างฝ่ายต่างซำซอชิงในเกมนื้อแนบเนื้อ ไม่มีคำว่าละอายหรืออายผีสังเวทดาแต่ประการใด

ขณะที่ทั้งคู่กำลังสนุกกับเกมกามนั้น ใครคนหนึ่งก็บังเอิญผ่านมาเห็นเข้า แล้วเดินจากไปพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

โตะ คราวนี้นายลำบากแน่ เกลือเป็นหนอน'

บ่ายคล้อย พระอาทิตย์อ่อนแสงลงแล้ว สุรวัคจึงพากันติซามาส่งใกล้ประตูทางเข้าไร่แสงตะวันในบริเวณที่ลับตาคน กันติซาหลงจากรถโดยไม่พูด

อะไรสักคำ และทำท่าจะเดินไปขึ้นรถที่เธอขับมา แต่สุรวัดรีบเดินมาดักที่หน้ารถ เธอจึงมองด้วยสายตาไม่พอใจ

“นายวัค ฉันว่าเราตกลงกันรู้เรื่องแล้วนะ นายจะเอาอะไรอีก” เธอถามด้วยน้ำเสียงขุ่นจัด

“ผมไม่คิดเอาอะไรจากคุณ ผมแค่อยากรู้ว่าผมจะได้พบคุณแบบวันนี้ อีกมั๊ย” สุรวัดมองร่างอวบอิมของฝ่ายสาวตาละห้อย

“ถ้านายเชื่อฟังฉัน ก็ไม่แน่ แต่ถ้านายไม่เชื่อฟังฉันแล้วเที่ยวไปพูดเรื่องนี้ให้ใครได้ยิน ก็ระวังตัวให้ดี ฉันไม่ปล่อยนายไว้แน่ ฉันไม่แคร์หรอกเรื่องแบบนี้มันก็แค่เกมสำหรับฉันเท่านั้นเอง” เธออ้าปากว่าที่เขาคิด

“หรือครับ คุณนี่ยอดหญิงจริงๆ ถ้าอย่างนั้นเรามาดูกันดีกว่าว่าใครจะชนะในเกมนี้ เกรงว่าคุณจะหนักใจถึงผมไม่ไหว ต้องเรียกใช้บริการผมอีก” เขาถามพลางยื่นหน้าไปใกล้ใบหน้าสวยคม สายตาจ้องมองไปทั่วร่างอวบอิมอย่างมีความหมาย ก่อนเดินผิวปากไปขึ้นรถมอเตอร์ไซด์แล้วขับออกไปพร้อมหัวเราะร่วน

ก้นตี้ยืนนั่งตกตะลึงอย่างคิดไม่ถึง จากคนงานที่ดูสุขภาพเยี่ยมตัวกลับกลายเป็นคนน่ากลัว เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าเขาจะเป็นแค่คนงานในไร่ธรรมดาหรือคิดจะแบล็กเมล์เธอ อย่าหวัง เธอเคยเจอเจอผู้ชายประเภทนี้มาพอควร คิดหรือว่าจะไม่มีวิธีกำจัดให้พ้นทาง แม้เขาจะสนองตอบเธอได้เร็วใจเพียงไรก็ตาม แต่นั่นเป็นเพียงการสนองตอบความสุขทางกายเท่านั้น แต่ทางใจยังว่างเปล่า เพราะเขาไม่ใช่ชายที่เธอหมายปอง

‘พีโต ไร่ชาเขามีโอกาสก่อนเถอะ รับรองชาซ่าจะทำให้พีโตหลงจนโง่หัวไม่ขึ้น คอยดู’

วันวิสาขบูชาอ่านหนังสือฆ่าเวลารอคอยคนจากไร่แสงตะวันที่ท่ารถ บขส. อยู่เกือบครึ่งชั่วโมงจึงค่อยละสายตาดูหนังสือในมือ ดวงตาคู่สวยกวาดมองไปทั่วก็ยังไม่เห็นคนของไร่แสงตะวันโผล่มา ผู้คนที่ผ่านไปมาอดเหลียวมอง

สาวสวยหน้าตาน่ารักผิวขาวใสไม่ได้ แต่เธอไม่สนใจ เพราะรู้อยู่แล้วว่าตัวเองหน้าตาโดดเด่นสะดุดตาผู้พบเห็นมากเพียงพอ ยิ่งรอนานเธอยิ่งเป็นกังวล หรือว่ามีแฝดที่จะหลอกเธอ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงคอยดูนะ เธอจะจ้ำงมอผีมาจับถ่วงน้ำให้เซ็ด พลันเสียงหัวเราะก็ดังขึ้นในหัว

“ใจร้ายถึงขั้นคิดจับพี่สาวผู้นางสงสารถ่วงน้ำได้ลงคอเลยหรือจ๊ะน้องสาวจ๋า”
 “แน่จริงมาปรากฏตัวให้เห็นสิ อย่ามาแต่เสียง พี่เจ้าเล่ห์ หลอกเราได้”
 เธอพิมพ์เบาๆ

“ไม่กล้า กลัวถูกฆ่าตายรอบสอง สาใจร้ายจริงๆ พี่อุตส่าห์ตามมาคุ้มครองยังคิดทำร้ายอีก เอาน่า อย่าโมโหเลยนะ โหน่ คนมารีบแล้ว แต่จะใช้คนของใครแสงตะวันหรือเปล่านั้นไม่รู้นะ สอบถามกันเอาเอง ขอตัวไปแสดงตัวให้คุณหมอวิชิตาแม่ของสาเห็นก่อน โชคดีนะน้องรัก แล้วอย่าเพลอเรียกตัวเองว่าสาละนะ”

สิ้นเสียงเตือนจากรวิกาณ์ต์ วันวิสาข์ก็พบชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ใส่กางเกงยีนเก่าๆ กับเสื้อยืดสีเทา สวมรองเท้าผ้าใบ เดินตรงเข้ามาหา คิ้วเรียวยาวสววยขมวดเข้าหากัน ไซ้คนของใครแสงตะวันหรือเปล่านั้น ทำทางแบบนี้ไม่น่าใช่แล้วทำไมเดินมาทางนี้ คงมาหาคนอื่นมั้ง เธอคาดเดา แต่พอร่างสูงใหญ่ใกล้เข้ามา เธอถึงรู้ว่าผู้ชายคนนี้นั้นหน้าตาดีมาก เท่ แมน สาวๆ เห็นคงกรี๊ด แต่ยุคนี้อาจไม่กรี๊ดเพราะนิยมผู้ชายประเภทหล่อแบบตี๋อินเตอร์ ผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง ซึ่งเธอดูแล้วไม่เห็นหล่อตรงไหน เอ๊ะ...ทำไมเธอต้องสนใจนายคนนี้ด้วยนะ ผู้ชายแต่งตัวบอเนๆ แต่ดูสะดุดตา พอคิดได้ก็สนใจอ่านหนังสือในมือต่อ แต่แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้นเมื่อคนถูกวิจารณ์มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

ดวงตากกลมโตคู่สวยจ้องมองแขกไม่ได้รับเชิญด้วยแววกังขา เธอดูสววยน่ารักกว่าที่เห็นในรูปด้วยชุดกางเกงยีนกับเสื้อเซ็ดแขนตุ๊กตาลายสววย ผมยวาสลวยนั้นรวบเป็นหางม้าไว้ด้านหลัง ปล่อยลูกผมลงมาระแก้มนวลชวนมอง สะดุดหัวใจปรุพืที่ไม่ค่อย

“ขอโทษครับ ไซ้ คุณรวิกาณ์ต์ รัศมีไซติ หรือเปล่านั้น” เสียงถามเรียบสนิท

ขณะที่สายตาคมกล้ำไม่ละจากใบหน้าสวยน่ารักสดใส

คนถูกถามมีสีหน้าไม่พอใจเล็กน้อยที่ถูกจ้องมองอย่างสำรวจตรวจตรา โดยไม่เกรงใจจากผู้ชายหน้าตาดีมาก มาดเซอร์ แต่มารยาทแย่ วันวิสาตาหันทินใจ

“คุณเป็นใคร ทำไมรู้จักชื่อฉันด้วย” เธอถามเสียงเรียบกลับไปเช่นกัน
 พรูฟท์ชะงักนิดหนึ่ง ไม่คิดว่าจะถูกย่อนอย่างนี้ ดูท่าทางคงเหยี่ยวไม่ใช่เล่น
 ผิดจากสรรพคุณอันเลิศเลอที่มารดาบรรยายไว้ลิบลับ

“คุณญาติให้ผมมารับคุณไปที่ไร่แสงตะวัน เชิญครับ” เขาไม่คิดจะ
 แนะนำตัวเพราะเริ่มอยากศึกษาผู้หญิงที่มารดาจัดหาให้

“ถ้าใช่คนของไร่แสงตะวันจริง ขอดูหลักฐานหน่อย” เธอไม่ยอมเชื่อ
 ง่ายๆ

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า หยิบรูปออกมายื่นให้หญิงสาวดู

“รูปนี้คงพอเป็นหลักฐานได้นะครับ คุณรวีกานต์” เขาเรียกชื่อเธอ
 เต็มยศ ดวงตาคมเข้มมีแววขำเล็กน้อยที่ตัวเองกลายเป็นคนไม่น่าไว้วางใจ
 สำหรับสาวสวยน่ารักน่าหยอกคนนี้ไปเสียแล้ว ทั้งที่สาวอื่นแหบวิ่งเข้าหาเขา

วันวิสาอมองรูปพี่สาวฝาแฝดครูหนึ่งแล้วยื่นรูปคืนให้

“หลักฐานใช้ได้ ถ้างั้นเราไปกันได้เลย” คราวนี้เธอพูดด้วยน้ำเสียงเป็น
 กันเองมากขึ้นพร้อมส่งยิ้มให้และก่อนที่เธอจะยื่นมือไปหิ้วกระเป๋าเดินทาง
 ใบใหญ่ข้างกายก็ถูกมือใหญ่แข็งแรงชิงตัดหน้าหัวไปเสียก่อน

เขาไม่เอื่อยอะไรสักคำแล้วเดินนำหน้าเธอไปอย่างมั่นใจว่าเธอต้องเดิน
 ตามมา วันวิสาหน้าจ๋มเล็กน้อย นึกอยากตะโกนต่อว่าคนตัวโตให้รู้จักคำว่า
 มารยาทบ้าง ทำอะไรท่ามจริงจัง เธอต้องเดินกึ่งวิ่งกว่าจะตามเขาทัน

“นี่นายโคง เดินช้าๆ เป็นมัย จะรีบไปไหน ฉันตามไม่ทัน เกิดฉันหลง
 นายจะกลับไปบอกคุณญาติว่ายังไง” เธอต่อว่าพร้อมตั้งชื่อใหม่ให้เขาโดย
 ไม่ถามเจ้าของก่อนว่าชอบหรือไม่ ก็คนกำลังจุน อุตุสำหัตตั้งใจผูกมิตรจึงยิ้ม
 ให้ กลับลากกระเป๋าเธอเดินจ้ำเอาๆ อย่างกับจะไปตามควายที่ไหน

เขาหยุดเดินทันทีแล้วหันมามองสาวซีโมโหตรงหน้าแล้วนึกขำ ทว่า
วันวิสาไม่ทันได้สังเกตเพราะกำลังโมโห

“ผมขอโทษครับคุณรวริกาณฑ์ บังเอิญผมรีบ ต้องรีบกลับไร่ มีงานด่วน
รออยู่ เชิญครับ รอดจอดอยู่ข้างหน้า จริงสิ ผมลืมแนะนำตัวไป ผมชื่อโตครับ
ไม่ได้ชื่อโคง” เสียงพูดราบเรียบก็จริงแต่วันวิสากลับรู้สึกเหมือนกำลังถูก
อีกฝ่ายยั่วชอบกล คิดมากไปมั้ง ช่างเถอะ มาบ้านเขา ผูกมิตรเอาไว้ดีกว่าเพื่อ
จะได้ข้อมูลอะไรจากนายคนนี้น้าง

“ขอโทษนายโคง เอ๊ย นายโต ฉันขอเตือนด้วยความหวังดีนะนายโต
ขึ้นนายเดินเร็วโดยไม่สนใจคนอื่นอีกหน่อยคงไม่มีใครคบ ถ้าเป็นสาว ๆ
คงกระเจิงหมด” เธอเริ่มแสดงความจริงใจ ทว่าฝ่ายที่ได้รับคำเตือนอยาก
หัวเราะมากกว่า แต่ที่ทำได้คือตอบรับด้วยน้ำเสียงซื่อ ๆ ว่า

“ขอบคุณครับที่เตือน คราวหลังผมจะระวังตัว กลัวสาว ๆ กระเจิง”

คิ้วเรียวสวยขมวดมุ่น คำตอบรับซื่อ ๆ ทำให้ซึกไม่แน่ใจว่าซื่อจริง
หรือเปล่า เธอขยับปากจะพูดต่อก็มาถึงรถพอดี เมื่อเห็นรถกระบะสองตอน
ที่บรรทุกของไว้เต็มคันรถก็ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้ให้อีกฝ่ายมารับซ้ำ คงเพราะ
แวะซื้อของก่อน

ปรุพู่ห้เอากระเป๋าสองใบที่เบาะหลัง เป็นการบอกใบ้ให้เธอรู้ว่า
ต้องนั่งหน้าคู่กับเขา เธอจึงเปิดประตูขึ้นไปนั่งโดยไม่ต้องให้อีกฝ่ายเชิญ
ภายในรถสะอาดอย่างไม่น่าเชื่อว่าจะจะเป็นรถชาวไร่ แถมติดฟิล์มกรองแสง
มีเครื่องเสียงทันสมัย และมีแผ่นซีดีเพลงคันทรี่ของนักร้องดังๆ หลายยุคอยู่
หลายแผ่น เธอมองหน้าคนขับด้วยสายตากังขา ก่อนถามขึ้น

“เออ นี่นายโต รถคันนี้ใช้งานในไร่ด้วยหรือเปล่า” คำถามของวันวิสา
ทำให้เจ้าของรถง

“ใช้ครับ ทำไม่หรือ” เขาถามกลับ

วันวิสาทำหน้าประหลาดใจ เธอเริ่มสงสัยกิริยากับท่าทางของนายโต
แล้วสิ

“ใครเป็นเจ้าของรถคันนี้ และใช้ประจำ” เธอซักต่อ ปรุพท์หนึ่งพักหนึ่ง
ก่อนตอบ

“คุณปรุพท์ครับ วันนี้บังเอิญผมต้องเข้าเมืองมาซื้อของใช้ไปร่ำมากมาย
คุณท่านเลยให้ผมรับคุณกลับมาด้วย” คำตอบนั้นทำให้เธอหายสงสัย แต่ก็
อยากรู้อีก มีเรื่องมากมายที่เธออยากรู้ โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับคนในไร่
ถ้าได้รู้ก่อนว่าพวกเขาเป็นอย่างไรจะได้รับมือถูก

“ใครกันคุณปรุพท์ หน้าตาเป็นอย่างไร คือเอ๋อ...ฉันหมายถึงนิสัยเป็น
อย่างไร” คิ้วเข้มขมวดเข้าหากันอย่างสงสัย ตกกลงเขากำลังถูกสอบสวน
หรือเปล่า แต่ก็สนุกดีที่ได้ยั่วคนน่ารักของแม่เล่น

“ลูกชายคุณท่านครับ หน้าตาหล่อเหมือนผม นิสัยดี มีน้ำใจกับทุกคน
รักใคร่รักจริงครับ” วันวิสาได้ยินดังนั้นก็เกิดอาการหมั่นไส้ นายคนนั้นดูจะ
ไม่หลงตัวเองเลยนะ

“ถ้าอย่างนั้นก็คงแค่พอดูได้และมารยาทแย่มั้ง” เธอแกล้งเปรยๆ คน
ได้ยินแทบจะอึก นี่เขาแค่พอดูได้หรือนี่ แต่ไม่คิดจะพูดอะไรต่อ อยากรีบไป
ให้ถึงที่หมายเร็วๆ

วันวิสามองทิวทัศน์สองข้างทางที่เต็มไปด้วยต้นไม้สลับกับภูเขาอยู่
ครู่หนึ่งก็หันไปถามคนขับต่อ

“อีกไกลไหมกว่าจะถึงไร่ นายโต”

“ราวๆ สองชั่วโมงครับ”

“หา นานอย่างนั้นเชียวนะ” เธอบ่นพึมพำแล้วเงิบไปพักหนึ่งก่อนมอง
คนขับที่ตั้งใจขับเต็มที่แล้วถามต่อ

“นายโตทำงานที่ไร่นี้นานหรือยัง ทำหน้าที่อะไรในไร่”

ปรุพท์หันไปมองหน้าคนช่างถามนิดหนึ่ง “จะว่านานก็นาน จะว่า
ไม่นานก็ไม่นาน งานของผมส่วนใหญ่มักอยู่ในไร่ครับ”

“แล้วที่ไร่ปลูกอะไรบ้าง” เสียงถามเริ่มตื้นตัน

“ผักบ้าง ดอกไม้บ้าง องุ่นบ้าง หลายอย่างครับ คุณสนใจจะไปดูไหม

ครับ” เขาแก้มองหยอด

“น่าสนใจ ในโรมี่ที่สวยๆ ไหม” เธอเริ่มวาดภาพบ้านไร่สวยๆ ตามที่เคยเห็นในโทรทัศน์กับหนังสือ

“ผมว่าธรรมดา” คำตอบของเขาทำให้ภาพบ้านไร่สวยๆ หายไปในพริบตา

“นายคงชินมั่ง” พิมพ์อย่างพิศหวัง จากนั้นคนช่างถามก็เงยบ หันไปสนใจวิวข้างทางแทน

ปรุพท์ลอบมองแก้มเนียนใสของคนข้างๆ พลงนึ่ก็อยากรู้ว่าจะเนียนนุ่มและหอมสักเพียงไรหากได้สัมผัส เขาแปลกใจที่อยู่ดีๆ ก็เกิดความคิดนี้ขึ้นมาทั้งที่ไม่เคยเป็นมาก่อน และอยากร้องเพลงขึ้นมาเฉยๆ จึงทำตามที่ใจปรารถนา เปิดเพลงและร้องคลอตาม

วันวิสาซึ่งกำลังเพลินกับทิวทัศน์ข้างทางอยู่ก็มีอันต้องหันมาสนใจเสียงเพลงบิวตี้ฟูลซันเดย์ที่ตั้งขึ้นทำลายความเงียบพร้อมเสียงร้องตามจากนักร้องไม่ได้รับเชิญอย่างไม่เชื่อหูตัวเองจนต้องกะพริบตาซ้ำๆ เมื่อนักร้องสาวไร่ร้องสำเนียงได้เหมือนมาก ก็เรียวยสวยขมวดเข้าหากัน ดวงตากลมโตะสุกใสจ้องมองใบหน้าคมสันอย่างสำรวจตรวจตราอีกครั้ง บอกตัวเองว่าใครบางคนกำลังเล่นละครตบตาเธอ

คนงานในไร่ธรรมดาร้องเพลงสากลออกสำเนียงได้ชัดเจนมาก เป็นไปไม่ได้แน่ หรือว่า... นายคนนี่คือ... “นายโต นายเป็นใครกันแน่” ถามคาดคั้นทันทีเมื่ออดรนทนไม่ไหวและอยากรู้เอามากๆ

๑

ปรุพท์หันมองไปหน้าสวยน่ารักของคนถามซึ่งแปรเปลี่ยนเป็น ไม่น่ารักแล้วในตอนนี้ ก่อนหันไปมองทางต่อ จะให้ตอบอย่างไรดี กลัวเธอ โกรธจัดแล้วพานไม่ชอบหน้าเขาแล้วจะยุ่ง แต่คิดอีกทีบอกความจริงไปก็ดี อยากรู้เหมือนกันว่าจะออกฤทธิ์ออกเดชมากแค่ไหน ช้าเร็วก็รู้อยู่แล้ว “ผม ก็เป็นนายโตของคุณรวิกันต์ไงครับ” ปรุพท์คิดว่าเขาบอกความจริงที่สุดแล้ว

“มีใครบอกหรือเปล่านายเป็นผู้ชายที่กวนประสาทคนจนน่าตีบให้ จมดิน ฉันให้โอกาสสักครั้ง บอกความจริงมา ไม่อย่างนั้นฉันจะไม่ไป ไร่แสงตะวันเป็นอันขาด และฉันจะโทร. บอกเหตุผลให้คุณญาติรับรู้ด้วย อยากรู้ว่านายจะแก้ตัวกับท่านอย่างไร” เธอขู่เสียงเรียบ

ปรุพท์ห่มองสีหน้าเอาเรื่องของอีกฝ่ายแล้วยิ้ม บอกตัวเองว่าเจอคนจริง เข้าแล้วกระมัง ก็น่ารักไปอีกแบบ ฉลาด รู้จักวิธีรีดความลับคนด้วย นำ เล่นด้วย พักเรื่องความจริงไว้ก่อนดีกว่า

“มีครับ ผู้หญิงชื่อรวิกันต์เป็นคนแรกที่บอก” เขายังคงพูดด้วย น้ำเสียงใสซื่อ วันวิสาเทบทนไม่ไหว อยากจะอัดคนกวนประสาทสักเปรี๊ยะ

ติดที่ไม่เป็นวิชาต่อสู้อย่างนั้นนายคนนี้ได้ไปโรงพยาบาลแน่ คำพูดกับ
ท่าทางมันฟ้องชัดๆ ยิ่งปากแข็งอีก

“นายโต ฉันขอถามอีกครั้ง จะบอกความจริงหรือไม่ ถ้าไม่ ฉันจะโทร.
บอกคุณญาติเดี๋ยวนี้” เธออยู่เสียงเข้มหยิบโทรศัพท์เคลื่อนที่มาทำท่าจะกด
โทร. ออก ที่จริงเธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าคุณญาติหน้าตาเป็นอย่างไรเพียงแค่ต้องการ
รีดความจริงจากคนกวนประสาทเท่านั้นเอง

“ซักก่อนครับคุณรวิกานต์ ถึงไร่แล้ว ไม่ต้องโทร. ให้เปลืองค่าโทรศัพท์
โทรกลับ โน่น คุณท่านออกมารับคุณถึงหน้าบ้าน”

ปรุพีที่รีบบอกแล้วพารถเข้าจอดไม่ห่างจากบ้านหลังใหญ่สองชั้นที่ปลูก
อยู่บนเนินเตี้ยๆ สโตร์รี่สอร์ต ตัวบ้านสร้างด้วยไม้เกือบทั้งหลัง มีเพียงด้าน
ล่างที่ก่อเป็นอิฐสีแดงเรียงราย รอบๆ บ้านปลูกดอกไม้สลัปไม้ตัด มีถนน
ปูลาดด้วยหินก้อนใหญ่ก่อนถึงตัวบ้าน ซึ่งมีบันไดไม้อยู่สามสี่ขั้น ทิวทัศน์
ด้านหลังเป็นขุนเขา วันวิสาเห็นแล้วอดตื่นตาตื่นใจกับความงามตรงหน้า
ไม่ได้ ความสวยงามของธรรมชาติทำให้เธอลืมนึกที่กำลังสอบสวนใครอยู่ และ
รีบเปิดประตูออกเพื่อจะลงไปสัมภาษณ์ให้เต็มตา ทันทีที่ลงจากรถเธอก็สัมภาษณ์
ได้ถึงกลิ่นอากาศอันบริสุทธิ์ของบ้านไร่ผสมกลิ่นหญ้ากลิ่นดินซึ่งไม่เคยได้
สัมภาษณ์ในเมืองใหญ่ นอกจากวันพิเศษคล้ายๆ ปล่อยขบวนรถไฟวันเสาร์
ความสดชื่นไม่ได้เหมือนสิ่งที่คุณกำลังสัมภาษณ์อยู่จนลืมนึกที่กำลังทำอะไรอยู่
พลันเสียงของรวิกานต์ก็เตือนมาให้ได้ยินในใจ

‘สา อย่ามัวหลงใหลความงามของธรรมชาติ เดี่ยวคนหาว่าบ้าหรือ’

“กานต์ ไหนว่าอยู่กับแม่สาไป ตามมาทำไม” เธอพิมพ์ถามแผดไฟ
ด้วยท่าทางฉุนเฉียว

‘ตามมาเพราะกลัวสาทำเป็น เป็นห่วงอะ อย่าเพิ่งแผดฤทธิ์กับพี่ นาย
โตของสาสงสัยแล้ว ไปก่อนนะ ต้องรีบไปรับหน้าแม่สาต่อ’ เตือนจบรวิกานต์
ก็ตัดขาดการติดต่อ

“เดี๋ยวกานต์ อย่าเพิ่งไป” วันวิสาเผลอตะโกนเรียกแผดผู้พี่เสียงดังจน

ปรุพีห์ที่อยู่ใกล้ที่สุดได้ยิน คิ้วเข้มขมวดเข้าหากัน แผลก...อยู่ดีๆ ก็ตะโกนเรียกคนชื่อกานต์ ใครกัน ไม่เห็นมี สงสัยจะเดินทางเหนื่อยจนเพี้ยน ไม่น่าเลย หน้าตาดีๆ เพี้ยนเสียแล้ว เขาส่ายหน้าอย่างปลงๆ และยิ้มช้า วันวิสาเห็นเข้าพอดี ดวงตาคู่สวยเปล่งประกายวาววับอย่างเอาเรื่อง

“นี่นายโต นายซ้ออะไรมีทราบ” เสียงถามขุ่นทันที

“มีอะไรน่าฆ่าหรือครับคุณวิกา กานต์ ไม่เห็นมีนี่” เขาทำหน้าเหลวหลापลังสอตส่ายสายตาไปรอบๆ

วันวิสาเห็นท่าทางยี่เยียนกวนประสาทแล้วนึกอยากฆ่าคนเป็นครั้งแรกในชีวิต จนเกือบผลอเข้าไปทำร้ายร่างกายคนกวนประสาทสุดๆ พลันเธอก็นึกขึ้นมาได้ว่าไม่สมควร แล้วให้นึกแปลกใจว่าทำไมผู้ชายคนนี้ถึงได้กล้าหยอกล้อกับแขกของเจ้านายโดยไม่กลัวเกรง อีกทั้งยังร้องเพลงฝรั่งได้ราวกับเจ้าของภาษามาเอง มันผิดปกติมากไปหน่อยจนเธอเกิดคำถามขึ้นในใจ พลันก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้นให้ความกระจ่างแก่เธอ

“คุณโตครับ จะให้ขนบุยกับบุนขาวไปไว้โรงบุยก่อนไหมครับ” คนถามเป็นชายวัยกลางคน ผิวสองสีตัวใหญ่ ดูท่าทางแข็งแรง

“ดีเหมือนกัน นายเปลวให้คนมาช่วยขนที่ ธิบหน้อย เย็นๆ จะให้คนไปขนกิ่งพันธุ์งุ่นจากสวนคุณอรุณแล้วเอาไปไว้ในเรือนเพาะชำ” เขาสั่งนายเปลวหัวหน้าคนงาน โดยลึมนึกไปว่ามีคนคอยเฝ้าสังเกตอยู่

“ครับคุณโต แต่...คุณคนนี้เป็นใครครับ” นายเปลวอดถามไม่ได้เมื่อเห็นสาวสวยหน้าตาน่ารักที่ยืนอยู่ข้างคนเป็นนาย

ปรุพีห์มองหน้าคนถามด้วยสายตาไม่พอใจที่อยากรู้ไม่ถูกจึงหว่า

“ไปทำตามที่บอกก็พอ เรื่องอื่นไว้วันหลังจะรู้เอง ไปได้แล้ว” เสียงลั่นเรียบนั้นทำให้คนเป็นลูกจ้างต้องหันไปสนใจงานมากกว่าอย่างอื่น อดสงสัยไม่ได้ว่าไปผลอทำอะไรไม่ถูกใจคนเป็นนายเข้า แต่ก็รีบรับคำว่า

“ครับคุณโต ผมจะไปตามคนมาช่วยขนเดี๋ยวนี้” ว่าจบก็รีบพาตัวไปให้ไกล ไม่อยากรู้ว่าสาวสวยที่ยืนข้างเจ้านายเป็นใครอีกต่อไป

“ทำไมไม่แนะนำไปเลยคะคุณปรุฟที่ว่าฉันคือแขกของไร่แสงตะวัน”
วันวิสาถามเสียงเรียบเย็นหลังนายเปลวจากไป

ปรุฟหนึ่ง ไม่รู้จะบอกเธออย่างไรดี เกิดมาเพิ่งเข้าใจคำว่าจิตใจพูด
ไม่ออกก็วันนี้เอง ไม่คิดว่าสาวสวยน่ารักตรงหน้าจะฉลาดและร้ายอย่างนี้

“โธ่ ทำไมยังไม่พาหนูกานต์เข้าบ้านอีก ปล่อยให้ยืนตากแดดอยู่ได้
เดียวไม่สบายหรอก” เสียงทักของมารดาตั้งมาจากหน้าบ้านเหมือนเทวดา
มาโปรด เพราะมันช่วยเขาได้เยอะ

“กำลังจะเชิญครับแม่ บ้านไร่ยินดีต้อนรับคุณรวิกานต์ พบเรื่อง
คดีความของเราไว้ก่อนนะครับตอนนี้ขอเชิญไปพบแม่ผมก่อน ให้ผู้ใหญ่
รอนานมันไม่ดี เชิญครับ”

เขาเข้าใจเอาตัวรอด พอพูดจบก็เดินนำเธอตรงไปยังตัวบ้าน วันวิสา
อยากเอาถุงปุ๋ยในรถหุ้มใส่ร่างสูงใหญ่ที่เดินนำหน้าสัก เสียขายที่ไม่ได้มีแรง
มากพอที่จะยกมันได้ และเห็นแก่ผู้ใหญ่ แต่อย่าคิดว่าคนอย่างวันวิสาจะลืมน
อะไรง่ายๆ อยากแกล้งเราทำเหมือนเราเป็นตัวตลกให้หยอกเล่นตลก แค่นี้
ต้องชำระ ปกติเธอไม่ใช่คนเจ้าคิดเจ้าแค้น แต่สำหรับผู้ชายที่เดินนำหน้าเป็น
ช้อยกเว้น

ญาติเห็นสีหน้าอกบุญไม่รับของบุตรสาวเพื่อนรักผู้ล่วงลับไปแล้ว
ที่เดินตามหลังบุตรชายซึ่งลากกระเป๋าดูทางไปโตมาด้วยก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย
สงสัยบุตรชายคงไปทำอะไรไม่พอใจ แต่คิดอีกทีก็แปลก จากที่เคยพบ
รวิกานต์มาสองครั้ง ดูเป็นเด็กสาวเรียบร้อย อ่อนโยน ใจเย็น เหมาะกับอาชีพ
พยาบาล แต่วันนี้ดูจะตรงข้าม มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

วันวิสาเดินตามปรุฟห์มาถึงหน้าบ้านจึงรู้ว่านอกจากบันไดที่เห็นยังมี
ทางลาดเอียงจากตัวบ้านลงมาถึงพื้นหญ้าหน้าบ้าน ทางลาดเอียงนั้นคงใช้เป็น
ทางเข้าออกสำหรับสตรีสูงวัยร่างท้วม ใบหน้าอิมเอิบดูดีในรถเข็น ซึ่งจะเป็น
ใครไม่ได้ นอกจากคุณญาติที่รวิกานต์บอก แต่สตรีวัยกลางที่ยืนอยู่ข้างๆ
อายุประมาณสี่สิบนั้นเป็นใครกัน ทำทางดูเป็นคนใจเย็น

ระหว่างที่เธอกำลังหาคำตอบ ผู้สูงวัยกว่าเธอทั้งคู่ก็ให้ความสนใจเธอเป็นพิเศษ เธอยิ้มหวานให้ทั้งคู่เป็นการเรียกคะแนนนิยมจากผู้ใหญ่น่าร่อง แม้เธอยังไม่รู้ว่ามีผู้ใหญ่อีกคนเป็นใครก็ตาม จากนั้นก็ยกมือเรียวยาวขึ้นให้ได้อย่างอ่อนช้อย

“สวัสดิ์คะคุณป้า” กิริยากับมารยาทอันงดงามของเธอทำให้ฉันนึกกับจินตียิ้มอย่างพอใจ เพราะมันบอกให้รู้ว่าเด็กสาวตรงหน้าได้รับการอบรมมาอย่างดี “หนูกานต์ เป็นไงจะ ออกเดินทางมาแต่เช้าคงเหนื่อย” ญาติที่ก้มขึ้น “ไม่เหนื่อยเท่าไรค่ะ” วันวิสาตอบสั้นๆ สำหรับเธอทุกคนยังคงเป็นคนแปลกหน้า

“แต่ป้าดูท่าทางหนูจะเหนื่อยนะ สงสัยลูกชายป้าจะไปปรับข้าว โต แนะนำตัวเองกับน้องหรือยัง” ญาติถามบุตรชายซึ่งพอจะรู้นิสัยกันดี และก็เดาถูกด้วย พอวันวิสาได้ยินดังนั้นก็รีบฉวยโอกาสแก้แค้น โอกาสงามๆ แบบนี้พลาดไม่ได้ เธอจึงยอมเสียมารยาทพูดแทรกขึ้นทันที

“ที่แท้หนายโต เป็นลูกชายคุณป้าหรือคะ สา...เอ่อ กานต์เพิ่งรู้ค่ะ เอ่อ...ฉันขอโทษด้วยนะหนายโตที่หลงเข้าใจผิดคิดว่านายเป็นคนงานในไร่ เอ๊ย...ไม่ใช่ กานต์ขอโทษคะคุณโต อย่าถือสาเลยนะคะ” เธอเกือบเปลอเรียกชื่อตัวเองออกมาแล้ว โชคดีที่ทุกคนมัวแต่สนใจสิ่งที่เธอบอกมากกว่า ญาติมองบุตรชายด้วยสายตาดำทมิฬ ขณะที่ปรูฟท์เพิ่งรู้ว่าหนูกานต์ของมารดานั้นร้ายกว่าที่คิด เอาคืนเขาได้เนี่ยนมาก

“โตนี่ใช้ไม่ได้เลย ไปแก๊งน้องทำไม ยังไม่ขอโทษน้องอีก” ญาติต่อว่าบุตรชายเสียงเข้ม

“ขอโทษครับคุณรวีกานต์ ผมขอแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ ผมชื่อปรูฟท์ครับ ชื่อเล่นว่าโต น้องกานต์จะเรียกพี่ว่าหนายโตก็ได้ พี่ไม่ถือ” เขากล่าวขอโทษพร้อมก้มศีรษะคำนับด้วยอาการล่อเลียน ขณะเดียวกันก็ขยับตำแหน่งมาเป็นญาติกับเธอทันที โดยที่อีกฝ่ายไม่คิดจะนับด้วย

วันวิสานึกโมโหตัวเองที่ทำอะไรผู้ชายคนนั้นไม่ได้ และเลยไปถึงแผดพี่

ทำไมไม่บอกว่าคุณคนนี้ร้าย ถ้ารู้จะไม่ช่วยเด็ดขาด

“ใครจะไปกล้าถือสาคะคุณปรุพีห์ คุณอุตส่าห์สละเวลาอันมีค่าไปรับถึงท่ารถ ทั้งที่มันงั้นนี่ เกรงใจจะแยะอยู่แล้ว” นอกจากจะไม่นับญาติแล้ว เธอยังแหวะด้วย

“แม่ครับ เห็นที่ผมต้องรีบไปส่งงานในไร่อ้อ ไว้วางใจกันนะครับคุณรวริกาหนต์ ระหว่างผมไม่อยู่ เชิญเผาผมตามสบายครับ” เขาพูดทิ้งท้ายยั่วเธอก่อนเดินไปขึ้นมอเตอร์ไซด์ที่ขี่ในไร่อ้อแล้วขับออกไป

ญาติพี่น้องการโต้ตอบของหนุ่มสาวสักพักก็ยึมบางๆ อย่างมีความหวัง เห็นทีบุตรชายจะไม่ได้สนใจแต่พืชผักผลไม้แล้วกรรมมัง เหลือกก็แต่จะสานความสัมพันธ์ต่ออย่างไรให้ฝ่ายหญิงมีใจด้วย

“หนูกานต์จะ อย่าถือสาลูกชายบ้าเลยนะ วันๆ หายใจเข้าออกเป็นงานในไร่อ้อ ไม่ได้ค่อยมีมารยาทเท่าไรหรอก ใจจริงไม่มีอะไร บ้าผิดเองที่ให้ไปรับหนูแล้วไม่ได้บอกอะไรมาก” ญาติแกตัวแทนบุตรชาย

“คะ” เมื่อผู้ใหญ่แกตัวแทน วันวิสาจึงจำต้องทำเป็นเข้าใจ

“หนูมาเหนื่อยๆ ไปพักก่อน จริ่งลิ บ้าก็เกือบลิ้มแนะนำไป นี่จินดา คนดูแลป่า”

“ยินดีที่รู้จักคะ คุณจินดา” วันวิสายกมือไหว้และยิ้มให้อย่างเป็นทางการ

“โอ๊ย ไม่ต้องเรียกคุณหรือคะคุณกานต์ เรียกพี่จิ้งก็ได้คะ คุณกานต์สวยน่ารักมากนะคะ” จินดาชมจากใจจริง และอยากบอกอีกว่า เหมาะกับคุณโตมาก แต่ไม่กล้าเพราะเป็นเรื่องของอนาคต ไม่แน่ คนสวยๆ น่ารักๆ อย่างหญิงสาวผู้นี้อาจมีคนรักอยู่แล้วก็ได้ ถึงได้พูดจาฟังดูห่างเหินกับคุณโตนัก ถ้าเป็นจริงคุณโตก็น่าสงสาร ดูจากสายตาก็พอมองออกว่าสนใจหญิงสาวตรงหน้าไม่อย่างนั้นไม่หยอกเล่นหรือ

“เราเข้าบ้านกันเถอะ หนูกานต์จะได้พัก” ญาติบอกพลางสอดส่ายสายตาไปทั่วบริเวณบ้านเพื่อหาคนมาช่วยยกกระเป๋าให้ เห็นแต่บังอรอุ้มหลานชายตัวน้อยผ่านมาและกำลังเดินตรงมาหา

“คุณอรมาก็ดีแล้ว ฉันขอแนะนำให้คุณรู้จักหลานสาวฉัน วิกิกันต์ หนูกานต์จ๊ะ นี่คุณบังอร แม่ของซาซ่าลูกสะใภ้คุณเล็กของป้าจ๊ะ” ญาติแนะนำวันวิสาให้รู้จักกับอีกฝ่ายทันที พอบังอรได้ยินชื่อวิกิกันต์ก็ชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนยิ้มให้อย่างเป็นทางการ ทว่าจ้องมองวันวิสาตั้งแต่หัวจดเท้าจนคนถูกจ้องรู้สึกแปลก พลันก็รู้สึกเสียววาบไปทั้งตัว ความรู้สึกบอกเธอว่าหญิงสูงวัยคนนี้ไม่น่าไว้วางใจ แม้จะยิ้มต้อนรับเธออย่างเป็นทางการก็ตาม

“ยินดีที่รู้จักค่ะคุณบังอร” เธอยิ้มให้พร้อมยกมือไหว้ แม่ลืกๆ แล้วจะไม่อยากทำก็ตาม

“ไม่ต้องเกรงใจค่ะคุณวิกิกันต์ ฉันแค่คนอาศัย เอ้า น้องมัตถ์ รู้จักพี่สาวคนสวยหน่อยเร็ว” บังอรบอกหลานชาย

เด็กน้อยยิ้มกว้าง อวดฟันหนึ่งซี่ที่เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ วันวิสายิ้มตอบเห็นแล้วน่ารัก อยากอุ้มแต่ไม่กล้า บอกตัวเองว่ายังงี้เด็กก็ยังมีรอยยิ้มที่จริงใจมากกว่าผู้ใหญ่

“หวัดดีค่ะ น้องมัตถ์ หน้าตาน่ารักจังนะคะ หลานคุณบังอรหรือคะ” เธอถามจากความเข้าใจของตัวเอง

“ใช่ค่ะ หลานชายคุณนี่ด้วย หลานคนเดียว ใครๆ ในบ้านต่างพากันหลงจนน่าเป็นห่วง” บังอรบอกเป็นนัยๆ ว่าเด็กคนนี้เป็นแก้วตาดวงใจของใครต่อใครในบ้าน

“เด็กมันน่ารัก ต้องหลงเป็นธรรมดา คุณอรห่วงไม่เข้าเรื่อง อ้าว ใครอยู่นั้น ช่วยมายกกระเปาะคุณกานต์ไปเก็บในห้องหน่อย” ญาติตัดบทแล้วตะโกนเรียกเด็กสาวคนหนึ่งที่ยังเอิญเดินผ่านมา

“อ๊อ๊ย คุณณี จะตะโกนเรียกแม่พวกนี้ให้เสียเวลาทำไมคะ กระเปาะใบแค่นี้เอง คุณกานต์ยกได้สบายอยู่แล้ว” บังอรรีบแย่งพลางส่งสายตาเป็นการบอกใบ้ให้เด็กสาวไปให้พี่ พอดีเด็กสาวเห็นสายตาก็ถอยหลบไป ญาติเห็นแล้วรู้สึกไม่พอใจ แต่ไม่แสดงออก

“จริงของคุณบังอรคะ กระเปาะไม่หนักเท่าไรหรอก แค่นี้ใหญ่ไปหน่อยค่ะ

คุณป้า หัวใจได้สบาย” วันวิสาไม่ยอมให้ตัวเองเป็นสาเหตุให้ผู้ใหญ่ทะเลาะกัน จึงตัดลิ้นใจทำเองแม้จะรู้ว่าหนัก เพราะข้างในบรรจุของไว้เยอะ โดยเฉพาะอุปกรณ์เขียนแบบกับไม้ตบึกอีกหนึ่งเครื่อง

“ถ้าอย่างนั้นป้าจะช่วยพาหนูไปที่ห้อง ไปจิน ช่วยพาฉันไปห้องหนู กานต์หน่อย” ญาติเืองก็ไม่อยากมีเรื่องกับบังอร และไม่ยอมให้หญิงสาว รื้ออะไรมากกว่านี้ ให้ค่อยๆ เรียนรู้ไปดีกว่า

“ได้ค่ะ คุณท่าน” จินดาเซ็นรถพาญาติเข้าบ้านและนำไปยังห้องที่จัดให้ วันวิสาซึ่งอยู่ติดกับห้องของปรุพีห์ พอถึงบันไดชั้นชั้นสอง เธอก็ประคองญาติ ลงจากรถและพาเดินขึ้นบันได ความจริงญาติเดินได้แต่เดินได้ไม่ไกลก็หมดแรง วันวิสาเห็นแล้วให้หนักสงสาร อยากช่วยบ้าง แต่เวลานี้ภาวะหนักอึ้ง ของเธอคือกระเป๋ายาโบโตซึ่งเธอรู้ว่าบังอรแกล้งให้เธอยกเอง และก็แปลก ที่ญาติทำเหมือนไม่ค้ำ ในความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใหญ่สองคนนี้ต้องมีอะไร ไม่ชอบมาพากลแน่ เธอไม่รู้ว่าทันทีที่เธอจากไป สายตาของบังอรก็แปรเปลี่ยน เป็นน่ากลัว มองตามหลังร่างงดงามของหญิงสาวที่เดินขึ้นบันไดด้วยแวว ประหลาด

สุรวัดมาดักกรอกันติขาที่ประตูทางเข้าไร่อีกครั้ง ไม่ซ้ากันติขาก็ขับรถ กลับจากในเมือง พอเห็นมอเตอร์ไซด์ของเขาขวางอยู่จึงพารถเข้าไปใกล้แล้ว กดกระจกลง

“มาทำไมอีก ฉันบอกแล้วใช้มัยว่าฉันจะติดต่อไปเอง” ม่ายสาวแหวไล่ทันที

“มาเพราะคิดถึง แต่ทำทางคุณจะไม่คิดถึงผมเท่าไรไร ไม่เป็นไร วันนี้ คุณอารมณ์ไม่ดี ผมให้อภัยได้ ผมแค่อยากบอกว่าผมมีความอดทนค่อนข้าง จำกัด อย่าให้ผมรอนาน” เขาเตือน นัยน์ตาจ้องมองร่างเย้ายวนของม่ายสาว อย่างมีความหมาย กันติขานึกโมโหตัวเองที่ไม่นำพาตัวไปเกลือกกลั้วกับ ผู้ชายแบบนี้เลย

“ก็เรื่องของนาย อยากูรู้เหมือนกัน นายจะทำอะไรได้ ขอเตือนไว้ก่อนนะ ทางที่ต่ออย่ามาให้ฉันเห็นหน้าสักพักจะดีกว่า ไว้ฉันอยากพบฉันจะติดต่อกลับไปเอง” ว่าจบก็ถอยรถกลับแล้วขับเข้าบ้าน

สุรวัดมองตามด้วยสายตาแค้นจัด คิดสลับเขาทิ้ง มันไม่ถนัดนักทรอกตราบิเดที่เขายังไม่บรรลุป้าหมายอย่าหวังจะหนีพ้น เขาเตรียมจะสตาร์ทเครื่อง แต่มีเสียงทักดังขึ้นจากด้านหลังเสียก่อน ผู้มาใหม่เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี เสื้อผ้าที่สวมใส่ก็บ่งบอกว่าฐานะค่อนข้างดี

“เป็นไงนายวัค แผนหลอกล่อน้องสะใภ้นายโตให้หลงใช้ไม่ได้ผลหรือ” คนฟังแทบสะดุ้ง แต่ทำเป็นไม่สนใจ พุดไปอีกทาง

“สวัสดีครับคุณรัล วันนี้มาถึงไร่แสงตะวัน คงไม่ได้มาหาเจ้าของไร่นะครับ”

“เจ้าของไร่ฉันไม่สนใจ แต่ที่ฉันสนใจคือความสัมพันธ์ระหว่างนายกับน้องสะใภ้ช่างยั่วของโต อดีตเจ้านายตาต้าของนายต่างหาก” คำพูดของพิรลทำเอาอดีตคนงานหน้าเสีย นี่ก็ไม่ถึงว่าเจ้าของไร่สุขกมลจะรู้เรื่องนี้ด้วย สุรวัดยอมรับว่าผู้ชายคนนี้เจ้าเล่ห์ เหลี่ยมจัด ภายนอกดูเป็นสุภาพบุรุษ แต่แท้จริงเป็นศัตรูในคราบมิตรของปรูฟท์ อดีตเจ้านายที่เขาแค้นนักหนา

“คุณรัล บอกมาตรงๆ ก็ได้ว่าต้องการอะไร หรืออยากให้ผมหลอกล่อคุณซาซ่าไปให้พ้น” สุรวัดถามตามตรง ไม่คิดจะเสแสร้งเพราะรู้เท่าทันเล่ห์อีกฝ่ายดี ทั้งยังรู้ว่าอีกฝ่ายเห็นผู้หญิงเป็นของว่าง

“ฉันไม่ชอบของมีตำหนิเท่าไร แต่สำหรับนายคงติดใจของมีตำหนิฉันยังคิดไม่ออกว่าอยากให้นายทำอะไรให้ ไว้คิดออกจะบอก ไม่ต้องห่วงสิ่งที่ฉันให้นายทำ นายต้องเต็มใจทำแน่ ฉันรู้ว่าเป้าหมายของนายคืออะไร รับรองฉันจะไม่แพรงพรายให้ใครรู้เป็นอันขาดโดยเฉพาะโต” พิรลยังไม่เผยจุดประสงค์

ที่แท้จริง เขาต้องการรอจังหวะที่เหมาะสมกว่านี้

“ถ้าเป้าหมายเราตรงกัน ผมยินดีเสมอ ขอเพียงบอกมาก็พอ” สุรวัด

แบ่งรับแบ่งสู้

“แน่นอน ตอนนี่สิ่งที่นายต้องทำคือปราบพยศแม่mayınให้ได้ก่อน
ฉันคงไม่ต้องสอนคนฉลาดอย่างนายว่าควรทำอะไรต่อ รับรองนายได้
แก้แค้นอดีตนายจ้างตาต่ำสมใจแน่ เผลอๆ อาจได้เป็นเจ้าของไร่ด้วยซ้ำ
ถ้าจับแม่mayınน้อยๆหมด” พิร์ลพูดเหมือนเข้าไปนั่งอยู่ในความคิดของอีกฝ่าย
เขารู้ว่าอดีตลูกจ้างในไร่ของเพื่อนที่เขาอยากกำจัดนั้นมักใหญ่ใฝ่สูงเกินตัว
เพราะเคยมีฐานะดีกว่าชาวบ้านทั่วไปเมื่อสิบกว่าปีก่อน พอตกอับจึงรับไม่ได้
หยิ่งทะนงตน คิดเทียบชั้นกับเจ้านายตลอด

“ทำไมคุณถึงอยากกำจัดคุณโตครับคุณรัล เท่าที่เห็นคุณทั้งคู่ก็เป็น
เพื่อนที่ดีต่อกัน” สุรวัดแกล้งถามทั้งที่พอจะคาดเดาเหตุผลได้ ไขว่คว้าพิรลอ่าน
ความคิดเขาได้คนเดียวเสียเมื่อไร บนเส้นทางทำมาหากิน ผลประโยชน์
ย่อมมาก่อนคำว่าจริงใจเสมอ

“ฉันก็ไม่ได้บอกว่าเป็นเพื่อนที่ไม่ดีนี่ นายวัด วันนี้ฉันมีธุระต้องไปทำ
ไร่ฉันจะติดต่อนายอีกทีเมื่อถึงเวลา ไม่ต้องห่วง เรื่องนายกับน้องสะใภ้ของโต
จะไม่รู้ถึงหูบุคคลที่สามเป็นอันขาด” พิร์ลมองหน้าสุรวัดแล้วยิ้มก่อนเดินไป
ขึ้นรถ

สุรวัดมองตามด้วยสายตาไม่พอใจ ‘ฮึ คิดมาชุกนออย่างสุรวัด ง่ายไป
คุณรัล’

กันติซาจอตรถเ็นโรงรถแล้วเดินลงจากรถด้วยท่าทางหงุดหงิด สายตา
สอดสายหาเด็กรับใช้เพื่อให้อำนาจของ พ่อเห็นเด็กสาวคนหนึ่งเดินผ่านมา
ก็ตะโกนเรียกทันที

“แก มานี่หน่อยซิ มาเอาของพวกนี้ไปเก็บในห้องฉันที แล้วไปบอกให้
ใครเอาเครื่องตีมเย็นๆ มาให้ฉันตีมดับร้อนด้วย อย่าช้าล่ะ” เธอสั่งราวกับ
นางพญา เด็กสาวจึงรีบหิ้วถุงเสื้อผ้ากับรองเท้าไปเก็บตามคำสั่ง

บั้งอรบั้งเอิญผ่านมาเห็นการกระทำของบุตรสาวจึงมองด้วยสีหน้า

ไม่พอใจและปرامออกมา

“ซาซ่า แม่บอกก็ครั้งแล้วให้ระวังกิริยาบ้าง ชื่นแวงวางอำนาจจนเคยตัว ถ้าคุณโตมาเห็นเข้าเราเดือดร้อนแน่ แก่ก็รู้เขาไม่ชอบให้ใครมาจิกหัวใช้คนในบ้าน ถ้าอยากให้เราสนใจต้องหัดทำตัวเป็นผู้ดีบ้าง”

“แม่คิดมากไปได้ ใครมันจะกล้ากับเรา ทำไม่ต้องเกรงใจพวกซี้ซ่าด้วย แม่ให้หนูเป็นผู้ดี หนูก็ทำแล้ว ผลเป็นไงแม่ก็รู้ๆ อยู่ พี่โตยังเย็นชากับหนูเหมือนเดิม ไม่สนหนูอยู่ดี หนูว่าแม่เก็บความคิดนี้ไว้ไปสอนผู้หญิงโง่ๆ เซยๆ ล้าสมัยดีกว่า ผู้ชายสมัยนี้ไม่มัวมานั่งสนใจกุลสตรีหรอก หนูมีวิธีของหนู” คนเป็นลูกมีความคิดสวนทางกับมารดา

“ตามใจ ถ้าแกมันใจ แต่แม่มีเรื่องจะบอก วันนี้แม่ผ่าแกให้คุณโตไปรับผู้หญิงชื่อรวิกานต์มาอยู่ด้วย อ้างว่าเป็นหลานสาว แถมจัดห้องให้อยู่ติดกับห้องคุณโตด้วย นั่งแก้นั้นต้องมีแผนหาคู่ให้ลูกชายแน่ แกจะอยู่เฉยไม่ได้แล้วนะ ถ้าคุณโตชอบพอนั่งนั่นขึ้นมา แกคงรู้แน่ว่าผลจะเป็นยังไง ตำแหน่งคุณผู้หญิงแห่งไร่แสงตะวันต้องหลุดไปอยู่ในมือคนอื่นแน่” คราวนี้น้ำเสียงคนเป็นแม่เรียบเย็น แต่ชัดเจนทุกคำ

“แม่หมายความว่า ยายแก่พิการนั้นคิดจับพี่โตแต่งงาน มากไปแล้ว มันเป็นใคร หนูจะไปดูหน้ามันหน่อย” กันติษาแทบทนไม่ได้ อยากไปเห็นหน้าผู้หญิงที่กำลังจะมาเป็นตาอยู่ คำว่าทุกอย่างที่เธอคาดหวังไป โดยเฉพาะผู้ชายที่เธอมีใจให้

“ถ้าแกทำอย่างนั้น แกจะเป็นคนที่โง่ที่สุด ยังไม่ทันเห็นหน้าและรู้จักก็จะไปหาเรื่องเขาแล้ว ทำแบบนี้ฆ่าตัวเองชัดๆ” บังอรรีบเตือน

“จริงด้วยแม่ แต่หนูทนไม่ไหวนี้ อยากเห็นหน้ามันเร็วๆ อยากรู้ว่าผู้หนูได้มัย แม่ก็รู้หนูคาดหวังกับพี่โตมาก แม่จะให้หนูทนใจเย็นอยู่ได้ยังไง” แม้จะรู้ว่ามารดาพูดถูก ทว่าความร้อร่นในใจนั้นกลับทำให้ทนใจเย็นไม่ไหว

“ไม่เย็นก็ต้องเย็น ตอนนี้นมันมาอยู่ในบ้านแล้ว ยังไงๆ แกก็ได้เห็นแน่ที่แกต้องทำคือไปดูลูก ทำให้ทุกคนเห็นว่าแกเป็นแม่ที่ดี เอาใจใส่ดูแลลูก

หลอกให้พวกมันตายใจจะดีกว่า” บังอรเตือนด้วยความหวังดีและมองอะไร ลึกซึ้งกว่า

“เอ๊ย ไม่ไหวหรอก แม่ก็รู้หนูไม่ชอบเด็ก เกลียดไอ้ลูกเวรนั้นจะตายไป หนูทนอึดทนท้องมันมาจนคลอດก็เก่งแล้ว แม่ดูแทนหนูก็แล้วกัน หนูขอตัวไป พักก่อนแล้วจะมาดูหน้าหลานสาวยายแก่พิการนั้น” กันติซาไม่คิดจะเชื่อ มารดา เดินหนีไปที่ห้องทันที

บังอรล่าหน้า มองตามหลังบุตรสาวไปอย่างเคืองๆ ที่บังคับลูกไม่ได้ เธอจะปล่อยให้เป็นแบบนี้ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นอนาคตที่วางไว้ให้บุตรสาวพังแน่ เธอพยายามทำในสิ่งที่แม่ทุกคนต้องทำเพื่อลูก คือให้ลูกมีอนาคตที่ดี มีผู้ชายที่ดีพร้อม เพื่อความสุขสบายในชีวิต แต่บุตรสาวกลับทำให้ผิดหวังครั้งแล้ว ครั้งเล่า หวังว่าคงไม่คิดทำอะไรตามอารมณ์อีก ไม่อย่างนั้นทุกอย่างจบแน่ ที่นี้เป็นแหล่งชุมทรัพย์ให้เธอสองแม่ลูกได้ซูดได้อย่างสบายไปตลอดชาติ เธอ จะไม่มีวันยอมปล่อยให้หลุดมือไปแน่ๆ

วันวิสา mong ห้างพักที่ทางไร่แสงตะวันเตรียมไว้ให้แล้วยิ้มอย่างพอใจ เพราะสวยเหมือนห้างพักในรีสอร์ท มีห้องน้ำในตัว อ่างอาบน้ำ ประตูกระจก ติดมาน้ำสีขาวสวย เปิดออกไปด้านนอกเป็นระเบียง ปลูกดอกไม้สีสวย และมีโต๊ะกับเก้าอี้ไว้สำหรับนั่งพักผ่อนด้วย มองจากระเบียงจะเห็นภูเขากับต้นไม้ สวยงาม

หญิงสาวเอาของใช้ส่วนตัวออกมาจัดวางให้เข้าที่ ยังไม่ทันที่จะเสร็จดี เสียงโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็ดังขึ้น พอกรับถึงรู้ว่า เป็นเจ้านายในคอนโทรลนั่นเอง

“พีพจน์ โทร. มากี่ดีแล้ว สาขอชำระความหน่อย พีพจน์หัดโกหก ลูกน้องเป็นตั้งแต่เมื่อไหร่มีทราบ”

“สา ที่เป็นเจ้านายนะ ไม่ใช่จำเลยของสา หัดเกรงใจกันบ้าง ถ้าไม่ถือว่า เลือดสถาบันมันแรง สาถูกพีโล่อกแล้ว ทีโทร. มากี่จะบอกว่า คนจ้างเรา ออกแบบชื่อปรุพีห์ เป็นลูกชายเจ้าของไร่แสงตะวัน ไปคุยรายละเอียดกันเอง

แบบจะได้ออกมาถูกใจ พี่ยังไม่ได้โทร. บอกคุณปรุพท์เลยว่าจะให้สาไปดูสถานที่จริงและออกแบบจนกว่าจะเสร็จ”

วันวิสาหนึ่งไปชั่วขณะ โอ๊ย! ทำไมโลกมันกลมแบบนี้ละ ทำไม่ต้องเป็นนายคนนั้นด้วย ที่แรกคิดว่าเป็นคนอื่นเสียอีก แล้วจะทำยังไงดี เรานะเรา ไม่น่ารีบหาเรื่องชวนทะเลาะเลย พลันก็มีเสียงเตือนดังขึ้นในใจ

“รีบห้ามเจ้านายในคอนโทรลไม่ให้โทร. บอกนายโตของสา” ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเป็นใครที่เตือน

‘กานต์อย่ามาแต่เสียง เพยตัวด้วย แล้วเลิกคิดว่านายคนนั้นเป็นของสาได้แล้ว ไม่มีวัน แต่ทำตามทีกานต์ขอร้องก็บ้าพอแล้ว ยังจะมายัดเยียดคนนิสัยไม่ดีให้อีก เชิญเอาไปเองเลย’ เธอโต้แฝดพี่ในใจ

‘เฮน่า อย่าเพิ่งมั่นใจ หยุดโมโหครู่หนึ่งก่อน รีบๆ ตอบเจ้านายในคอนโทรลก่อนดีกว่า ไม่อย่างนั้นคุณประพจน์จะเป็นห่วง และคิดว่าลูกน้องบังเกิดเกล้าเป็นโรคเอ๋อไปแล้ว บายจ้า แล้วเจอกัน’

จากนั้นเสียงรวิกานต์ก็เงียบไป วันวิสานึกโมโหตัวเองที่ทำอะไรแฝดพี่ไม่ได้สักที เฮ้อ...เป็นคนก็แพ้ผีตรงนี้แหละ หายตัวไปไหนมาไหนไม่ได้ รู้สู้ไม่ช่วยก็ดี ถ้าไม่คิดว่าเป็นพี่ละก็ อย่าหวังว่าคนอย่างวันวิสาจะยอมเสียสละมาทำอะไรบ้าง แบบนี้ เรื่องแฝดพี่เอาไว้ก่อน ต้องรีบคุยกับพี่พจน์ต่อ

“พี่พจน์ สาขอร้องอย่างลิ ไม่ต้องโทร. บอกคุณปรุพท์ที่ว่าส่งสามมาสายากให้ทุกอย่างออกมาเป็นแบบที่เหมาะสมกับสถานที่มากกว่าเป็นตามความต้องการของคนจ้าง ถ้าเขารู้ต้องคอยกำกับโน่นนี่แน่ แล้วมันจะมีผลต่อแบบของสา ทำให้สมองไม่แล่น พี่พจน์ก็รู้ งานออกแบบที่ดีต้องเป็นอิสระจากการครอบงำของคนอื่น” เธอรีบห้าม กลัวเจ้านายทำเสียแผน

“ตามใจ แต่ถ้าสาไม่ให้พี่บอกแล้วสาจะเข้าไปสำรวจไร่แสงตะวันได้อย่างไร” คนเป็นเจ้านายยังห่วงลูกน้อง

“สามีวิธีก็แล้วกัน คือบังเอิญญาติสาคนหนึ่งเขาสนิทกับเจ้าของไร่ เลยไม่มีปัญหา อีกอย่าง สาจะถือโอกาสศึกษานายปรุพท์ไปในตัวด้วย จะได้

ซึมซับความคิด ความรู้สึกของเขา แบบจะได้ออกมาโดนใจเขา แต่ถ้าพี่พจน์
 เผลอบอก สาไม่รับประกันว่าแบบจะถูกใจเขาหรือไม่” แทนที่ลูกน้องจะซึ่งใจ
 ในความห่วงใย กลับสร้างเงื่อนไขให้คนเป็นนายปวดหัวเล่น

“ครับผม คุณลูกน้องบังเกิดเกล้า อย่าลืมนะ ถ้างานจบไม่สวย สาถูก
 ลดเงินเดือนแน่ อยู่คนเดียว ระวังตัวด้วย จะพูดจะทำอะไรให้ระวังตัว คนอื่น
 ไม่เหมือนพี่ร่วมสถาบันคนไหนนะสา” ประพจน์ประชดก็จริง แต่ก็อดเตือนด้วยความ
 ความเป็นห่วงไม่ได้ อย่างไรก็ตามเสียคนเป็นหัวหน้าย่อมต้องรู้จักนิสัยของลูกน้อง
 ตัวเองดี

“ขอบคุณค่ะ พี่พจน์ผู้แสนดีของน้องคนนี่ รับรองค่ะ สาจะระวังตัว
 ถ้าเจออะไรไม่ชอบมาพากลจะรีบกลับ กทม. ทันทีค่ะ” เธอน่ารักตรงนี้แหละ
 เวลาผู้ใหญ่เตือนอะไรจะยอมฟัง

“ดี ระวังตัวด้วย ขอให้โชคดี งานเสร็จไวๆ” ประพจน์เอ่ยจบก็วางสาย
 วันวิสาขบูชาของต่อ เสร็จแล้วก็ถือโอกาสอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จะได้
 สดชื่น แต่พอเห็นเตียงนุ่มน่านอนก็อดล้มตัวลงนอนไม่ได้ กะว่าจะขงีบ
 ลึกพักจนกว่าจะมีใครมาเคาะเรียก แต่แล้วก็เผลอขงีบยาวไปสองสามชั่วโมง
 มองนาฬิกาอีกทีก็เกือบบ่ายสี่โมงเย็น จึงรีบลุกเดินออกจากห้อง ลงมาถึงชั้น
 ล่างเธอก็พบบังอรยืนคุยอยู่กับหญิงสาวคนหนึ่ง อายุใกล้เคียงกับเธอ แต่งตัว
 เน้นรูปทรง ใส่เสื้อแขนกุดตัวยาวเลยสะโพก กับกางเกงขาล้น เห็นแล้วอดมี
 คำถามในใจไม่ได้ว่า ใครกัน แต่งตัวผิดสาวชาวไร่ทั่วไป

เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่ามีคนสนใจจึงหันมามอง เธอถึงรู้ว่าหญิงสาวคนนี้
 สวยเข้ายวนนอย่าบอกใคร แถมใจกว้างเป็นพิเศษเพราะเสื้อคอกว้างเกือบเห็น
 เนินอกอ้ม และวันวิสาขก็ถึงกับนั่งอึ้งเมื่อได้ยินเสียงดูถูกจากอีกฝ่าย

“นี่หรือคะ คนสำคัญที่แม่อยากให้ซาซาพบ คิดว่าคุณหนูลูกผู้ดีจาก
 ที่ไหน ที่แท้ก็ไม่เท่าไร”

๒

กันติซาจึงใจพูดให้วันวิสาได้ยินเป็นการข่มขวัญ สายตามองสำรวจไปทั่วร่างอีกฝ่าย สาวสวยน่ารัก ผมยาวสลวยรวบเป็นหางม้า สวมเสื้อยืดสีขาวลายเก๋กับกางเกงยีนส์สีล้วน แม้จะเป็นชุดธรรมดาแต่กลับชวนมอง เห็นแล้วอดกลัวไม่ได้ จึงจำต้องข่มขวัญไว้ก่อน

“เธอคงชื่ออริกานต์ แยกของคุณแม่ ฉันขอแนะนำตัว ฉันชื่อกันติซา เป็นสะใภ้บ้านนี้ ใครๆ เรียกฉันว่าคุณซาซ่า มีอะไรบอกฉันได้ เพราะฉันได้รับมอบหมายจากพี่โตให้ดูแลบ้านนี้แทนคุณแม่” กันติซาแนะนำตัวเองพร้อมบอกให้รู้ว่าใครคือผู้มีอำนาจแท้จริงในบ้าน

วันวิสาอยากหัวเราะ คงกลัวคนอื่นไม่รู้่ว่าตัวเองยิ่งใหญ่แค่ไหน เข้าใจแล้วทำไมคุณญาติถึงไม่ว่าอะไรสักคำตอนบังอรค้านไม่ให้เด็กช่วยเธอยกกระเป๋าลูกสาวใหญ่คับบ้านนี้เอง แต่เธอเป็นเพียงแขกที่มาพักชั่วคราวไม่ควรจะไปวุ่นวายกับปัญหาในบ้านคนอื่น ควรทำตัวเป็นผู้อภัยที่ดีที่สุด

“ขอบคุณค่ะคุณซาซ่าที่บอก เรียกฉันว่ากานต์ก็ได้ค่ะ คุณซาซ่าจะว่าอะไรไหมคะ ถ้าฉันจะขอออกไปเดินเล่นแถวๆ นี้สักพัก”

กันติชามีสีหน้าไม่พอใจเมื่อถูกอีกฝ่ายแหวะ คิดจะทำอะไรสักอย่างให้
ผู้มาอาศัยรู้สำนึก แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไรเสียงทักของปรุพีก็ดังขึ้น

“คุณรวริกานต์ อยากไปเดินเล่นหรือครับ ผมยินดีพาไป คุณแม่สั่งผม
ให้ดูแลคุณให้ดี”

กันติษาแทบกรี๊ดเมื่อได้ยินเสียงคนชั้นอาสาแล้วหันไปมองตามเสียง
พบว่าปรุพียืนอยู่ข้างรถเข็นของมารดา เห็นแล้วก็นึกเกลียดแม่สามีนขึ้นมา
อีกเท่าตัวคงเป็นฝีมือยายแก่พิการนี่ ไม่อย่างนั้นปรุพีที่ไม่มีวันยอมทิ้งงาน
ในไร่มาพาสาวเที่ยวหรือ

“พี่โตไม่ห่วยงานในไร่หรือคะ ถึงอาสาพาแขกของคุณแม่เดินเที่ยว
ซาซ่าไม่เคยเห็นพี่โตทำงานในไร่เลยนี่คะ” กันติษาแสวงถามเหมือนไม่เข้าใจ
บอกตัวเองว่าจะขวางให้ถึงที่สุด

“แม่ขอร้องเองซาซ่า อยากให้โตพักบ้าง เห็นเหนื่อยกับงานในไร่มา
ตั้งแต่เช้า ยุ่งอยู่แต่กับปลูกข้าวและดินเพื่อปรับสภาพดินเตรียมปลูกองุ่น
พันธุ์ใหม่ แม่เลยให้พักมาทำหน้าที่เจ้าของบ้านที่ดี หนูกานต์จะได้ไม่ว่าป้าชวน
มาอยู่บ้านไร่แล้วทิ้งให้เคັง” ญาติเป็นฝ่ายตอบแทนบุตรชาย อันที่จริงเธอ
เพิ่งเจอกับบุตรชายตอนเข้าบ้านนี้เอง ไม่คิดว่าบุตรชายจะเอาเธอมาอ้างเพื่อพา
สาวเที่ยว เธอจึงต้องช่วยเพื่อให้ดูน่าเชื่อถือ

กันติษากำลังจะสวนแม่สามีนี่ถ้าไม่มีมืออวบอ้อมของมารดามาสะกิด และ
มารดาที่ยังมองเป็นเชิงเตือนให้ใจเย็นไว้ก่อน

“ดีสิคะคุณณี คุณกานต์ได้คุณโตพาชมนับว่าเป็นเกียรติดีอย่างมากเชีย
วคะ ปกติคุณโตไม่ยอมทิ้งงานในไร่ รีบไปเถอะคะ ไม่แน่ ต่อไปคุณโตอาจ
ไม่มีเวลาร่วมพาคณกานต์เที่ยวก็ได้” บังอรสนับสนุนพร้อมยกเหตุผลแปลกๆ
มาอ้าง

กันติษาตัวตึงตามองมารดาอย่างจ้องจัดที่นอกจากไม่ห้ามแล้วยัง
ส่งเสริม

“แม่ก็กลัวไปได้ คุณกานต์ยังอยู่กับเราอีกนาน ยิ่งไงๆ ก็มีโอกาสดูชม

ไว้พร้อมที่โตแน่ ชาวว่าที่โตน่าจะเข้าไร่ทำงานให้เสร็จก่อน วันหลังค่อยพาคุณกานต์ชมไร่ก็ได้” กันตียังคงค้ำหน้า ขณะที่แขกสาวยืนทำหน้าที่ไม่เข้าใจ แต่เธอจะเดินเล่นกลับกลายเป็นประเด็นให้คนถกเถียงกันได้ แล้วตัวกลางจะว่าอย่างไร

ถ้ายังนั่งเฉยอยู่ เธอก็จะเป็นฝ่ายตัดสินเอง ขณะที่เธอขยับตัวจะเดินไปหาญาติ มือเรียวยาวก็ถูกมือใหญ่แข็งแรงกุมไว้โดยไม่ทันรู้ตัว แล้วคำชักชวนก็ตามมา

“ไปกันเถอะคุณกานต์ ขึ้นช้าอดเห็นวิวสวยๆ ของบ้านไร่” ว่าจบก็ออกแรงลากเธอออกไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้น การกระทำของปुरुพีทำให้ญาติพอใจ แต่ไม่ถูกใจคนบางคน

กันตียาเห็นแล้วให้แค่นึก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขายินดีพาแขกเที่ยวมากแค่ไหน เธอชักสีหน้าแล้วเดินออกไป บังอรเห็นการกระทำของบุตรสาวแล้วอยากจับตัวมาอบรมนัก ทำแบบนี้ยิ่งเข้าทางญาติ

“คุณโตนี่ไม่ไหวเลยนะคะคุณณิ ทำแบบนี้คุณกานต์ไม่ตกใจแยะหรือคะ” บังอรแสร้งว่า

“คุณอรยังไม่ชินกับนิสัยโตอีกหรือ คุณอรน่าจะไปบอกซาซ่าให้มาทำหน้าที่แม่ได้แล้ว ทั้งลูกให้อยู่กับคนอื่นทั้งวันมันไม่ดี ไปจิน พาฉันเข้าไปที่ครัวที จะสั่งแม่ครัวทำอาหารต้อนรับหนูกานต์เสียหน่อย”

จินดาไม่รอช้า รีบขึ้นรถพาญาติไปในครัว ปล่อยให้บังอรมองตามด้วยสายตาไม่พอใจ

นั่งแก่หนังเหนียว ร้ายนักนะ อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ กลับได้ลูกสะใภ้คนโตกับคนเล็กเป็นคนเดียวกันละสิ จึงรีบหาสาวอื่นมาให้ลูกชาย ดีใจจนออกนอกหน้าที่เห็นลูกชายทำท่าจะสนใจแม่นั้น รีบทำอาหารเลี้ยงเลยนะ เรื่องมันไม่ง่ายอย่างที่คิดหรอก คอยดู อีบังอรนี้แหละจะขวางให้ถึงที่สุด

กัณฑ์ซาหุบเตียงอย่างแค้นใจ แค้นแม่สามีอย่างบอกไม่ถูก พลันเสียง
เคาะประตูห้องก็ดังขึ้น แล้วมารดาก็เดินเข้ามา

“แม่จะว่าหนูไม่อดทน ไม่ใจเย็นพอใช่ไหม หนูเชื่อว่าตามสบาย เป็นใคร
ก็ทนไม่ได้ทั้งนั้นถ้าเห็นคนที่ตัวเองรักไปสนใจหญิงอื่น ยายแก่พิการนั้น
แสนหนัก ทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชัก ทำไมมันไม่ตายไปตั้งแต่วันนั้นนะ” เธอเปลือ
พุดออกมาดั่งๆ จนบังอรต้องรีบเอามือปิดปาก

“ระวังหน่อยสิ แกอยากให้เห็นคนอื่นรู้หรือไง ฟังให้ดีๆ นะซาซา ถ้าแก
อยากเป็นคุณผู้หญิงของบ้านนี้ แกต้องทำตามแม่บอก ต้องอดทน ทำตัว
เป็นมิตรกับนางรวิกาตันไว้ และใช้ลูกให้เป็นประโยชน์ สองคนนั้นไปเดินเล่น
แกก็ควรพาลูกแกไปเดินเล่นบ้าง ไปขวางสองคนนั้น อย่ายึดความสัมพันธ์ของ
มันเพิ่มขึ้น แกทำได้ไหม”

“จริงสิ ทำไมหนูคิดไม่ออกนะ แล้วไอ้ลูกเวรของหนูอยู่ไหน” เธอยิ้ม
ออก ทว่าคำเรียกลูกนั้นทำให้บังอรมีสีหน้าไม่พอใจ

“แม่เตือนก็ทนแล้ว อย่าเรียกน้องมัตถ์ว่าลูกเวร ลักวันทุกอย่างจะพัง
เพราะปากของแก ซาซา”

“ก็หนูอดไม่ได้แม่ เห็นหน้ามันแล้วทำให้คิดถึงไอ้ผัวเวรของหนูกับ
ความทุเรศของตัวเองที่ปล่อยให้บ่งออกมาจนเพื่อนๆ พากันหัวเราะเยาะมา
เกือบปี” กัณฑ์ซาหุบรู้สึกตลอดเวลาว่าอดีตสามีคือผู้นำความทุกข์มาให้ และการ
เป็นแม่คนทำให้ชายอื่นมองเธอไร้ค่า ดังนั้นเธอจึงเกลียดลูกมากกว่าจะรัก

“เอาเถอะ แกจะเกลียดลูกแม่ก็ไม่ว่า แต่ตอนนี้แกต้องทำดีกับลูกไว้
ใช้ลูกเป็นเครื่องมือถ้าแกอยากได้คุณโตมาครอง แกก็รู้ คุณโตรักหลาน ถ้าแก
ดีกับลูก ใช้ลูกเป็นข้ออ้าง เขาจะสนใจแเอง” บังอรรู้ว่าคงทำให้บุตรสาวรัก
ลูกไม่ได้ จึงเปลี่ยนวิธี เธอมองออกว่าแม่ปรุฟหึงจะสนใจแต่งงานใหม่ แต่ก็
เอ็นดูหลานชายไม่น้อย หากรู้จักใช้เด็กให้เป็นประโยชน์ ทุกอย่างจะง่ายขึ้น

“ก็ได้ค่ะแม่ หนูจะไปหาน้องมัตถ์ แล้วรีบตามไปขวางสองคนนั้นไว้
เพื่อพี่โตหนูยอม” กัณฑ์ซาหุบออกไปจากห้องทันที บังอรมองตามแล้วส่ายหน้า

ซ้ำๆ ยอมรับว่าปรุฟท์เป็นชายคนแรกที่บุตรสาวรักจริง

วันวิสาสะบัดมือจนหลุดจากการเกาะกุมของมือใหญ่สากเพราะกรำ
งานหนัก ดวงตาคู่สวยมองผู้ชายตัวใหญ่ที่ทำอะไรห้ามๆ อย่างไม่พอใจ

“คุณปรุฟท์ มันจะมากไปแล้วนะ ฉันยังไม่ทันบอกเลยว่าอยากไปดู
หรือไม่ อยู่ดีๆ ก็ลากฉันออกมาโดยไม่ถามความสมัครใจ ทำแบบนี้หมายความว่า
อย่างไร” เธอแหวัดใส่ทันที

ชายหนุ่มยิ้มช้าๆ และทำหน้าที่สื่อตาใส่ถามความคิดเห็น “อ้าว คุณ
ไม่อยากดูเหรอ ที่แท้เข้าใจผิดหมดเลยหรือนี่ ถ้าอย่างนั้นผมพาคุณเข้าไป
ในบ้านแล้วบอกแม่ว่าคุณเปลี่ยนใจแล้วดีไหมครับคุณวิภาคนัด”

วันวิสาเห็นแล้วอยากเอาอะไรทุ่มคนช่างยั้วยาก แต่ต้องสะกดกลั้น
อารมณ์เต็มที่เมื่อนึกถึงงานของตัวเอง เอาเถอะ...ถือว่าเป็นนายโชคดีก็แล้วกัน
ถ้าไม่ติดว่านายคือคนจ้างฉันให้ออกแบบโครงการรีสอร์ทหลายล้านของนาย
ไม่มีวันที่คนอย่างวันวิสาจะยอม

“คุณจะมาฉันไปดูก็พาไปสิ อยากรู้เหมือนกันว่าจะสวยแค่ไหน” ที่สุด
เธอก็ยอมเพื่องาน มันคงไม่ดีแน่ถ้ามีเรื่องกับเจ้าของโครงการ จึงจำต้องมอง
ข้ามนิสัยกวนประสาทของนายคนนี้เสีย ถือเสียว่าเมตตาดูเพื่อนร่วมโลก
ก็แล้วกัน ทำบุญสักครั้งก็ได้

“นายโกรธพี่แล้วหรอ นื่องานต์จำ” เขายิ้มหน้าบาน รีบขยับตำแหน่ง
มาเป็นญาติทันที แถมขยับตัวเข้ามาใกล้ วันวิสาเห็นใบหน้าสดชื่นกับคำเรียก
แทนตัวเธอแล้วเริ่มเมตตาไม่ออก ชักจะอดกลั้นไม่ไหว ขอทีเถอะนะ

“คุณพี่โตขา มีใครบอกหรือเปล่านั้น กวนอารมณ์คนอื่นมันบาปนะคะ
คนทำบาปต้องรับกรรมแบบนี้ค่ะ จำไว้” พุดจบก็กระแทกฝ่าเท้าบอบบางลงไป
บนเท้าอีกฝ่าย แต่คนรับกรรมกลับหัวเราะขำ ขณะที่คนทำร้ายรู้สึกเหมือน
กระแทกถูกของแข็งจนเป็นฝ่ายเจ็บเอง

“นื่องานต์จำ พี่โตลืมบอกไป พี่ใส่รองเท้าเซฟตี้จ๊ะ เป็นไง เจ็บ

มัยเอ่ย” เขายังมีน้ำใจถามอีก

วันวิสาข์มลงมองเท้าอีกฝ่ายจึงเห็นร่องเท้าหุ้มส้นหนาๆ สีดำ ดูทั้งหนักทั้งหนา กันกระแทกได้ด้วย นึกเจ็บใจตัวเองที่ทำอะไรผู้ชายคนนี้ไม่ได้ แกรมยังเจ็บเสียเอง แต่เธอยังไม่ยอมแพ้ ยอมทนเจ็บ ทำหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นดีกว่าให้เขารู้ว่าเจ็บ

“ก็ไม่เท่าไรหรอก แต่คราวหน้าคงไม่พลาด” เธอตอบลอยๆ

“เพ็งธนะ คนสวยๆ น่ารักๆ นี้อาฆาตแรง น่ากลัวจริงๆ เอาละ...เรามาเจรจาสงบศึกกันดีไหม พี่โตยินดีขอโทษน้องกานต์ ไม่อยากพาคณหน้าเข้าไปเที่ยว กลัวไปฟ้องแม่ แล้วพี่จะเดือดร้อน” ครั้งนี้เขาพูดอย่างเป็นทางการเป็นงานที่สุด แต่ยังไม่วายหน้าญาติกับเธอ

“นี่คุณ ไม่เคยมีใครเรียกพี่หรือไง ถึงได้อยากเป็นพี่นั้ก บอกก่อนนะฉัน วันวิสาข์ไม่เคยมีพี่ชาย เข้าใจ” เธอเปลอเรียกชื่อตัวเองโดยไม่รู้ตัว เข่าจ้องหน้าเธอนิ่ง สะดุดใจกับคำว่าวันวิสาข์ จนคนถูกจ้องแปลกใจแล้วก็นึกได้ ตายแล้ว ไม่น่าเลย เสรีจแน่ ทำไงดี ไม่น่าเปลอเรียกชื่อตัวเองเลย เธอเริ่มร้อรอนใจไม่เป็นสุข

“ตกลงคุณชื่อรวริกานต์หรือวันวิสาข์กันแน่” เขาถามเสียงเรียบ คนถูกถามนิ่งลั้กพักแล้วยิ้มหวานให้

“ก็ชื่อรวริกานต์สิคะ พี่โตขา กานต์ลั้กพี่โตเล่น เป็นไงคะ เจอมุกนี้ของกานต์” เธอบั่นหน้ายิ้มยั่ว แม้จะไม่อยากนับญาติและให้ความสนิทสนมกับเขา แต่สถานการณ์บังคับ ทำให้ต้องจำยอมเรียกเขาว่าพี่ไปโดยปริยาย นึกโมโหตัวเองนั้ก ไม่น่าเปลอหลุดปากพูดชื่อตัวเองออกมาจนเสียเปรียบอีกฝ่ายเลย

“แหม น้องกานต์ร้ายจริงๆ แต่พี่ดีใจนะที่น้องกานต์ยอมเรียกพี่โตเพื่อไม่ให้เสียเปรียบพี่ขอเรียกน้องกานต์จำเป็นการตอบแทนความน่ารักของคุณรวริกานต์ที่มีให้นายโต” เขาริบฉวยจังหวะที่เธอกำลังพลาด

“ตาบ้า ห้ามเรียกนะ ไม่อย่างนั้นหน้าดู” เธอลื้มตัวแว้ดกลับ ขึ้นให้เรียกน้องกานต์จำ ไอ้ย! สยองหู

“ไม่เรียกก็ได้ครับผม เชิญครับคุณรวีกานต์ ผมจะพาไปชมชีวิตชาวไร่
 ราชรถอยู่ตรงนั้นแล้วครับผม” อยู่ดีๆ เขาก็ว่าง่ายและเลิกกวนประสาท
 จนวันวิสาแผลกใจ แต่พอเห็นราชรถนี้สิ มันมอเตอร์ไซค์นี่นา

“คุณปรุพท์ เดินเอกก็ได้มั้ง ไม่ต้องนั่งรถไปหรอก ฉันแค่อยากดูอะไร
 รอบๆ บ้านเท่านั้นเอง” เธอท้วงและเรียกชื่อเขาเต็มยศ

“รอบๆ บ้านดูเมื่อไหร่ก็ได้ ไปดูที่มันสวยกว่านี้ดีกว่า คนอย่างนายโต
 พาแขกสาวสวยชมไร่ทั้งที่ต้อพิเศษกว่านั้น” เขาโหว่งให้แขกสาวสวยสนใจ

“ก็ได้นายโต ถ้าไม่พิเศษ ฉันจะเรียกร้องค่าเสียเวลา” เธอชี้เก็ยจะ
 ถียงกับเขาแล้ว และไม่ยอมเสียเวลา มาอยู่ต่างถิ่นมีมิตรยังดีกว่ามีศัตรู

“ผมขอขบจ้ง ต่อไปเรียกผมนายโตก็ได้ ถ้าคุณไม่เรียกพี่โต” เขายัง
 วกกลับมาที่คำแทนตัวเขาอีก

“เอาอย่างนั้นก็ได้ แล้วหาข้อแก้ตัวกับคุณบ้างเองนะนายโต ถ้าฉันเรียก
 ต่อหน้าท่าน” เธอคร้านจะต่อล้อต่อเถียงกับเขาอีกแล้ว กลัวไม่จบ

“ไม่ต้องห่วง ผมอนุญาตให้คุณเรียกผมว่านายโตไปก่อน ไม่แน่นะ ต่อไป
 คุณอาจอยากเรียกผมว่าพี่โตก็ได้ใครจะไปรู้...ว่าแต่ คุณเคยซ้อนมอเตอร์ไซค์
 หรือเปล่า” เขาริเปลี่ยนเรื่องทันทีเมื่อเห็นสีหน้าหวาดๆ ของเธอ

“เป็น ว่าแต่คุณเคยทำใครหล่นกลางทางหรือเปล่า” เธออดท้วงสวัสดิภาพ
 ตัวเองไม่ได้เมื่อไม่เห็นมีทางเรียบให้รถเล่นได้เลย

“ไม่เคยให้สาวคนไหนซ้อน เลยไม่รู้” เขาตอบพลางขึ้นไปประจำที่
 คนขับบนมอเตอร์ไซค์คันใหญ่สีน้ำเงินแล้วหันมาบอกว่า

“เชิญครับ ถ้าไม่แน่ใจจะสวมหมวกกันน็อกก็ได้ ผมจะให้เด็กไปเอามา
 ให้ ปกติผมไม่สวมเวลาขับไปไร่”

“ไม่ต้อง” เธอบอกพลางทำท่าจะก้าวขึ้นนั่งซ้อนแบบนั่งโพล่ แต่คนขับ
 รีบแย่งเสียก่อน

“คุณรวีกานต์ครับ ถ้าไม่ยอกร้องเพลงแฟนของใครมอเตอร์ไซค์ทำ
 หล่น กรุณานั่งคร่อมแล้วเกาะเอวผมให้แน่นดีกว่า ทางโน้โรมันขรุขระ” บอก

จบคนบอกก็ถูกทำร้ายที่หลังอย่างแรงด้วยความจนก่อนคนซ้อนจะยอมทำตาม แต่ไม่ยอมกอดเอวหรือขยับไปแนบชิดเป็นอันขาด ทว่าเอามือยึดเบาไว้แทน

ปรุพีห์ลอบยิ้ม เดี่ยวเถอะจะรู้ เด็กก็ต้องสั่งสอนให้เข็ด

“เรียบร้อยแล้ว ไปได้แล้วนายโต” วันวิสาสังข์ทันที

“โอเคครับผม ระวังตัวด้วยนะครับ” เขาเตือนแล้วสตาร์ตรถ ขับไปตามเส้นทางซรุขระที่เป็นเนินบ้าง หลุมบ้าง จนคนซ้อนท้ายแทบลอยจากเบาะ ดูเหมือนคนขับจะลืมนไปว่ายังมีคนซ้อนท้ายอยู่

“คุณพีโตขา จะขับให้ฉันเหนื่อยไม่ได้หรอก หัวล้านหัวคลอนไปหมดแล้ว” เธอเริ่มนับญาติกับเขาอีกครั้ง

“ขอโทษที่ห้องกานต์จ๋า นี่พี่ขับนี่ที่สุดแล้วนะ ถ้าไม่อยากหัวล้านหัวคลอนก็เกาะเอวพีไว้สิ รับรองไม่กัดหรอก”

เมื่อเธอเรียกพี่ เขาก็เรียกน้องเป็นการตอบแทน คนเป็นน้องฟังแล้วอดไม่ได้ที่จะหุบแผ่นหลังกว้างหนังกๆ ไปทีหนึ่ง ก่อนยอมยื่นมือไปกอดเอวเขาไว้ แต่ยังไม่ยอมเอาหน้าไปชิดหลังคนขับ แม้จะต้องฝืนเกร็งตัวไว้ก็ตาม สายตาก็ทอดมองสองข้างทางที่มีแต่ต้นไม้ขึ้นเต็มไปหมด ไม่เห็นจะมีอะไรสวยเลย สงสัยจะพาไปฆ่าหมกในป่ามากกว่า คิดพลางรู้สึกรำคาญลูกผมที่ลมพัดมาตีหน้า คนขับเหมือนรู้อึ้งพูดขึ้นว่า

“คุณรวิกานต์ครับ เชิญซบหน้ากับหลังนายโตก็ได้ รับรองไม่เหม็น เพราะอาบน้ำฟอกสบู่อย่างดี อย่าฝืนเลยนะมันเมื่อยคอ หนทางอีกไกลกว่าจะถึง ผมยินดีสละหลังให้เป็นที่พักพิงโดยไม่คิดตังค์ครับผม”

วันวิสาได้ยินแล้วคั่นไม้คั่นมือ แต่พยายามระงับไว้ ยอมก็ได้ ถือว่าทำบุญแผ่เมตตาให้เพื่อนร่วมโลกก็แล้วกัน หาข้อแก้ตัวให้ตัวเองได้ก็ยื่นใบหน้าสวยใสน่ารักเข้าไปชิดแผ่นหลังแข็งแรงแล้วหลับตา ก็ดีเหมือนกัน สบายกว่ากันเยอะ ขณะที่เธอกำลังรู้สึกสบายอยู่นั้น คนขับก็ฮัมเพลงมอเตอร์ไซด์ทำหล่น ของ ครรเพชร ครรสุพรรณ ขึ้นมาให้ได้ยิน

“แฟนของใครมอเตอร์ไซด์ทำหล่น

หน้ามนสวย สะดุดตา

ปานฉะนี้ ก็ไม่มีใครมา ตามหา เธอเลยซักคน”

วันวิสาได้ยินแล้วอยากหาผ้ามาอุดปากคนร้องนักร้อง เสียงอย่างกับ
ไมโครโฟนแตก ร้องอยู่ได้ ถ้าไม่เกรงจะเกิดอุบัติเหตุจนอาจพิการได้ เธอจะ
ขอทำร้ายนักร้องเสียงไมโครโฟนแตกสักที ขื่อหาร้องเพลงทำลายโสตประสาท
และความสงบในจิตใจ

“เพราะมากคะคุณพี่โตขา ถ้าจะให้ดีอย่าร้องเลยดีกว่า คิดว่าสงสาร
ครูลพ บุรีรัตน์ ศิลปินแห่งชาติ ครูเพลงที่แต่งเถอะคะ กลัวท่านมาได้ยินแล้ว
สะดุ้ง” เมื่ออดรนทนไม่ไหวเธอจึงรีบห้ามแถมให้รายละเอียดว่าใครเป็น
ผู้ประพันธ์เพลงนี้ ทั้งนี้เพราะบิดาชอบฟังเพลงลูกทุ่งเก่าๆ เธอจึงรู้ดี

“เพราะเหวอ ดีเลย งั้นพี่จะร้องให้ฟังอีกเพลงดีใหม่ พี่ร้องได้หลาย
สไตล์ ทั้งลูกทุ่ง ลูกกรุง ไทย จีน ฝรั่งเศส ญี่ปุ่น ลาว เขมร อยากฟังเพลง
แบบไหนบอกเลย จะร้องให้ฟัง น้องกานต์อุตส่าห์ชมทั้งนี้” เขายังไม่รู้ตัว แถม
อวดสรรพคุณตัวเองอีกเพราะดีใจที่เธอยอมนับญาติด้วย

“ตาบ้า ฉันประชดะะ ยังไม่รู้ตัวอีก” จากเสียงชมกลายเป็นเสียงด่าอย่าง
เหลือรอด

“โอ้ หลงดีใจ คิดว่าชมเสียอีก แหม น้องกานต์ทำลายความมั่นใจของ
พี่ไปเยอะ ปกติได้ยินคนงานชมบ่อยๆ ว่าร้องเพลงเพราะ นำไปเป็นนักร้อง
ส่งสัยต้องไปเหยียบพวกมันให้จมดิน ขื่อหาหลอกหลวงนายจ้าง ถ้าน้องกานต์
ไม่บอกให้รู้ พี่อาจบ้าจี้ตามพวกมันแล้วทำเรื่องอับอายขายหน้าวงศ์ตระกูลได้
น่ารักจริงๆ น้องกานต์จำ” ดูเหมือนเธอจะไล่เขาไม่จนสักที ไหลไปได้เรื่อยๆ

“ตามใจ คุณอยากทำอะไรทำ มันสิทธิ์ของคุณ ไม่ใช่เรื่องของฉัน”
ที่สุดเธอก็พูดอย่างปลงๆ เพื่อยุติการสนทนา ขึ้นพูดต่อ ต่ออมารมณเธอได้
ลูกเป็นไฟแน่ จึงหันไปสนใจวิวสองข้างทางแทน ซึ่งค่อยๆ เปลี่ยนจากต้นไม้
เป็นทุ่งหญ้าเขียวชุกกับดอกไม้หลากสี แดง เหลือง ขาว ชมพู ส้ม เต็ม
ไปหมด

ดวงตะวันกลมโตสีแดงใกล้จะอ่อนแสงลงในไม่ช้า เห็นแล้วอยากไปถึงจุดหมายเร็วๆ ไม่คิดว่าจะสวย ขนาดเห็นไกลๆ ยังสวยอย่างนี้ ถ้าใกล้ๆ จะสวยแค่ไหน เสียตายไม่ได้เอากล้อมมา ไม่อย่างนั้นจะเก็บภาพไว้เป็นที่ระลึก บอกตัวเองว่ากำลังถูกมนตร์สะกดของความงามที่เห็นจนลืมนึกเรื่องอื่นคิดอย่างเดียว อยากให้เขาพาไปถึงเร็วๆ

“ถึงแล้วครับสวรรค์บนดิน บริการรวดเร็วทันใจดีไหมคุณธรวิกานต์” เขาเริ่มน้ารักในความรู้สึกของเธอเพราะรีบเร่งพาเธอมาอย่างทุ้งหญ้าเขียวขจีกับดอกไม้หลากสีราวกับรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่

“น้ารักมากนายโต ต่อไปจะสมนาคุณให้อย่างงาม ขอไปชื่นชมความงามตรงหน้าก่อนนะ” ว่าจบเธอก็รีบลงจากรถ เดินตรงไปยังทุ่งหญ้าเขียวขจีที่มีดอกไม้หลากสีให้เห็นมาแต่ไกล แต่พอไปใกล้ๆ ก็ยิ่งพบกับความสวยงามสุดบรรยาย เมื่อเห็นสระน้ำธรรมชาติขนาดใหญ่ น้ำใสเห็นตัวปลา ในสระมีบัวหลากสี ไม่ไกลจากสระน้ำมีต้นกุหลาบพันธุ์ต่างๆ หลากสีทั้งดอกไม้ใหญ่ดอกไม้เล็กอยู่เต็มไปหมด เมื่อมองไกลออกไปอีกก็พบกับขุนเขาและต้นไม้ ถ้าฤดูหนาวคงสวยเหมือนอยู่ต่างประเทศ แล้วก็ให้แปลกใจนักที่เห็นพื้นที่กว้าง โลงเตียน มีแต่ต้นไม้ใบหญ้าขึ้นให้เห็น ดูแล้วขัดกับภาพความงามตรงหน้า เมื่อสงสัยหนักเข้าจึงหันไปหาดัวช่วยร่างสูงใหญ่ที่เดินยิ้มกริ่มเข้ามาใกล้

“ที่โล่งกว้างข้างหน้า ผมตั้งใจจะทำเป็นรีสอร์ต และปลูกองุ่นสักสองสามไร่ ให้คนมาพักผ่อนและชื่นชมธรรมชาติ แต่ยังรอแบบอยู่ อยากได้แบบที่กลมกลืนกับธรรมชาติ” เมื่อพูดเรื่องงานเขากลับจริงจังเป็นการเป็นงานได้อย่างไม่น่าเชื่อ ที่แท้ที่ตรงนี้เขาจะทำรีสอร์ต ถ้าทำคงได้สักยี่สิบสามสิบหลังมั้ง กว้างขนาดนี้

“แหม ไม่บอกไม่รู้จะเห็นว่าชาวไร่ยุคพัฒนาหัวก้าวหน้าอยากเป็นเจ้าของรีสอร์ต ลงทุนใช้บะเยอะนะคะ ลู่วิวหรือคะคุณโต” คราวนี้เธอเป็นฝ่ายยั่วเขา

“ไม่เห็นต้องสู้เลย คนมันรวยซะอย่าง น้องกานต์จำ พี่รวยอย่างนี้ ไม่คิดจะจีบบ้างเหรอ”

เธอไม่น่าหลวมตัวไปยั่วเขาเล่นเลย เขาเลยเล่นกลับ

“ไม่หรอกค่ะ ขอขอบคุณ เกิดมาสวยเลือกได้เสียอย่าง ไม่ต้องจีบเศรษฐี ก็มีถึงข้าวสารมารอให้หนูตกไม่เว้นแต่ละวันค่ะ คุณพี่โตขา” เธอยังไม่ยอมทำลายบรรยากาศดีๆ จึงพูดเล่นกลับบ้าง เขาได้ยินก็อดหัวเราะไม่ได้ สักพักก็นิ่ง จับมือเธอพาเดินไปยังแปลงกุหลาบ ขณะที่สายตามองไปยังที่กว้างไกล เตียนตรงหน้า

“คุณรู้มั๊ย กว่าจะปลุกต้นกุหลาบหรือต้นองุ่นได้ มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลย ผมใช้เวลาศึกษาอยู่เป็นปีกว่าจะปลุกกุหลาบพันธุ์งามกับองุ่นอีกหลายไร่ ในที่ของคุณพ่อได้ แต่เดิมท่านปลูกเฉพาะผักกับผลไม้ ส่วนที่ว่างเปล่าหลายร้อยไร่ ท่านซื้อเพิ่ม ตั้งใจจะปลุกองุ่นและทำโครงการเกษตรเชิงท่องเที่ยว แต่ท่านเสียไปเสียก่อน ผมจึงต้องสานต่อ และผมก็เห็นว่าที่ตรงนี้สวย คิดว่าน่าทำรีสอร์ทเชิงอนุรักษ์ได้”

วันวิสาแปลกใจว่าทำไมเขาถึงเล่าเรื่องปลุกกุหลาบกับองุ่นให้ฟัง เธอไม่คิดว่ามันจะยากตรงไหนเลย ก็แค่ปลุกต้นไม้

“ไม่เห็นยุ่งยากเลยนี่คะ แค่ปลุกต้นไม้ ทำไมคุณถึงว่ายาก” เธออดถามไม่ได้

“เดิมทีดินตรงนี้เป็นดินเปรี้ยว ผมต้องปรับปรุงดิน โดยเก็บตัวอย่างดินไปให้หมอดินในพื้นที่วิเคราะห์ บางทีก็ส่งไปให้กองวิเคราะห์ดินที่กรมพัฒนาที่ดินในกรุงเทพฯ กว่าจะรู้ผลก็ประมาณ ๑-๒ เดือน วิธีการเก็บตัวอย่างดิน ไม่ใช่หนักจะเก็บก็เก็บเลย มันมีวิธี ต้องถอนต้นหญ้าต้นไม้อื่นทิ้งโดยไม่ทำลายหน้าดิน ห้ามให้ดินชั้นหน้า ต้องรู้วิธีตัดหน้าดินที่ถูกต้อง เก็บตัวอย่างก็แปลงพร้อมทั้งจดบันทึกรายงานสภาพพื้นที่ รายละเอียดของดินที่เก็บอย่างละเอียด เพื่อให้ได้ผลวิเคราะห์ที่ถูกต้อง ผมถึงรู้ว่าที่ที่คุณพ่อซื้อไว้เป็นดินเปรี้ยว ท่านถูกหลอก มีชาวไร่หลายคนไม่ได้วิเคราะห์ดินที่จะปลุกต้นไม้ จึงทำให้ได้

ผลผลิตไม่ดีและขาดทุน พอได้ผลวิเคราะห์กับคำแนะนำผมก็ปรับปรุงดิน โดยใช้น้ำขาวช่วยลดความเป็นกรดของดิน และใช้ปุ๋ยคอกปุ๋ยอินทรีย์ผสม ก่อนจะไถกลบ ตากดิน ย่อยดิน คลุกเคล้าให้เข้ากัน กว่าจะลงมือปลูกได้ ก็ใช้เวลาเกือบเดือนในการปรับสภาพดิน ที่ผมปลูกกุหลาบตรงนี้เพราะมันชอบแดดจัดๆ ต้องปลูกในที่โล่ง คุณยังไม่เห็นไร่ของฉัน ผมจะไป และเล่าให้ฟังวันหลัง วันนี้กลับกันดีกว่า มีดคำเงินไปมันไม่ดี”

เธอกำลังฟังเขาบรรยายวิชาการปรับปรุงดินอยู่เพลินๆ เขาก็ชวนกลับ อารมณ์เลยต่าง

“ทีหลังบอกก่อนนะว่ามีภาคต่อของชาวไร่ผู้นำสงสาร จะได้ไม่ตั้งใจฟัง” เธอต่อว่าอย่างไม่เกรงใจ

“แหม ไม่บอกไม่รู้เรื่องนี้ น้องกานต์สนใจชีวิตชาวไร่ด้วย อยากฟังเล่า เป็นปี่ๆ ก็ไม่จบ อยู่ไปเรื่อยๆ จะรู้เองว่าสนุกแค่ไหน โดยเฉพาะชีวิตชาวไร่ที่ชื่อปุ๋ยพี” เขาพยายามโฆษณาตัวเอง

“คะ ไร่จะพยายามอดทนฟัง กลับก็ได้ แต่ขอกุหลาบงามๆ สักสี่ห้า ดอกได้หรือเปล่านั้น คุณเจ้าของไร่”

“ได้เลยครับ แต่ไร่ตอนเช้าดีกว่า จะได้ดอกที่สวยงามสดกว่า ขึ้นเอากลับไปตอนนั้นก็โดนลม ไปถึงเหลือแต่ก้านแน่ กุหลาบเป็นดอกไม้ที่ไม่ค่อยทน เหี่ยวง่าย หากไม่รู้จักรักษา เวลาขายต้องตัดแต่เช้าแล้วรีบส่ง ฉะนั้น รอพรุ่งนี้เช้าดีกว่า ผมจะมอบช่อกุหลาบสวยสดให้ เรายืบทักกันเถอะ ไม่อยาก ให้แม่เป็นห่วง เดียวจะคิดว่าผมพาคุณมาทำมิดีมีร้าย”

เขาว่าพาลางจูงมือเธอไปขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ หญิงสาวมัดแต่ฟังเขาเล่า เรื่องต่างๆ เพลินจึงไม่ได้ขัดขืน แต่ขากลับนี้สิ เขากลับพาเธอมาอีกทางซึ่ง วกววนและผ่านแปลงผักมากมายกับต้นไม้เลื้อยอะไรสักอย่างที่ปลูกเป็นทิวแถว เขาคงรู้ว่าเธอกำลังสงสัย คงเพราะใกล้ค่ำแล้วเธอจึงมองไม่ออกว่าเป็นต้นอะไร

“ต้นองุ่น ตอนแรกที่ไม่พามาทางนี้เพราะแดดยังร้อนอยู่ เกรงว่าผิวสวยๆ ของคุณรวีกานต์จะถูกแดดเผาไหม้ กลัวต้องเสียเงินรักษาผิวให้ เลย

พาไปเส้นทางที่ไม่มีแดดเพราะมีต้นไม้ให้ร่มเงา” เขาพูดจบก็รู้สึกเจ็บๆ คันๆ ที่เอวขึ้นมา เลยได้เรียนรู้ว่าไม่ควรปากดีไปยั่วคนสวยเลือกได้เลย

ขณะที่วันวิสาขากำลังชื่นชมกับความงามของดอกไม้และทุ่งหญ้า กันติชาก็เดินหน้ามุกกลับบ้านด้วยความผิดหวังพร้อมลูกชายวัยเจ็ดเดือนกว่า นึกโมโหลูกชายตัวน้อยที่มัวแต่ซุกซ้น เพราะถ่ายเลอะผ้าอ้อมจนคนเลี้ยงต้องพาไปทำความสะอาดและเปลี่ยนกางเกงให้ เธอเดินเข้าห้องซึ่งอยู่ชั้นล่างอีกฟากของบ้านซึ่งเป็นห้องอดีตสามีที่เสียชีวิตไปแล้ว ใหญ่โต สะดวกสบาย จนทำให้รู้สึกหงออย่างบอกไม่ถูก พอถึงห้องก็โยนลูกชายตัวน้อยลงบนเตียงทันที จมึนหัวไปที่หน้าผากเด็กน้อยแรงๆ จนแก่งเสียงร้องจ้าด้วยความตกใจ

“ยังจะร้องอีก ไ้ลูกแวร ดันมาอีเอาตอนที่ฉันกำลังจะพาไปหาพี่โต ไ้เด็กแวร ไม่ได้ตั้งใจเลย เกิดมาทำไมก็ไม่รู้” เธอตวาดลูกชายตัวน้อย

เด็กน้อยมองใบหน้าสวยดุของมารดาที่แปรเปลี่ยนเป็นหน้ายักษ์อย่างตกใจกลัว มีอาวุธเพียงอย่างเดียวคือเสียงร้องที่เด็กน้อยจะงัดออกมาสู้มารดาได้ ดังนั้นแกจึงแผดเสียงร้องดังกว่าเก่า กันติชาได้ยินแล้วยิ่งทวีความโกรธแค้น จึงฟาดแรงๆ ไปที่รู้งุ่นนึ่งของเด็กน้อย

“เสียบ! ได้ยินไหม ไ้เด็กแวร ถ้าไม่เสียบจะหยิกให้เนื้อเขียวเลย เพราะแกทีเดียวทำให้พี่โตมองฉันเป็นแค่แม่มา่ยลูกติด ไม่คิดจะสนใจ ไ้มารหัวขนนี่เนาะ”

ความแค้นเธอทวีขึ้นจึงระบายเอาที่ลูกชายตัวเอง ยิ่งเธอฟาดเด็กน้อย ยิ่งร้องดัง และเสียงนี้ก็ดังไปถึงหูคนที่กำลังเดินผ่านมา

“คุณซาซ่าคะ อยู่หรือเปล่าคะ คุณมัตถ์ร้องเสียงดัง เกิดอะไรขึ้นคะ เปิดประตูหน่อยค่ะ” จินดาเคาะประตูแรงๆ ตะโกนถามด้วยความเป็นห่วง หลานชายเจ้าของบ้าน กันติชาได้ยินจึงรู้ตัว รีบอุ้มลูกน้อยขึ้นมากอดไว้แนบอก ทำท่าปลอบประโลมแล้วเปิดประตูออกมา

“โอ๊ย อयर้องนะคะน้องมัตถ์ขา น้องมัตถ์คนดีของแม่ แม่อยู่นี่แล้ว

ก็หนูชนนี้ลูก คลานจนตกเตียง เจ็บใช้ไหมลูก อयर็องนะ” เสียงปลอบโยนอันอ่อนโยนของมารดาที่มีต่อบุตรทำให้จินดาสบายใจ

“ที่แท้คุณมัตต์คลานตกเตียงนี้เอง เด็กกำลังหัดคลาน ต้องระวังหน่อยค่ะ คุณซาซ่า” จินดาเตือน

กันติซาเผลอตวัดสายตามองอย่างไม่พอใจ จินดาบังเอิญเห็นแล้วให้รู้สึกแปลกใจ ด้วยความที่เธอเป็นคนช่างสังเกตจึงเลิบบนไปเห็นรอยแดงบนตัวเด็กคล้ายถูกตี จินตามองกันติซาแวบหนึ่งก่อนปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว จินขอตัวก่อนค่ะ จินเกือบลืม คุณท่านบอกให้คุณมัตต์แต่งตัวหล่อๆ จะได้ถอดแขกของท่านว่าหลานชายน่ารักแค่ไหนค่ะ ผากคุณซาซ่าช่วยด้วยนะคะ”

กันติซาได้ยินแล้วยิ่งเพิ่มดีกรีความโกรธแค้นเข้าไปอีก ‘ยายนั่นวิเศษยิ่งไง ถึงต้องให้ทุกคนต้อนรับอย่างกับแขกวิโอพี’

“ไม่ต้องห่วงค่ะ รับรองคุณมัตต์ของคุณจินหล่อถูกใจคุณแม่แน่” แม้จะโกรธเกลียดไม่พอใจแค่ไหน กันติซาก็ยังบ่นหน้ายิ้มได้ เธออาจไม่ปิดบังอารมณ์ตัวเองกับคนอื่น แต่กับจินดาเธอต้องฝืนทำเป็นคนดีเพราะรู้ว่าปฐพีให้ความสำคัญสาวใหญ่วัยกลางคนคนนี้นัก ด้วยถือว่าเป็นลูกคนเก่าคนแก่ของบ้านที่อาศัยอยู่กันมานานและเคยทำงานที่โรงพยาบาลก่อนจะลาออกมาช่วยดูแลญาติ จึงถือเป็นคนที่สองแม่ลูกไว้วางใจมากที่สุด

“ถ้าอย่างนั้นจินก็หมดหน้าที่แล้วค่ะ พี่จินไปก่อนนะคะคุณมัตต์ เสร็จนี้แต่งตัวหล่อๆ รับแขกของคุณย่านะคะ” จินดายิ้มให้เด็กน้อยก่อนไป

เด็กน้อยยิ้มตอบทั้งน้ำตา เขาถึงว่าเด็กนั้นไร้เดียงสาสัก เพียงตกใจกลัวเพราะเจ็บจากการถูกทำร้าย พอได้รับคำปลอบโยนก็ลืมหมด และยิ้มได้เหมือนเดิม มีเพียงผู้ใหญ่เท่านั้นที่มักผูกใจเจ็บ อาฆาตพยาบาทเมื่อถูกทำร้าย ช่างน่าสงสารเด็กน้อยนักที่ถูกมารดาบังเกิดเกล้าใช้เป็นเหยื่อรองรับอารมณ์ของตัวเองยามผิดหวังแค่นี้